



မာမေ၊ မာမေ
အားဖြတ်၊ နေပြည်
ကိုယ်တိုင်၊ ဝင်း

BURMESE
CLASSIC

ခေါင်းစာမာမေ တစ်စောင်



မြန်မာ : - မာမေ :

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စာတည်းအဖွဲ့
မောင်နီချို၊ ကောလတ်၊ သီသီ

ဗုတ်နာဝန်းပန်းချီ	ထုတ်ဝေသူ
မောင်နေပြည်၊ မောင်လ်အိမ်စန်	
အတွင်းသရုပ်ဖော်	
ကျော်ဦး	ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး
ဗုတ်နာဝန်းအိမ်ရိုင်း	
လပုရီး	(မြ-၀၄၀၀၀)
တွန်းပြုတာစာပီ	
ဇာနည်မော်	လာဘ်ရီးစွေစာပေ
ဗုတ်နာဝန်းဇလင်	
EAGLE	ပုံနှိပ်သူ
အတွင်းဇလင်	
ရာဇာချီဝင်း	ဦးစည်သူကိုကို
ဇာအုပ်ချုပ်	
ဇာနည်	(မြ-၁၀၉၀၀)
အုပ်ချုပ်	
၀၀၀၀ အုပ်	တောင်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်
တန်ဖိုး	
၁၃၀၀ ကျပ်	

BURMESE
CLASSIC

ခေါင်းထမ်းမာမာ ဝေဝေ

စာစေ့၊ ကဝေနီ
နန္ဒာမိုးကြွယ်၊ နေပုည
ကိုမောင်သန်းဝင်း



ဖြန့်ချိရေး

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အမှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း-၀၉၇၃၁၇၁၃၀၃၊ ၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄



တာတေ

စာမျက်နှာ ၅



ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တရွေ့

ကဝေနီ

စာမျက်နှာ ၃၄



အိမ်ပျဉ်းပြီးမှာနေတဲ့တရွေ့

နန္ဒာမိုးကြွယ်

စာမျက်နှာ ၉၆



အိမ်ပျဉ်းဘုံမှ ဇာတ်ကောင်

နေပုည

စာမျက်နှာ ၁၁၅



ထူးတဲ့ တရွေ့

ကိုမောင်သန်းဝင်း



တာတေဆိုတဲ့ ကျွန်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်း အားကြီးစပ်စ
တဲ့ကောင်လေး။ ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်မပြောပြချင်တဲ့ အပြစ်
အပျက်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျုပ် တတယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့
ရတာပါလျှာ။

အရိုးမယ်ခကို ကျပ်တို့ရွာက လူတွေက စုန်းရိုးကြတယ်ဗျ။
စုန်းရိုးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား၊ စုန်းမတစ်ယောက်လို့ သတ်
မှတ်ကြတာကို ပြောတာပါဗျ။

အရိုးမယ်ခက ရွာမြောက်ပိုင်းက အစွန်ဆုံးပိုင်းမှာ နေတာ
ဗျ။ သူ့ဝိုင်းက အကျယ်ကြီး၊ ထန်းပင်ကြီး သုံးပင် ရှိတယ်။ ကျွပ်တို့
ရွာထဲက လူတွေက သူ့ကို သိပ်အဆက်အဆံ မလုပ်ကြဘူး။ သူက
လည်း လူတွေနဲ့ မရောဘူးဗျ။ သူ့ဝိုင်းထဲမှာ သူ့ဟာသူပဲ နေတာ။
အရိုးမယ်ခ ဝိုင်းတဲ့ယာတွေကလည်း အများသားဗျ။ အရင်တုန်းက
တော့ ရွာလယ်ပိုင်းမှာ သူ့ညီမအရင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အရိုး
မယ်မြတဲ့ဗျ။ အရိုးမယ်မြ ဆုံးတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီထင်တယ်။
အရိုးမယ်မြရဲ့ သားသမီးတွေကတော့ သူတို့ကြီးတော်အိမ်ကို အဝင်
အထွက် ရှိကြပါတယ်။

အရိုးမယ်ခရဲ့ ကျောင်းနေဘက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်
ကြတဲ့ အရိုးမလုံးကြည်တို့၊ အရိုးမဝိုင်းကြည်တို့၊ အရိုးဝိုင်းစိန်တို့
လည်း အဝင်အထွက် ရှိကြပါတယ်။

အရိုးမယ်ခရဲ့ ကျောင်းနေဘက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်
ကြတဲ့ အရိုးမလုံးကြည်တို့၊ အရိုးမဝိုင်းကြည်တို့၊ အရိုးဝိုင်းစိန်တို့လည်း
အဝင်အထွက် ရှိကြပါတယ်။

ရွာထဲမှာ ဘာမှသွေးမတော် သားမစပ်ပဲ။ အရိုးမယ်ခ
ခင်တဲ့သူတစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါကတော့ ကျွပ်ပေါ့ဗျ။ ကျွပ်
က ငယ်ငယ်ကတည်းက အရိုးမယ်ခအိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတဲ့ကောင်
ဗျ။

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

2

ကျွပ်အမေရော၊ အရိုးတွေရော၊ ဘကြီးတွေရော ကျွပ်ကို
လွှတ်ကြိမ်းကြတာပေါ့ဗျ။

“နင် မယ်ခအိမ်ကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ကျပ်ကျပ်လုပ်၊
နင့်ကို အူထုတ်စားသွားလိမ့်မယ်”

လို့ ပြောတဲ့သူက ပြောတယ်ဗျ။

“မယ်ခအိမ်ကို နင် ခဏခဏသွားရင် နင့်ကို မယ်ခက
ဆိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်လိမ့်မယ်”

လို့ ပြောတဲ့သူက ပြောပေါ့ဗျ။

“ဟဲ့ တာတေ၊ မယ်ခဆီကို နင်က ခဏခဏ သွားနေတာ၊
မယ်ခဆီက စုန်းပညာသင်ချင်လို့လား၊ အဲဒါ အဝီစိမှာ ချိုးကပ်၊
အောင်ခဲရမယ့် ပညာဟဲ့ တာတေရဲ့”

လို့ အရိုးမယ်သောင်းကလည်း ကျွပ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်
ပြောသဗျ။

“ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွပ်က အရိုး
မယ်ခကို ခင်တာသက်သက်ပါ။ ဝိုင်းကြီးတစ်ခုလုံး သူတစ်ယောက်
တည်းနေရတာမို့လို့ လိုတာပြုတာလေးတွေ ကြုံတဲ့အခါ လုပ်ကိုင်
ပေးတာပါ”

“အေး ကျပ်ကျပ်သာလုပ်ပေး၊ မယ်ခက သူ့ယောက်ျား
အောင်ထိန်ကိုတောင် ကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်တာဟဲ့”

ဒါက ကျွပ်အမေ့ကိုယ်တိုင် ပြောတာဗျ။

“ဟာ ဒါတော့ ဟုတ်ပါ့မလား အမေရော၊ သူ့ယောက်ျား
ဟာ၊ သတ်မလားဗျ”

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၈

"အဲဒါကြောင့် နင်တို့ ခက်နေတာပေါ့။ နင်တို့လူငယ်တွေ ဟာ ကြောက်ရမုန်း လန့်ရမုန်းကို မသိတာဟဲ့။ အောင်ထိန်က သူ့မယား မယ်ခကို ဒီဘဝကနေ ပြန်တယ်မယ်ဆိုပြီး အထက်လမ်း ဆရာတွေဆီမှာ ပညာသွားယူတာဟေ့။ ပညာယူပြီး ပြန်အလာမှာ သူ့ဆရာတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမ မယ်ခကို သူတို့ပညာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်တယ်တော့ မသိဘူး။ မယ်ခက ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပြီး ပါးစပ်ထဲက မီးတွေထွက်လာ တယ်ဆိုပဲ။ သွားပြီးချောင်းကြည့်တဲ့ တင်ဝကို ခင်သောင်းတို့ ပြောတာ။ မီးမှ စိမ်းပြာပြာတွေတဲ့"

"ဟာ ဟုတ်လား အမေ"

"အေး အခုမှဟုတ်လား။ အမေတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့"

ခင်သောင်းပြောတာ ပါလာတဲ့ဆရာနဲ့ မယ်ခနဲ့ ပညာတွေ ပြိုင်ကြတာဆိုပဲ။ မယ်ခက သူ့ပါးစပ်ကထွက်တဲ့ စိမ်းစိမ်းပြာပြာ မီးလုံးတွေနဲ့ ဆရာကို လွှတ်တာတဲ့။ နောက်ဆုံး ဆရာရော၊ သူ့လင် အောင်ထိန်ရော အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးကြရဆိုပဲ။ မယ်ခ လွှတ်တဲ့ မီးလုံးကြီးတွေက နောက်က လိုက်လာလို့ ဟိုနှစ်ယောက် ရွာပြင် အထိ ထွက်ပြေးတာ။ ဘယ်လိုမှ မလွှတ်ဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်းနား အရောက်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး ဟပ်ထိုးလဲပြီး မေ့သွားတော့တာတဲ့။ တင်ဝနဲ့ ခင်သောင်းက ပြေးပွေ့ပြီး ခေါ်တော့ ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့ မရတော့ဘဲ သေပါရောလား။"

"ဟင် ဒါဆို တကယ်ပဲပေါ့"

"ဪ ဒီကောင်လေးနယ် ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို၊ အပေါက်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၉

ကလေးနဲ့လား လုပ်နေရသေး။ နင်နဲ့ ဘိုးခင်သောင်းနဲ့ သိတာပဲ။ နင် မယ့်ရင် ဘိုးခင်သောင်းကို ချောမေးကြည့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်သောင်းက ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးဟဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ"

"ဪ မယ်ခကို ကြောက်လို့ပေါ့ဟဲ့၊ မပြောရဲလို့ပေါ့"

"ဒါဆို ကျုပ်ကို သူ့ဘယ်ပြောလိမ့်မတုံး အမေရ ကျုပ်က အရိုးမယ်ခကို ပြန်ပြောမှာပဲလို့ သူတွေ့မှာပေါ့"

"အေး ဒါတော့ မသိဘူးဟဲ့"

"နေပါဦး အမေရဲ့၊ အရိုးမယ်ခက တခြားသူတွေကိုရော ဘာလုပ်ဖူးသေးတုံး"

"စာခြားသူတွေကိုတော့ မယ်ခ ဘာမှမလုပ်ဖူးပါဘူး"

"ဒါနဲ့များစွာ အရိုးမယ်ခကို လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြောက်နေကြတာလဲ"

"ဪ နောက်တစ်ခါ ရှိသေးတယ်ဟဲ့"

"ဟင် ဘယ်လိုတုံး အမေရ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး"

"အေး အေး ဟုတ်တယ်၊ ဆရာတစ်ယောက်ဟဲ့၊ ဘယ်က ရောက်လာတယ်တော့ မသိဘူး။ သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့ပဲ။ အောင်ထိန်တို့ သေပြီး လေးငါးနှစ်လောက်မှာ ရောက်လာတာ။ ရွာထဲဝင်ကတည်းက မယ်ခအိမ် ဘယ်မှာတုံးလို့မေးပြီး မယ်ခဝိုင်းကို တန်းသွားတာ"

"အို ဟုတ်လားဗျ၊ ဟိုရောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ"

"ဝိုင်းရှေ့ကနေ အဲဒီဆရာက အော်ပြောသတဲ့။ ဟဲ့ စုန်းမ နင် အခုထွက်ခဲ့စမ်း၊ နင့်ပညာတွေသိမ်းဖို့ ငါလာတာ။ ငါ့ဘာလဲ"

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ဆိုတာ နင်ထွက်ကြည့်စမ်းဆိုပြီး အော်ပြောတာတဲ့။ ရွာထဲကလူ တချို့ကတော့ သွားကြည့်ကြတယ်”

“အမေရော သွားကြည့်သေးလား” /

“မကြည့်ပေါင်တော်၊ ကျုပ်က ဒါမျိုး စပ်စပ်စုစုလုပ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“အမေ ကြောက်လို့မသွားတာနေမှာပေါ့ဗျ”

ကျုပ်က အမေ့ကို စတယ်၊ အမေက ကျုပ်ကို မျက်စောင်း ထိုးပြီး...

“အောင်မယ်တော်၊ ကျုပ်က ဘာကြောက်စရာရှိလို့တုံး၊ ကျုပ်နဲ့ မယ်ခက စကားတောင် ကောင်းကောင်းပြောဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ထားပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီဆရာနဲ့ အရီးမယ်ခနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်ကြတုံးဗျ”

“သူတို့ ပြန်ပြောတာကတော့ မယ်ခက ထွက်မလာဘူးတဲ့၊ အဲဒီဆရာကလည်း ဝိုင်းအဝမှာထိုင်ပြီး စိပ်ပုတီးကြီး ထုတ်စိပ်နေ ရေတဲ့။ လူတွေကလည်း စောင့်ကြည့်နေကြတာ။ သူတို့ပြောတာ တွေ မယ်ခကလည်း အိမ်ထဲမှာ သူ့ပညာကို နှိုးနေတာတဲ့ဟဲ့။ ညမိုး ချုပ်တော့မှ မယ်ခက ဝိုင်းထဲထွက်လာတယ်တဲ့။ သူ့ကိုစောင့်နေတဲ့ ဆရာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တော့တာပဲတဲ့”

“ဟဲ့ စုန်းမ နင့်ပညာတွေ ငါ့ကို အကုန်လှူမလား၊ မလှူ ဘူးလား တစ်ခွန်းပဲပြော”

“ဟဲ့ ဆရာကောင်၊ ငါတို့ပညာသည်တွေမှာ စည်းကမ်း

ရှိတယ်။ နင့်ကို နစ်နာအောင် ငါတာမှမလုပ်ဘူး၊ တခြားသူတွေကို လည်း ငါ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အေး ငါ့ကိုလာပြီး ရန်ရှာရင်ထော့ သွေးပွက်ပွက်အန်သွားမယ် မှတ်ပေတော့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား နင့်အဆင့်က ဘယ်လောက်များ မြင့်နေလို့တုံး၊ အေး နင် မှတ်ထား၊ မိုးပေါ်မှာ သိကြား၊ မြေပြင်မှာ ငထွားတဲ့၊ ငါနာမည် ဆရာထွားတဲ့ဟေ့။ နင်တို့ကို စုန်းမတွေကို လိုက်ရှာပြီး သတ်ပစ်နေတာဟဲ့ သိရဲ့လား။ နင်တို့လို စုန်းမ တစ်ယောက်သတ်ပြီးတိုင်း ငါ ပညာတစ်ဆင့်တိုးသဟဲ့ စုန်းမရဲ့။ ငထွားရဲ့ပညာတွေ နင် မြည်းစမ်းကြည့်ပေတော့၊ ကဲ ပြောနေကြာ တယ်၊ ရောဟေ့ ဒီမှာ ကဝေအစွယ်ချိုးအင်းတဲ့”

“ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အဲဒီဆရာက မယ်ခကို အင်းတစ်ချပ်နဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်သတဲ့”

“ဟာ အရီးမယ်ခ ဘာဖြစ်သွားတုံး”

“မယ်ခက သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို လိမ်ပြီးလှည့်လိုက်တာ လက်ဝါးထဲနေ အလင်းရောင်တွေ ဝင်းဝင်း ဝင်းဝင်းနဲ့ ထွက်သွားပြီး ဆရာပစ်တဲ့အင်းနဲ့ သွားထိတာ ဝန်းဆိုပြီး မီးတောက်ကြီး ထသွား တယ်တဲ့”

“ဟာ ကြောက်စရာကြီးပါလားဗျ”

“အေးလေ ညကလည်း မိုးချုပ်နေပြီဆိုတော့ မီးရောင်တွေ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်နေတာတဲ့ဟေ့”

“အင် ပြောပါဦး အမေရဲ့”

“ဆရာက နောက်တစ်ခါ အင်းတစ်ချပ်နဲ့ ထပ်ပစ် မယ်ခ

ကလည်း သူ့လက်ဝါးကထွက်တဲ့ မီးတောက်နဲ့ပစ်တဲ့။ ဟိုဆရာရဲ့ အင်းတွေက မယ်ခင်ကို တစ်ခုမှ မရောက်ဘဲ လမ်းမှာတင် မီးထထ တောက်သွားတာတဲ့ဟေ့။ ဟိုဆရာလည်း သူ့ပညာအကုန်သုံးပေမယ့် မယ်ခင်က ဖြူတောင် မဖြူတော့ လန့်လာပြီး နောက်လှည့်ပြေးရောတဲ့ဟေ့”

“ဟာ ပြေးတယ်ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ မပြေးလို့ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး၊ သူ့ပညာ ကုန်ပြီပဲ၊ ပြေးရတော့မှာပေါ့”

“အနီးမယ်ခင်ကလည်း လွတ်ပေးလိုက်ရောလား”

“လွတ်မလား တာတေရဲ့၊ စုန်းမပါဆိုနေမှ နှင် ဒီလိုပြေးတိုင်း လွတ်မလားဟဲ့ဆိုပြီး သူ့ပါးစပ်ကို အကျယ်ကြီးဟပြီး စိမ်းပြာပြာ မီးလုံးကြီး ထုတ်လိုက်ရောတဲ့။ အဲဒီမီးလုံးကြီးက မယ်ခင်ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာပြီး ထွက်ပြေးတဲ့ ဆရာနောက်ကို လိုက်ရောတဲ့ဟေ့။ ရွာသားတွေကလည်း နောက်ကပြေးလိုက်ပြီး ကြည့်ကြတာ၊ ရွာပြင်က အာစာစိန်တို့ နှမ်းခင်းအစပ်ရောက်တော့ ပြေးနေတဲ့ သျှောင်ထုံးနဲ့ ဆရာကြီးကို မိသွားတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီစိမ်းပြာပြာ မီးလုံးကြီးက အဲဒီဆရာကိုယ်ထဲကို ဝင်သွားရောတဲ့။ အဲဒီမှာတင် ဆရာလုပ်တဲ့လူလည်း နှမ်းခင်းအစပ်မှာ ဒူးထောက်ကျသွားပြီး သွေးတွေ တဝေါဝေါ အန်တော့တာတဲ့။ မျက်ဖြူကြီး လန့်သွားတယ်ဆိုပဲ”

“ဟင် မျက်ဖြူကြီး လန့်သွားတော့ ဘာဖြစ်တုံးဗျ”

“ဟဲ့ တာတေ၊ မျက်ဖြူလန့်တယ်ဆိုတာ သေတာပေါ့ဟဲ့”

“ဪ အသေကို သတ်ကြတာပါလား”

“အေး အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ နှင် မယ်ခင်အိမ်ကို ကျပ်ကျပ်သာသွား၊ ရွာထဲက လူတွေက နှင်ကိုပါ စုန်းထီးလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်”

“ဟာ ကျုပ်က စုန်းထီး ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ မယ်ခင်က စုန်းမဆိုရင် နှင်က စုန်းထီးပေါ့ဟဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား အမေကလည်းဗျာ၊ တော်တော်ကို ပေါက်ပေါက်ရွာရွာ ပြောတာပဲ”

ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သူ့ဘာပြောပြောပါဗျာ။ အနီးမယ်ခင်ကို ခင်နေတော့ သွားလာဝင်ထွက်နေတာပါပဲ။ အနီးမယ်ခင်ကလည်း ပြောတယ်ဗျ။

“တာတေ နှင် ငါ့ဆီ လာလာလည်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အိမ်မှာ လိုတာပြုတာတွေရင် ငါ မပြောရဘူး။ နှင့်စေတနာနဲ့နှင် လုပ်ကိုင်ပေးသွားတယ်။ ပြီးတော့ ငါ ဘာပဲကျွေးကျွေး နှင်စားတာပဲ၊ နှင် ငါ့ကို မကြောက်ဘူးလား”

လို့ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျုပ်ကိုမေးတယ်။

“ဟာ အနီးကလည်း ကျုပ်က အနီးကို ခင်တာပါဗျ၊ အနီးက ကျုပ်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်က ယုံပြီးသားပါဗျာ၊ ပြီးတော့ လူတွေကို ပြုစားတာတို့ ဘာတို့ဆိုတာ ကျုပ်က တယ်ပြီး မယုံပါဘူးဗျာ”

“ဟဲ့ တာတေ၊ နှင်က မကြုံဘူးသေးလို့ မယုံတာပါ။ ကဲကဲ နှင့်ကို ငါလုပ်ပြမယ်”

လို့ အနီးမယ်ခင်က ပြောပြီး ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ ကျုပ်ကို ကောက်ခိုင်းတယ်။ ကျုပ်က အနီးမယ်ခင်ရဲ့ ဝိုင်းထဲဆင်းပြီး

ကျောက်စရစ်ခဲကလေး ငါးခဲလောက် ပေးလိုက်တယ်။

အရိုးမယ်ခဲက ကျောက်စရစ်ခဲလေး ငါးခဲကို သူ့လက်ဝါးထဲမှာဆုပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဝါးနက်ဝါးလုံးပိုင်းတစ်ခုလုံး နှစ်တောင်လောက်ရှိမယ်။ အဲဒါကို ထောင်ပြီး ကျုပ်လက်နဲ့ ကိုင်ခိုင်းထားတယ်။

ပြီးတော့ ကျောက်ခဲတွေကို လက်ထဲမှာ ရှောင် ရှောင် ကျောက် ကျောက်နဲ့လုပ်ပြီး ပါးစပ်က ပွစိ ပွစိနဲ့ ရွတ်နေတယ်ဗျ။ ခဏနေတော့ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြတယ်။ ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ မရှိတော့ဘူး။

“ဟာ ကျောက်ခဲတွေရောဗျ”

“အဲဒါ အပင်းသွင်းတာလေဟယ်၊ နင့်လက်ထဲက ဝါးလုံးရဲ့ အလယ်က အဆစ်ထဲကို ရောက်သွားပြီလေ”

“ဟာ ဟုတ်လား”

ဆိုပြီး ကျုပ်က ဝါးလုံးပိုင်းကို လှုပ်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်ပါဗျာ၊ အလယ်က အဆစ်ထဲမှာ ကျောက်ခဲတွေ ရောက်နေတယ်ဗျ။ ကျောက် ကျောက် ကျောက်ကျောက်နဲ့။

“ကဲ မီးဖိုထဲမှာ ဓားမသွားယူပြီး ခွဲကြည့်လိုက်လေ”

ကျုပ်က မီးဖိုထဲက ဓားယူပြီး ဝါးလုံးကို ခွဲချလိုက်တယ်။

“ဟာ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်ကောက်လာတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲငါးခဲလုံး ဝါးလုံးအလယ် အဆစ်ထဲကို ဘယ်လိုများ ရောက်သွားတယ် မသိဘူးဗျ”

“အဲဒါ လူကို အပင်းသွင်းတာပဲဟဲ့ တာတေရဲ့”

ကျုပ်လည်း ဒီတော့မှ ကြက်သီးတွေဘာတွေ ထဲသွားတာ ဟို့။

“တော်သေးတာပေါ့ အရိုးရာ၊ စောစောက အရိုး လုပ်လိုက်တာ လက်လွန်သွားပြီး ကျုပ်ဗိုက်ထဲ ရောက်သွားမှဖြင့်ဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား မရောက်ပါဘူး တာတေရဲ့”

လို့ အရိုးက ပြောတယ်ဗျ။

“ကျောက်ခဲထည့်သလိုပဲ တခြားဘာထည့်ချင် ထည့်ချင် ထည့်လို့ရတယ်”

“တခြားဟာတွေလည်း ရှိဦးမှာပေါ့နော် အရိုး”

လို့ ကျုပ်က စပ်စုကြည့်လိုက်တယ်။ တာတေဆိုတဲ့ကောင်က လွတ်စပ်စုတတ်တာ၊ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲဗျာ။

“ကဲ နင်ကြည့်ချင်သေးရင် ဟိုတိုင်က သံဝတ်မှာချိတ်ထားတဲ့ နဖားကြိုးယူလိုက်”

အရိုးက ယာဏတွ၊ နွားတွေ ရှိတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဝိုင်းထဲမှာတော့ နွားတွေ မထားဘူး။ သူ့ယာလုပ်တဲ့ ကိုမောင်ပုတို့ဝိုင်းထဲမှာပဲထားတာ။ ကျုပ်က တိုင်မှာချိတ်ထားတဲ့ နဖားကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။ အရိုးက ကျုပ်ပေးတဲ့ နဖားကြိုးခွေကို ဖြည့်လိုက်ပြီး သူ့လက်မှာ ရစ်ပတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ အခွေလိုက် ဖြုတ်ပြီး လက်ဝါးပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါက်ဝကို သွားပြီး-

“တာတေ နင်အောက်မဆင်းနဲ့၊ အိမ်ပေါ်ကပဲ ကြည့်နေ”

လို့ပြောပြီး ဝိုင်းထဲဆင်းသွားတယ်။ ဩဇာပင်ကလေး အောက်ကိုသွားပြီး ကြိုးခွေလို့ ပါးစပ်နားမှာတော့ပြီး မန်းမှတ်နေ

တယ်ဗျ။ ခဏနေတော့မှ ကြိုးခွေကို မြေကြီးပေါ်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။

“အောင်မယ်လေး မြေကြီးဗျ။ မြေဟောက်ကြီး”

ကျုပ်ပါးစပ်က လန့်အော်လိုက်တယ်။ အရိုးမယ်ခက ကျုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ပိတ်ပြတယ်။

ဟာ မြေကြီးက ပါးပြင်းကြီးခွက်ပြီး...

“ခွီး ခွီး”

နဲ့ အသံပေးနေတယ်ဗျ။ မြေဟောက်ကြီးမှ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အရိုးမယ်ခက ခြံထောင့်က ထန်းပင်အောက်မှာ ပြုတ်ကျနေတဲ့ ထန်းလက်ခြောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ မြေဟောက်ကြီးက ပါးပြင်းကြီးခွက်ပြီး ပြေးသွားတယ်ဗျ။ ပြီးတော့...

‘ခွီး’ဆို တစ်ချက်အော်ပြီး ထန်းလက်ခြောက်ကို ပေါက်ချလိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်ဆိုတာ ကြက်သီးတွေတောင် ကဖျန်းဖျန်း ထသွားတယ်ဗျာ။ ထန်းလက်တစ်ခုလုံး မီးကျွမ်းသလိုကို မည်းသွားတာဗျ။ ခဏနေတော့ မြေဟောက်ကြီးက အရိုးမယ်ခနားကို သွားပြီး ခွေနေတယ်။ အရိုးမယ်ခက လက်နဲ့သတ်သလို လုပ်လိုက်တာ နဖားကြိုးခွေ ပြန်ဖြစ်သွားရောဗျ။ ဒီတော့မှ အရိုးက ကြိုးခွေကို ကောက်ယူပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။

“ကဲ တာတေ နင် မြင်ပြီမို့လား။ အဲဒါ တိုက်မြွေလို့ခေါ်တယ်။ တိုက်မြွေကိုက်ရင် ကုဖို့ဆေးမရှိဘူးဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အရိုး ဒီပညာ

တွေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူး၊ အရိုး တစ်သက်လုံး လူတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေတယ်”

ကျုပ်တွေပြီး အရိုးကို ကြည့်နေတယ်။ အရိုးမယ်ခက ရယ်ပြီး...

“တာတေ လန့်သွားပြီထင်တယ်၊ ကဲ ကဲ ဒါဆို အရိုး တစ်ခု လုပ်ပြဦးမယ်၊ သွား ဟိုတံစက်မြိတ်က သက်ကယ်စလေးတွေဖြတ်လိုက်”

ကျုပ်က အရိုးမယ်ခပြောတဲ့အတိုင်း တံစက်မြိတ်ကိုသွားပြီး သက်ကယ်ရွက်အစလေးတွေကို ဖြတ်လိုက်တယ်။

“ရော အရိုး”

လို့ အရိုးမယ်ခကို ပေးလိုက်တယ်ဗျ။ အရိုးမယ်ခက သက်ကယ်ရွက်ကလေးတွေကိုခွဲပြီး ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မီးဖိုထဲကို ဝင်သွားပြီး ဆန်ကောယူလာတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကို မခိုင်းတော့ဘူးဗျ။ စောစောက ချိုးဖဲ့ထားတဲ့ သက်ကယ်ရွက်ကလေးတွေကို ဆန်ကောထဲထည့်ပြီး ဆန်ပြာသလို ပြာလိုက်တယ်ဗျ။ အရိုးက ပါးစပ်ကလည်း မန်းမှုတ်နေတယ်ဗျ။ ဆန်ကောကို ထိုင်မပြောဘဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြာနေတာဆိုတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှမတွေ့ရဘူးပေါ့ဗျာ။ ခဏနေမှ အရိုးက ကျုပ်ကို သူ့လက်ထဲက ဆန်ကောကို ထိုးပြတယ်။

“ဟာ ပုစွန်တွေပါလား အရိုး”

ကျုပ် အလန့်တကြား အော်လိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါဗျာ။ ဆန်ကောထဲမှာ ပုစွန်တွေဗျ။ သိပ်အကြီးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဆပ်ထုပ်အရွယ်တွေ။ အောင်မလေး ဆန်ကောထဲမှာ ခြေထောက်

ကားကားကြီးတွေနဲ့ လျှောက်သွားနေတာမျိုး။ အားလုံး အရှင်ကြီးတွေပျ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျုပ် သဘောကျပြီး အော်ရယ်မိတယ်။ အရိုးမယ်ခက ကျုပ်ကို အလန်ပြေအောင် လုပ်ပြတာပျ။ စောစောက မြွေဟောက်ကြီးကို ကျုပ်တော်တော်လန့်သွားတာ။

“အရိုး ဒီပုစွန်တွေ ကျုပ် ကြော်စားလို့ရလား”

လို့ ကျုပ်က မေးကြည့်လိုက်တယ်။ အရိုးက ပြုံးပြီး ကျုပ်ကို ပြန်မေးတယ်။

“စားရင် ရတာပေါ့တဲ့၊ ဒါထက် နှစ် စားရဲပါ့မလား”

ဒီတော့မှ ကျုပ် လန့်သွားတယ်။ ဗိုက်ထဲမှာ သက်ကယ်ရွက်တွေ ပြန်ဖြစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး။

“မစားရဲပါဘူးဗျာ”

လို့ပဲ ကျုပ် ဖြေလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

“အရိုး ဒီပညာတွေကို ဘယ်အရွယ်မှာ တတ်ခဲ့တာတုံး”

“အရိုး ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မှာ တတ်ခဲ့တာ”

“အရိုး ဘာဖြစ်လို့ ဒီပညာကို သင်တာတုံးဗျ”

“အင်း ဒီလိုတာတေရဲ့၊ အရိုးတို့မှာ ညီအစ်မသုံးယောက်ရှိတာ၊ အရိုးက မယ်ခ၊ အရိုးညီမက မယ်မြ၊ အရိုးတို့ အစ်မကြီးက မယ်လှတဲ့။ မမယ်လှက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရုပ်ချောတယ်။ မမယ်လှ အပျိုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ရွာလုံးက ကာလသားမှန်သမျှ ကြိုက်ကြတာပေါ့ကွယ်။ တစ်ရက်တော့ တို့ရွာကို ဆရာတစ်ယောက်

ရောက်လာပြီး ဆေးကုတယ်။ မမယ်လှကိုတွေ့တော့ ဆေးနဲ့တို့လိုက်တာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူး။ အဲဒီမှာတင် မမယ်လှက ဒီလူကို-တန်းတန်းစွဲဖြစ်တော့တာပေါ့။ အမေတို့ အဘတို့ကလည်း လုံးဝ မပေးစားဘဲ မမယ်လှကို အခန်းထဲထည့်ပြီး သေဒီပိတ်ထားကြတာ နောက်ဆုံး မမယ်လှ ရူးပြီးသေသွားတယ်”

“ဟာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“အဲဒီထဲက အရိုးလည်း ဆရာဆိုတဲ့ကောင်တွေကို စိတ်နာပြီး ဒီပညာကို သင်လိုက်တာ၊ အရိုးညီမ၊ မယ်မြကိုလည်း အတူတူ သင်ဖို့ အဖော်စပ်ပေမယ့် မယ်မြက မသင်ဘူး၊ အရိုးတစ်ယောက်တည်း သင်ခဲ့တာ”

“အရိုး သင်တော့ တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲ သင်ခဲ့ရတာလား”

“ဘယ်ခက်ရမှာတုံး တာတေရယ်၊ ငါ့ကို သင်ပေးတဲ့ ပညာ သယ်မကြီးက နည်းနည်းနောနောတတ်တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ မောက်ပြားထက် သုံးဆင့်မြင့်တယ်။ သူတောက်စားတဲ့အချိန်မှာ ကွမ်းတစ်ယာ ဝါးထားတယ်”

“ဗျာ တောက်စားတယ်ဆိုတာ ဘာတုံး အရိုးရဲ့”

“အဲဒီပညာသည်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲက မီးတောက်တွေ ထွက်တာကို ပြောတာ တာတေရဲ့”

“ဪ”

“အဲဒီအချိန်မှာ သူပါးစပ်ကနေ အရောင်တွေ တောက်နေတဲ့ သွားရည်တွေ ကျလာတယ်။ အဲဒီသွားရည်တွေ ပေနေတဲ့

ကွမ်းဝါးဖတ်ကို ငါ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။ မဝါးဘဲ မျိုချရတယ်။
ငါက သူ့ထက်တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ မောက်ပြားအထက် နှစ်ဆင့်မြင့်တဲ့
ပညာသည် ဖြစ်လာတယ်။ ငါက သာမန်စုန်းတွေထက် အများကြီး
အဆင့်မြင့်တယ် တာတေ”

“ဪ... လွယ်သားပဲဗျ”

“အေး လွယ်တယ်လို့တော့ ပြောလို့မရဘူးဟဲ့၊ အဲဒီပညာ
ဗူးသွင်းတဲ့အချိန်မှာ မတည့်မတ်ရင် အသက်ဆုံးတတ်တယ်။
အသက်စွန့်ပြီး လုပ်ရတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား အရီး၊ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ အရီးက
အဆင်ပြေသွားပေလို့ပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ တာတေ၊ အရီးရဲ့ဆရာ ပညာသည်
သေတဲ့အချိန်မှာ အရီးက သူ့အဆင့်ကို အလိုလို ရလာတယ်”

“ဟင် ဒါဆိုရင် အရီးက မောက်ပြားအထက်သုံးဆင့်ပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်အထိတော့ ပညာ
ကို နှစ်ဆင့်ပညာအထိပဲ သုံးဖူးတာပါ။ ဒါတောင် မခံနိုင်ကြပါဘူး
လေ”

ကျုပ်က အရီးပြောတာတွေကို ငြိမ်ပြီးတွေးနေမိတယ်။
အရီးက ကျုပ်ကို ဆက်ပြီးပြောတယ်။

“ဒီပညာနဲ့ အရီး ဘယ်လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဒုက္ခ
မပေးဖူးပါဘူး။ သစ္စာတရားမရှိတဲ့ ဆရာယောင်တွေ၊ ကိုယ့်ကို လာ
ပြီး အန္တရာယ်ပြုရင်တော့ အပြီးတိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
အရီးမွေးဖွားလာတဲ့ ဒီရွာကိုလည်း အရီးစောင့်ရှောက်တယ်၊ မဟုတ်

မဟုတ်ဆရာတွေ ဝင်လာရင် အမြဲမောင်းထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒါတွေကို ရွာကလူတွေ ဘယ်သိမလဲ တာတေ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

ကျုပ်ကို ဒီကနေ့ အရီးလုပ်ပြခဲ့တာတွေကို ကျုပ် ဘယ်သူ
ကိုမှ မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တကယ်လည်း မပြောခဲ့ပါ
ဘူး။ အိမ်က အဘနဲ့ အမေကိုတောင် ကျုပ် ဒါတွေပြောမပြခဲ့ဘူး
ဗျ။ အရီးမယ်ခနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် သိသမျှတွေကို ကျုပ်ရင်ထဲမှာ
ပဲ ထားခဲ့တာဗျ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်နဲ့ အရီးမယ်ခတို့ ခါတိုင်းလိုပဲ ခင်ခင်မင်မင်
နေခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။ အရီး လိုတာပြုတာ ကျုပ်က လုပ်ပေးနေခဲ့
တာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောကကြီးက ကိုယ်အယ်လောက်ကောင်းအောင်
နေနေ လူယုတ်မာတွေရဲ့ ဒုက္ခပေးတာ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်
လည်း ကျုပ်တို့ဝိုင်းတောင်ဘက်ကပ်လျက်ဝိုင်းက သွားတော်
ဒေါ်သိန်းမြကြီး ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ကျုပ်ကြားနေရတဲ့ သူတော်
မဟုတ် သူယုတ်မာနဲ့ မတွေ့ရပါစေနဲ့ ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ။

တစ်ရက်တော့ ကျုပ်တို့ရွာကို ဆရာတစ်ယောက် ရောက်
လာတယ်။ ရွာရှေ့ပိုင်းက အသင်းတင်ဆိုတဲ့ကောင် ခေါ်လာတာ။
အညိုဝတ်နဲ့ စိပ်ပုတီးတစ်ကုံး အမြဲဆွဲထားတဲ့ ဆရာဗျ။ အသက်က
လေးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ရွာရောက်ကတည်းက ရှိခိုးလိုက်
တဲ့ဘုရားဗျာ။ နေ့ရှိခိုး ညရှိခိုးနဲ့ နေတာဗျ။ သက်သတ်လွတ်က
လည်း အမြဲစားဆိပ်။ ဗေဒင်ဟောရင် အလွန်မှန်တယ် ဆိုပဲဗျ။
လူတွေကို ယတြာချေပေး ပြုပေးပေါ့ဗျာ။

သောင်းတင်တို့အိမ်မှာ စတုည့်ချပြီး ဗေဒင်ဟောနေတာ
ဗျ။ တစ်ရွာလုံး မှန်လိုက်တာ မှန်လိုက်တာနဲ့ နာမည်ကို ကျော်လို့
ဗျ။ ဆရာနာမည်က ဘာတဲ့။ အဲ ဆရာတောက်တဲ့။ ဆရာတောက်၊
ဆရာတောက်။

ဘန့်ဘွေးကုန်းကလည်း လှည်းနဲ့လာပွင့်တဲ့အခါ ပင့်တယ်
ဗျ။ ငွေယားကုန်းတို့၊ ငွေတွင်းကုန်းတို့ကလည်း လာပင့်ကြတယ်ဗျ။
သောင်းတင်တို့မိသားစုလည်း မျက်နှာပွင့်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အမေ
ကတောင် ကျုပ်ကို ပြောသေးဗျာ။

“ဗွဲ့ တာတေ၊ နင့်မလည်း ဒီမန်းကျည်ပင်အောက်မှာပဲ
မွှောက်လိုက် လှန်လိုက်နဲ့၊ ဆရာတောက်ဆီသွားပြီး ဇာတာလေး
ဘာလေး စစ်ကြည့်ပါလားဟဲ့၊ ဟောတာ ပြောတာ လွတ်မှန်တယ်
ဆိုပါလား”

“မစစ်ချင်ပါဘူး အမေရာ၊ ကျုပ်က ဘာကိုသိချင်ရမှာတဲ့၊
ကျုပ်မှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာဗျာ”

“မစစ်ချင်လည်း နေပေါ့တော်”

အမေက အဘပုဆိုးလေးတစ်ထည် ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး
ရွာထဲထွက်သွားရောဗျို့။ ကျုပ်လည်း ခါတိုင်းလိုပေါ့ဗျာ။ နဂါး
ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာပြီး မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ တွေးနေတာ
ဗျ။ ပြီးတော့မှ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး အသာချပြီး ဝါးပိုးခြမ်း
ခေါင်းအုံးပေါ် အသာကလေး လှဲချလိုက်တယ်။

“ကိုကြီးတာတေ၊ အိပ်တော့မလိုလားဗျ”

ကျုပ်လည်း အသံကြားတဲ့ဝိုင်းဝကို ကြည့်လိုက်တော့

ဆင်ပေါက်နဲ့ ဝက်ငဦးဗျ။ သူတို့မှာ ကျောင်းနာမည်တွေတော့ ရှိမှာ
ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ နာမည်ပြောင်တွေပဲ မှတ်မိနေ
တာလေ။

“ဟေ့ကောင်တွေ လာလေ၊ ဘယ်သွားကြမလို့တုံး၊ နေက
ပူရတဲ့ကြားထဲမှာ”

“ကိုကြီးတာတေဆီကိုပဲ လာတာဗျ၊ ပြောစရာရှိလို့”

“ဪ လာလေ၊ ထိုင်ကြ၊ ဝက်သိုးက ဒီဘက်မှာထိုင်၊
ကဲ ပြောပါဦး ကိစ္စကို”

ဒီကောင်တွေက ထဲနောင်းကုန်းမှာ ကျုပ်တို့ နောက်တက်
လာမယ့်ကောင်တွေဗျ။ အသက်ကတော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
တွေပေါ့ဗျာ။

“ဒီလိုဗျ၊ ကိုကြီးတာတေ၊ ဆရာတောက်ဆီကို ဗေဒင်သွား
မမေးဘူးလားဗျ”

“ဟာ မမေးပါဘူးကွာ၊ အဲဒါတွေ ငါက ဝါသနာမပါဘူး
ကွ”

“အဲဒီဆရာတောက်ဆိုတဲ့ လူကြီးက လူလိမ်ကြီးဗျ”

“ဟေ့ ဟုတ်ရဲ့လားကွ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုကြီးတာတေရ၊ ဒီလူကြီးက ဘုရား
တွေ ဟန်ပြချိန်းနေတာဗျ၊ တကယ်ကတော့ အောက်လမ်းဆရာဗျ”

“ဟာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဝက်သိုးရဲ့”

“ဟိုတစ်နေ့က ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းက ရေတွင်းမှာ ကျုပ်တို့
ရေချိုးနေတုန်း ကိုသောင်းတင် ဒီဆရာနဲ့ ရေလာချိုးကယ်ဗျ။

ကျုပ်က တစေ့တစောင်းကြည့်နေတုန်း သူ့ခါးက ပုဆိုးက ရေလောင်းတဲ့အချိန်မှာ အောက်ကိုလျှောသွားတယ်။ ကျုပ် ဘာမြင်တယ်ထင်တုံး၊ သူ့ခါးမှာ ဘုရားပုံတွေ ဇောက်ထိုး ထိုးထားတယ်ဗျ”

“ဟေ မှင်ကြောင်နဲ့ ထိုးထားတာလား၊ မင်း သေသေချာချာ တွေ့လို့လား ဝက်သိုး”

“တွေ့ပါဗျာ၊ ကျုပ်က ဆပ်ပြာတုံး ပြုတ်ကျချင်ယောင် ဆောင်ပြီး အနီးကပ်ကို ကြည့်လာတာဗျ။ တခြားဘယ်နေရာတွေမှာ ရှိသေးလည်းတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

ကျုပ် တော်တော်အံ့သြသွားတယ်။ လူတွေ တယ်လည်း ယုတ်မာကြပါလား။

“နေဦး ကိုကြီးတာတေ၊ အခုလာတာ ဒီကိစ္စလောက်တင် မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟင် ဘာကိစ္စများ ရှိသေးတုံးဟ၊ ဆင်ပေါက်ရ”

“ရွာရှေ့ပိုင်းက ဘွားတော်ဒေါ်မြရင်ရဲ့သမီး မပန်းရဲ့ကို ကိုကြီးတာတေ သိလား”

“ဟို ပန်းနွယ်ရဲ့ညီမမို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟိုနေ့က မပန်းရဲ့က ဆရာတောက်ဆီမှာ၊ ဗေဒင်သွားမေးတာ၊ အဲဒီက ပြန်လာကတည်းက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာတဲ့။ အဲဒါ ဆရာတောက်က မပန်းရဲ့တို့ ဝိုင်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ရင်း အိမ်ထဲမှာ မပန်းရဲ့က ထိုင်လို့မရတော့ဘဲ လိုက်ကြည့်တာတဲ့ဗျာ။ အခုတော့ သူ့မိဘတွေက ရိပ်မိပြီး အခန်းထဲမှာထည့်ပြီး လူစောင့်နဲ့ ထားရတယ်တဲ့”

“ဟာ ဒါဆိုရင် ဒီကောင်မလေးတော့ ဟိုအောက်လမ်းကောင်ရဲ့ တို့ဆေးထိသွားပြီ ထင်တယ်ကွ”

“ဗျာ တို့ဆေးဟုတ်လား၊ ကိုကြီးတာတေ၊ ကျုပ်တော့ ထိုးဆေးတို့ သောက်ဆေးတို့ပဲ ကြားဖူးတာပါ”

“ဟေ့ကောင် ဝက်သိုး၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ညောင်နံနံရင် ရှုရတဲ့ ဆေးတို့ပတ်ဆိုတာ မင်း မကြားဖူးဘူးလားကွ”

ဆင်ပေါက်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝက်သိုးကို ဟောက်လိုက်တယ်။

“ဟာ ဒီကောင်တွေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာတုံး၊ ဘယ်ကဆေးတို့ပတ်ရမှာလဲကွာ၊ အောက်လမ်းဆရာတွေ ဖော်ထားတဲ့ဆေးကွ၊ အဲဒီဆေးနဲ့ လူကို တို့လိုက်ရင် လူတွေက သတိအမှန် မရှိတော့ဘဲ သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း အကုန်ဖြစ်ရောတဲ့ကွ။ အဲဒါကို ပြောတာ”

“ဪ အဲဒီလိုဆေးကိုပြောတာလား၊ ဒါဆိုရင် ဟုတ်နိုင်တာပေါ့ဗျ”

ကျုပ် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေတယ်။

“ဟာ ကိုကြီးတာတေရေ၊ နေဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့ ပြောဖို့မေ့နေလို့ဗျို့၊ အဲဒီဆရာတောက်က ဘွားတော်ကြီး ဒေါ်မယ်ခကိုလည်း ပြောတယ်တဲ့ဗျ”

“ဟေ အမိုးမယ်ခကို ဘာပြောသတဲ့တုံး”

“ဒီစုန်းမကြီးကို ဒီရွာကနေ မောင်းထုတ်ပစ်မယ်” လို့ ပြောသတဲ့ဗျ။ ကိုသောင်းတင်တို့ကလည်း ဒီဆရာက

ပိုက်ဆံတွေ ပေးထားလို့ ထင်တယ်ဗျ။ ဒီဆရာကို ဖူးဖူးမှတ်ကို ထားတာဗျ။

“ကဲ ဆင်ပေါက်နဲ့ ဝက်သိုး မင်းတို့ ငါ့ဆီလာပြောတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ ငါ ကြည့်စိစဉ်လိုက်မယ်၊ မင်းတို့ ပြန်တော့၊ သတင်းကို ရသလောက် နားထောင်ပြီး ထူးတာရှိရင် ငါ့ကို လာ ပြောပေတော့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုကြီးတာတေ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပြန်တော့မယ်”

လို့ ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန်သွားကြတယ်ဗျ။ ကျုပ် လည်း အရိုးမယ်ခဆီကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာခဲ့တယ်။ အရိုးမယ်ခ ကို အကျိုးအကြောင်း အကုန်ပြောပြလိုက်တယ်။

“အောက်လမ်းဆေး သိပ်ကောင်းရင်တော့ သူဆေးကိုဖျက် ဖို့ မလွယ်ဘူးဟာ၊ ဒီအောက်လမ်းသေမှပဲ ဆေးပြယ်မှာ၊ အင်း ဒီကလေးမလေးတော့ သနားပါတယ်၊ ငါ့အစ်မတုန်းကလို ဖြစ်တာ ပါပဲလား၊ ကြာရင် ဒီကလေးမလေး ရွာသွားမှာ တာတေ”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အရိုးရဲ့”

“အို သူနဲ့ အရိုးနဲ့ ပညာပြိုင်ကြရုံ ရှိတာပေါ့ဟ”

“ဟင် ဟုတ်လား အရိုး”

“အေး ရွာထဲမှာဖြစ်ရင် ရွာနာတယ်၊ ဒီအကောင်ကို သင်္ချိုင်းရောက်အောင် ထုတ်ခဲ့၊ ဒီည ငါ သင်္ချိုင်းထဲက စောင့်နေ မယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သုံးဆင့်ပညာကို ထုတ်သုံးရတော့မှာပေါ့လေ”

“ကောင်းပြီ အရိုး၊ ကျုပ် ဒီကောင်ကို ရွာပြင်ရောက် အောင် ခေါ်ထုတ်ခဲ့မယ်”

ကျုပ် အိမ်ကို ကပျာကယာ ပြန်လာတယ်။ ဝက်သိုးနဲ့ ဆင်ပေါက်ကို ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လွှတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ဆင်ပေါက်နဲ့ ဝက်သိုးလည်း ချက်ချင်း ကျုပ်ဆီကို ရောက် လာတယ်။

ကျုပ်က ကျုပ်အစ်မအစဉ်တွေကို ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ပြောပြတယ်။ ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကို လွှတ်ခင်တဲ့ကောင်တွေဗျ။ ပါးစပ်ကလည်း အားကြီးလုံတာ။

ဒီကောင်တွေ ညနေဘက် ဆရာတောက် ရေလာချိုးမယ့် အချိန်ကို ပွဲဇာရုံကျောင်းရေတွင်းမှာ ရေချိုးရင်းစောင့်နေကြရမယ်။ ဆရာတောက်လာရင် ရေတွင်းမှာ ရေငင်ရင်းနဲ့ အနားကပ်ပြီး . . .

“ဆရာကြီး ဒီညရှစ်နာရီ ရွာနောက်က ညောင်ပင်ကြီး အောက်ကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါလို့ မပန်းရုံက မှာလိုက်တယ်”

လို့ ပြောရမယ်။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ကျုပ်ယုံတယ်။ အရိုးခဆီကို ကျုပ်ပြန်သွားတယ်။ အစီအစဉ်ကို ပြောလိုက်တယ်။

ညရှစ်နာရီမထိုးခင် ကျုပ်ရော အရိုးခရော ရွာနောက် ဘက်က ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်နေပြီဗျ။ ကျုပ်က မလှမ်း မကမ်းက ခြုံပုတ်ထဲမှာ ပုန်းနေတယ်။ လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင် ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတယ်။

အရိုးမယ်ခကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထနောင်းပင်နားမှ အသာရပ်နေတယ်။ ဒီနေရာကနေဆိုရင် သင်္ချိုင်းနဲ့ နီးနေပြီဗျ။ အရိုးမယ်ခက ဒီအောက်လမ်းကို သူဟာသူ ခေါ်သွားလိမ့်မယ်။

ရှစ်နာရီထိုးပြီ၊ ဟော အောက်လမ်းကောင် လာပြီဗျ။

၂၈

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တရွှေ

မနွဲ့ထောင်ရင် ဘယ်သူခံနိုင်မှာလဲဗျာ။ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်တယ်။ ဒီလူတစ်ယောက်တည်း လာတာဗျ။

ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကိုရောက်တော့ အောက်လမ်းကောင်က ဟိုရွာ ဒီရွာ လုပ်နေတယ်ဗျ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

အရိုးမယ်ခက ဟဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်လိုက်တော့ ဒီလူကြောင်သွားတယ်။ ခဏနေမှ သဘောပေါက်သွားပုံ ရတယ်ဗျ။

“ဪ လက်စသတ်တော့ နင်တို့က ငါ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်တာကိုး။ ဟဲ့ စုန်းမ နင့်ပညာက ဘယ်လောက်ထက်လို့တဲ့”

အရိုးမယ်ခက ထနောင်းပင်ရိပ်ကလေးကနေ အပြင်ကိုထွက်လာတယ်။

“ဟဲ့ အကောင်၊ အောက်လမ်းအယုတ်တမာ၊ နင့်လိုကောင်မျိုးကိုသတ်ဖို့ ငါ ဒီပညာကို သင်ထားတာဟေ့၊ ကဲ စမ်းလိုက်စမ်း”

အရိုးမယ်ခက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ အောက်လမ်းကသူလက်နှစ်ဖက်ကို ရွှေ့ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ပါးစပ်က ခွတ်ဖတ်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလူကို ကျုပ်လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်စားနဲ့သာ ပြေးပြီးပိုင်းလိုက်ချင်နေတာဗျ။ ဟော အောက်လမ်းရဲ့ လက်ထဲမှာ အရောင်တွေတစင်းဝင်း လက်လာတယ်ဗျ။

ဟော သူလက်ဖဝါးနှစ်ခုကြားမှာ အလင်းလုံးကလေး ဖြစ်လာပြီဗျ။ ဟော ပစ်တော့မယ်။ ပစ်ပြီ၊ အရိုးမယ်ခကို အဲဒီအလင်းစက်နဲ့ ပစ်လိုက်တာဗျ။ ဟာ အရိုးမယ်ခကလည်း ဝင်းခနဲနေ

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တရွှေ

၂၉

အောင် ပြန်ပစ်လိုက်တာဗျ။ အလင်းရောင်နှစ်ခုက လမ်းမှာတင်တွေ့ပြီး...

“ဝုန်း ဝုန်း”

လို့ မြည်သွားတယ်။ ဟော အောက်လမ်းက နောက်ကိုရွှေ့သွားတယ်ဗျ။ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

အရိုးမယ်ခက အော်ရယ်ပြီး နောက်ကို ဆုတ်သွားတယ်။ အောက်လမ်းက ဒေါသတွေထွက်ပြီး အရိုးမယ်ခနောက်ကို လိုက်တော့တာပဲဗျ။

“ဟဲ့ စုန်းမ နင် ဘယ်ကိုပြေးမလို့တဲ့၊ နင် ငါ့လက်ကလွတ်မယ်ထင်သလား”

လို့ပြောပြီး ပြေးလိုက်တယ်ဗျ။ တကယ်က အရိုးမယ်ခက သူ့ကို သင်္ချိုင်းထဲရောက်အောင် ခေါ်သွားတာဗျ။ ဟော သင်္ချိုင်းမရောက်ခင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ချီတွယ်ကြသေးတယ်ဗျ။ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်လုံး တောင့်ခံထားတာဗျ။ ဘယ်သူမှ နောက်ကို မရွှေ့ဘူး။

ဟော ရောက်သွားပြီ။ သင်္ချိုင်းထဲကို ရောက်သွားပြီ။ ကျုပ်လည်း ခြုံတွေ့ကွယ်ပြီး လိုက်ချသွားတာ သင်္ချိုင်းထဲရောက်နေပြီဗျ။ ဒီတုန်းမှာပဲ လူသံတွေကြားလို့ ကျုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရွာသားလေးငါးယောက် ရောက်လာတယ်။ ဝက်သိုးတို့ ပြောလိုက်တာနေမှာ။

ဟော တွယ်ကြပြန်ပြီဗျ။ အရိုးမယ်ခက သူလက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ မီးတောက်တွေနဲ့ အောက်လမ်းဆီကို လွှတ်တယ်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အောက်လမ်းကလည်း သူ့လက်ကထွက်တဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ ကာထားတယ်ဗျ။

ဟော နောက်လမ်းက မီးတန်းကြီးတစ်ခု လွှတ်လိုက်ပြန်ပြီဗျ။ အရိုးမယ်ခက သူ့အလင်းစက်တွေနဲ့ ကာထားလိုက်တယ်။

လိုက်လာတဲ့ ရွာသားတွေလည်း သင်္ချိုင်းထဲကို ရောက်လာပြီဗျ။ ရွာကို အောက်လမ်းဆရာ ခေါ်လာတဲ့ သောင်းတင်လည်း ပါလာတယ်။

အရိုးမယ်ခက စိမ်းပြာရောင် မီးတောက်တွေ သူ့လက်ချောင်းတွေက ထွက်လာပြီး မီးတန်းကြီးတစ်ခုတည်းဖြစ်အောင် စုလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တလက်လက်တောက်နေတဲ့ အဲဒီမီးတောက်ကို အောက်လမ်းကောင်ဆီကို အရိုးမယ်ခက လွှတ်လိုက်တယ်ဗျ။

ဟော လာပြီ။ အောက်လမ်းက ကာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရိုးမယ်ခ လွှတ်တဲ့ မီးတန်းကြီးက တော်တော်ကို ပြင်းတာဗျ။

“ဖျန်း ဖျန်း ဖျန်း”

ဆိုမြည်သွားပြီး အောက်လမ်းကောင် ကာထားတဲ့စက်တွေ ပြတ်ထွက်သွားတယ်။ အောက်လမ်းက နောက်ကို တစ်လံလောက် လွင့်ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ကို လန်ထွက်သွားတယ်။ ဟော ဖင်ထိုင်ရက်ကို ထဲကျသွားတာဗျ။ အရိုးမယ်ခကိုယ်တိုင်လည်း နောက်ကိုနည်းနည်းယိုင်သွားတယ်ဗျ။ ကေနတတော့ အရိုးနဲ့ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ပညာအဆင့်ချင်း တူနေပြီထင်တယ်ဗျ။

ဟော ပြန်ထလာပြီဗျ။ ဟာ ဒီတစ်ချီတတော့ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲထင်တယ်။ အရိုးမယ်ခကလည်း ပါးစပ်ကြီးဟပြီး

စိမ်းပြာရောင် မီးတောင်တွေ ထုတ်နေတယ်။ အောက်လမ်းကောင်ကလည်း သူ့ပါးစပ်ကြီးကိုဟပြီး လိမ္မော်ရောင်မီးတန်းကြီးကို ထုတ်နေတယ်ဗျ။ ဟော မှုတ်ပြီ။ မီးတန်းတွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်ကြပြီဗျ။ မီးတန်းနှစ်ခု ပြေးပြီးတိုက်ပြီ။

“ဝုန်း”

ဟာ မီးတန်းနှစ်ခုက လိမ်ပြီးဆက်ထွက်သွားပြီဗျ။ ဟာ ထိပြီဗျ။ ထိပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ထိတာဗျ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဖင်ထိုင်ရက် လဲသွားကြပြီဗျ။

“ဟာ အရိုး”

ကျုပ်က အရိုးမယ်ခဆီကို ခြေးမယ်အလုပ်မှာ...

“တာတေ မလာနဲ့”

လို့ အရိုးမယ်ခက အော်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း အောက်လမ်းကောင်ကို ဓားနဲ့ပိုင်းဖို့ ဓားကို ကျစ်ကျစ်ဆုတ်လိုက်တယ်။

အောက်လမ်းကောင်က ဒယ်ဒယ်ယိုင်နဲ့ ထလာပေးတယ်ဗျ။ ဒီတုန်းမှာပဲ လုံးဝမမျှော်လင့်တာ ဖြစ်လာတယ်ဗျ။ ဂူတွေပေါ်ကနေ ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးလာတယ်။ အရပ်ဆယ်ပေ လောက်ရှိတာ။ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချလို့ဗျ။ ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ဗျ။ ဒါ မဖဲဝါဗျ။ မဖဲဝါ။ လေထဲမှာ လွင့်နေအောင်ကို ပြေးလာတာဗျ။

“ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း”

“အင့် အင့် အား”

ဒယ်ဒယ်ယိုင် ထလာပြီး အရိုးမယ်ခကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ပြင်

နေတဲ့ အောက်လမ်းကောင်ရဲ့ ကျောကုန်းကို မဖဲဝါ ဆက်တိုက်ခိုက်
ချလိုက်တာမျိုး။ ‘အား’ ဆိုအော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးက အောက်လမ်း
ကောင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအသက်ငင်သွားတဲ့ အသံပဲဗျ။

“ဝေါ”

ဒူးထောက်ရက် ကျသွားပြီး သွေးတွေမြင့်မကောင်းအောင်
အန်လိုက်တဲ့ အောက်လမ်းဆရာ၊ ဆရာတောက်ဟာ ရွှေ့ကို ဟပ်
ထိုးကြီး ထိုးကျပြီး ငြိမ်သွားတယ်ဗျ။ မဖဲဝါကြီးလည်း ဖြတ်ခနဲ
ပျောက်သွားတယ်။

ကျုပ်နဲ့ ရွာသားတစ်ယောက်က အရိုးမယ်ခကို ပြေးထူ
တယ်။

သောင်းတင်ကလည်း အောက်လမ်းဆရာမှန်း မသိလို့
ရွာကိုခေါ်ခဲ့မိတဲ့အကြောင်း တောင်းပန်တယ်ဗျ။ ဒီအောက်လမ်းရဲ့
အလောင်းကို ရွာထဲပြန်မသယ်ဘဲ သင်္ချိုင်းမှာပဲ ဖြုပ်ပစ်ဖို့ သဘော
တူကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အရိုးမယ်ခကို သူ့အိမ် ပြန်ပို့ပေးတယ်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း အရိုးမယ်ခကို နားလည်သွားကြ
တယ်။ အရိုးမယ်ခကတော့ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ရသွားပုံပဲဗျ။ သိပ်
တောင်မလှုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အရမ်းကို ကျေနပ်နေတဲ့ပုံပါဗျ။

ပန်းရံလည်း အောက်လမ်းသေသွားမှ မိနေတဲ့ဆေး ပြယ်
သွားပြီး သတိမှန်သွားတာပေါ့။

“တာတေ ဟိုညကရောက်လာတာ ဘယ်သူတုံး နင် သိ
သလား”

လို့ အရိုးမယ်ခက ကျုပ်ကိုမေးတယ်။ ကျုပ်က...

“သိပါတယ် အရိုးရာ၊ အဲဒါ မဖဲဝါကြီးပါဗျာ”

“ဟေ နင်က ဘယ်ဆိုးလို့တုံး၊ မဖဲဝါကိုတောင် သိတယ်
ဟုတ်လား”

လို့ အံ့သြပြီး ကျုပ်ကိုပြောတယ်။ ကျုပ်ရော ရွာထဲက
လူတွေပါ။ အရိုးမယ်ခကို ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောက်လမ်း
နဲ့ တိုက်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ကြောင့် အတွင်းကြေ ကြေသွားပုံရ
တယ်ဗျ။ တစ်လလောက်အကြာမှာ အရိုးမယ်ခ ဆုံးသွားတယ်။

သူ့မဆုံးခင် သူ့ယာတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို တူ၊တူမတွေကို
ခွဲဝေပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် သူ့ယောက်ျား
ဘကြီး အောင်ထိန် ဝတ်တဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်း ပေးခဲ့တယ်။

“ရော့ တာတေ၊ ဒါ နင့်ဘကြီးအောင်ထိန် ဝတ်ခဲ့တဲ့
လက်စွပ်၊ နင်ယူလိုက်”

လို့လည်း ပြောခဲ့သေးတာဗျ။

အရိုးမယ်ခဆုံးတော့ တစ်ရွာလုံးလိုက်ပို့ကြတယ်။ အားလုံး
စိတ်တော်တော်ထိခိုက်သွားကြတာပါဗျ။ ကျုပ်ကတော့ အရိုးမယ်ခ
အတွက် တကယ်ကို စိတ်မကောင်းခဲ့ဆုံးကောင်ပေါ့ဗျ။

တာတေ





ရွာတောင်ပိုင်းမှ အသုဘရော ရွာမြောက်ပိုင်းက အသုဘပါ အထူး လူစည်ကားကြသည်။ တောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်းမှ အသုဘ ချလာသော လူတန်းရှည်ကြီးနှစ်ခုသည် ရွာလည်လမ်းဆုံတွင် ဆုံကြသည်။ တောင်ပိုင်းအုပ်စုထဲမှ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လူရွယ်တစ်စုက မပြော မဆိုပြေးထွက်လာကြပြီး မြောက်ပိုင်းမှ လူစုကိုရန်မှုရန်ပြုကြသည်။

“ဟေ့...မောင်ကောင်းတို့၊ မောင်သောင်းတို့ ရပ်ကြစမ်း၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပြီ၊ သေတဲ့လူတွေလည်း သေကုန်ကြပြီပဲကွယ်၊ ခုတောင် ရွာမှာ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း နှစ်လောင်းပြင် အသုဘ ချနေရပြီ၊ တော်ကြတော့ ...”

ပိုးပုဝါခေါင်းပေါင်းနှင့် ခန့်ညားသော ရွာလူကြီး၏ စကား ကြောင့် အားလုံး ရပ်တန့်သွားသည်။ ဒေါသစိတ်နေရာတွင်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်များ အစားထိုး ကြီးစိုးသွားကြပြီး အသုဘပို့ လူတန်းရှည်ကြီးနှစ်ခုသည် ရွာပြင်သုသာန်သို့ ဘေးခြင်းယှဉ်ကာ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ရွာတောင်ပိုင်းမှ လူငယ်များထမ်းပိုးလာသော ခေါင်းသည် အချိန်လူပြီး ပြုလုပ်ထားရသော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံးသပ်သပ် ရပ်ရပ်ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဘေးတွင် သဘောဆေးအဖြူဖြင့် ရေးထားသည့် ‘မမြရင် အသက် (၂၂) နှစ်’ ဟူသည့် စာသားလေးကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ရွာမြောက်ပိုင်းမှ ချလာသော အသုဘ ထည့်ထားသည့် ခေါင်းထဲတွင်မူ အသက် (၂၂)နှစ် ခန့် လူရွယ်အလောင်းကောင်

ယနေ့ရွာထဲတွင်အသုဘရှိသည်။ ရှိတာမှ နှစ်လောင်းပြင် အသုဘ။ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရွာတောင် ပိုင်းမှ ကြေးစည်ထူသံက စီကနဲထွက်ပေါ်လာသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို ရွာမြောက်ပိုင်း အသုဘကနည်းဆီမှလည်း ကြေးစည်သံ ညံသွားသည်။ တစ်ရွာလုံးရှိ ခွေးတွေက တိုင်းပင်ထားကြသလို ပြိုင်တူထအလိုက်ကြရာ ကြေးစည်သံနှင့်ရောပြီး ချောက်ချားဖွယ်ရာ တမျိုးကောင်းသွားတော့သည်။

တစ်ခု လဲလျောင်းနေသည်။ ခေါင်းမှာ အချောပင်သတ်မထား ရသေးသည့် တောသစ်အပေါ်စားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ခေါင်း၏ ဘေးတွင် ရေးထားသည့်စာမှာ အလွယ်ရသည့် မြေဖြူဖြင့် ရေးသားထားပြီး အမည်နှင့်အသက်ကို မနည်းပင် အားစိုက်ဖတ်ပါမှ 'မောင်မင်းအောင်အသက် (၂၂) နှစ်' ဆိုသည်ကို မြင်ရသည်။

တစ်ရွာတည်းနေ သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းမပျိုလေးတို့၏ အသုဘကို ပြိုင်တူချကြရလိမ့်မည်ဟု တစ်ရွာလုံး ဘယ်တုန်းကမှ တွေးထားကြလိမ့်မည်မဟုတ်။



သုသာန်စောင့်ကြီးသည် ယနေ့ ကျင်းနှစ်ကျင်းတူးလိုက်ရသဖြင့် အနည်းငယ် ပင်ပန်းနေသည်။ ပင်ပန်းသည်ထက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်က ပိုသည်။ သူတူးထားသည့် ကျင်းနှစ်ခုထဲသို့ မကြာ မီထည့်မြှုပ်ရတော့မည့် ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး နှစ်ဦးစလုံးကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ရုပ်ဆင်း ရူပကာလေးတွေ ပြေပြစ်ကြသလို သဘောလည်း ကောင်းကြသည်။ လူတိုင်းလိုလိုက နိမ့်ချဆက်ဆံသော သူလို သုသာန်စောင့်တစ်ဦးကိုပင် သူတို့လေးတွေက အရေးတယူ ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ ရွာထဲအလှူအတန်းရှိလျှင် သူတို့လေးနှစ်ဦးသည် တက်တက်ကြွကြွ ရှေ့ဆုံးကပါဝင်ကူ ညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိကြသည်။ အလှူတွင် သူတို့လေးတွေ ရှိနေပြီဆိုလျှင် သုသာန်စောင့်ကြီး ဝင်ရထွက်ရမှာ

မကြောက်တော့။ သူတို့နှစ်ဦးက အမြဲလိုလို သင့်တော်သောနေရာ၊ အစားအသောက်တို့ကို စီစဉ်ပေးလေ့ရှိကြသည်။

ခုတော့ သူတို့လေးနှစ်ဦးသည် သူရှိရာသုသာန်သို့ တစ်ချိန်တည်း ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ ကောင်းပြီးလေ။ ခုတော့ သူ့အလှည့် သူတာဝန်ကျေဖို့အချိန် ရောက်လာပြီဟု သုသာန်စောင့်ကြီး နားလည်လိုက်သည်။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်အတွက် မြေကျင်းနှစ်ခုကို ကပ်လျက် တူးထားခြင်းဖြင့် သူတို့လေးတွေကို ဂုဏ်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့လေးတွေ ချစ်ကြိုက်နေကြသည်ကိုလည်း တစ်ရွာလုံး နည်းတူ သုသာန်စောင့်ကြီးသိပါသည်။ ရွာတောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်းတို့၏ အစဉ်အလာအရ အားပြိုင်မှုများကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ချစ်ခရီးလမ်းမှာ မဖြောင့်ဖြူးခဲ့ကြ။ ခုတော့ တမလွန်ခရီးကို နှစ်ယောက်သား ယှဉ်လျက် ထွက်ခွာသွားနိုင်အောင် သုသာန်စောင့်ကြီးက စီစဉ်ထားပေပြီ။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလည်းဗျ...၊ ခင်ဗျားကြီး တယ်လူပါးဝပါလား ...”

တောင်ပိုင်းမှ မမြရင်၏ အစ်ကိုတစ်ဦးက ဒေါသတကြီးနှင့် သုသာန်စောင့်ကြီးကို ရန်တွေ့သည်။

“ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဒေါသကြီးနေတာလဲ မောင်ရင်ရယ်၊ ကျုပ် ဘာများလူပါးဝလိုလဲ၊ ကျုပ်အလုပ် ကျုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ထားတာပဲ၊ ရွာထဲမှာ လူတစ်ယောက်သေရင် ကျုပ် ကျင်းတစ်ကျင်းတူးတယ်။ အခု နှစ်ယောက်သေလို့ နှစ်ကျင်း

တူထားတာလေ။ ဘာများမှားနေလို့လည်း မောင်ရင်ရယ် ...

သုသာန်စောင့်ကြီးက လေသံအေးအေးနှင့် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်ရာ၊ လူရွယ်မှာ ပို၍ပင် ဒေါသကြီးသွားပြီး တရုန်းရုန်းတရုန်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

လူငယ်နည်းတူ တောင်ပိုင်းအသုဘရှင်ဖြစ်သော မမြရင် ဘက်မှ အမျိုးအဆွေများမှာ ယဉ်လျက်ရှိနေသော မြေကျင်းနှစ်ခု ကို ကြည့်ပြီး ပူညံပူညံဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မြောက်ပိုင်းမှလူများမှာမူ ဘာတစ်ခုမှမဝင်ရောက် ပြော ဆိုခြင်း မရှိကြ။ အသုဘကိစ္စကြီး အမြန် ပြီးဆုံးသွားဖို့ကိုသာ လိုလားနေကြပုံပေါ်သည်။ သုသာန်စောင့်ကြီးမှာ မြေကျင်းနှစ်ခု ကြားရှိ ပေါက်တူးကို ကောက်ကိုင်ကာ ထမ်းလိုက်ပြီး တောင်ပိုင်း လူအုပ်စုကို ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားတို့က တော်တော်ရယ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ သေပြီးသား လူကိုမြှုပ်တာတောင် ဟိုနားမမြှုပ်ချင်ဘူး၊ ဒီနားမမြှုပ်ချင်ဘူးနဲ့၊ ရွာထဲမှာတော့ ခင်ဗျားတို့တွေဟာ လူချမ်းသာတွေ၊ အရေးပါ တဲ့လူတွေ ဖြစ် ချင် ဖြစ် ကြလိမ့် မယ်၊ ဒီ သုသာန် မှာတော့ ကျုပ်က အရေးပါတဲ့သုဘရာဇာတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့မသာ မတိုင်ခင် ရှေ့က မသာပေါင်းများစွာကိုလည်း ကျုပ် ဒီသုသာန်ထဲမှာ မြေမြှုပ် ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျုပ်လုပ်တာကိုင်တာ မကြိုက်ရင် ကိုယ့်မသာကို ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာတူး မြှုပ်ကြ၊ အဲ... ပြီးတော့ သုဘရာဇာဘွဲ့ကို ခံယူ ကြပေတော့ ...”

သုဘရာဇာဘွဲ့ကိုခံယူကြပေတော့ဟူသော စကားကြောင့်

တောင်ပိုင်းသားတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တွန့်ကုန်ကြသည်။ မြောက်ပိုင်းသားတွေ အချို့ကတော့

“ကိုင်း ... မှတ်ပြီလား ...”

ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် တောင်ပိုင်းသားတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သုဘရာဇာကြီးကတော့ တောင်ပိုင်း သားတွေ၊ မြောက်ပိုင်းသားတွေကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ကာ

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့နေရာကို ဝင်ယူချင်တဲ့လူရှိလား၊ မရှိရင် ငါ့ကိစ္စ ငါဆက်လုပ်ရလိမ့်မယ် ...”

ဘယ်သူမှ အသံမထွက်ကြ။ သုဘရာဇာကြီးက မြောက်ပိုင်း မှ မောင်မင်းအောင်၏အလောင်းကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီး ကျင်းထဲ အသာချသည်။ မြောက်ပိုင်းသား လူအုပ်စုထဲမှ တီတိုး စကားသံများ ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာသည်။

“သွားပေတော့ မောင်မင်းအောင်ရေ နောင်ဘဝမှာ မိန့်ဘစုံနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာဘဝမျိုး နေနိုင်ပါစေကွယ်၊ ဒါမှ ခုလို အဖြစ်ဆိုး ကြီးမျိုးကို မင်း ရှောင်လွှဲနိုင်မှာပေါ့ကွယ်...”

ရွာမြောက်ပိုင်းမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး၏ မချုံတင်ကဲရေရွတ်သံ ကို အားလုံးကြားလိုက်ရသည်။

သုဘရာဇာကြီးက တောင်ပိုင်းမှ အသုဘဖြစ်သော မမြရင် ကလေး၏ ရုပ်အလောင်းကို အခေါင်းထဲမှထုတ်ကာ မြေကျင်းလွတ် ထဲ ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

တောင်ပိုင်းမှ မမြရင်၏မွေးစားမိခင်ကြီး ဒေါ်ကြီးစိုး၏ ဟီးကနဲ ငိုချလိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မြရင်လေး၊ သမီးရေ၊ ကြီးမေ အတန်တန်တားတဲ့ကြားကမှ ဒီတောင်ပိုင်းသား မျက်နှာမဲ့ကိုမှ ရွေးပြီး ကြိုက်ရဲတယ်လို့ကွယ်။” ခုတော့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ တိုးခဲ့ရပြီပေါ့လေ... အီး...ဟီး...ဟီး...”

ဒေါ်ကြီးစိုး၏ ငိုချင်းချသံကြောင့် တောင်ပိုင်းသားတွေရော မြောက်ပိုင်းသားတွေပါ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မကျေမနပ် သံတွေက တီးတိုးတီးတိုးမှ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။

“ကဲ ကဲ အားလုံး တော်ကြတော့၊ အလောင်းတွေလည်း မြေကျပြီးပြီ။ အားလုံး ပြန်ကြတော့...”

ရွာလူကြီးက အားလုံးကို ဝင်ထိန်းရတော့သည်။ ကုန်းစုရွာ တွင် ရှေးအစဉ်အဆက် ရွာတောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်း အားပြိုင်မှု ရှိကြသည် ဆိုသော်ငြားလည်း သူတို့တင်မြှောက်ထားသည့် ရွာလူ ကြီး၏စကားကိုတော့ နာခံလေ့ရှိကြသည်။ ရွာတောင်ပိုင်းက လူအများစုမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံ ကြွယ်ဝကြသည်။ ငွေကို ငွေနှင့် ရင်းပြီး ရှာကြသူများဖြစ်သောကြောင့် အစဉ်အဆက် ကြွယ်ဝခဲ့ကြ သည်။ မြောက်ပိုင်းမှ လူများကတော့ လက်လုပ်လက်စားသမားများ သာ ဖြစ်ကြသည်။ အစဉ်အဆက် ဆင်းရဲခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်း လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှရန် မဖြစ်နိုင် ခဲ့ကြသလို ကုန်းစုရွာတွင်အလိုလို ပြဌာန်းပြီးသားကိစ္စတစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ ခုမှသာ ရွာ တောင်ပိုင်းမှမမြရင်လေးနှင့် ရွာမြောက်ပိုင်းမှမောင်မင်းအောင် တို့၏ ရင်နှင့်ဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရွာတောင်ပိုင်းနှင့်မြောက်ပိုင်းခွဲခြားမှု အ

စဉ်အလာကို သိသိကြီးနှင့် မိုက်ခဲ့ကြသည်ဟု ပြောရမည်လားမသိ။ အားလုံး တားမြစ်နေကြသည့်ကြားမှပင် မခွဲနိုင်မခွာရက် ချစ်ခဲ့ ကြသည်။ သူတို့အချစ်သည် စံတင်လောက်သည်ဟု ပြောရပေမည်။



အဲဒီတုန်းက လမိုက်ညမို့ တိတ်ဆိတ်မှောင်မဲနေသည်။ ရွာ တောင်ပိုင်းရှိ မြေတံရှည်အိမ်ကြီးမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အောင်မလေးတော် လုပ်ကြပါဦး၊ သွားပြီ...သွားပြီ...”

“ဟဲ့ မမိုး၊ မထိတ်သာမလန့်သာနဲ့၊ ဘာသွားတာတုန်းဟဲ့”

“ဘာသွားရမတုန်း၊ ဟိုကောင်မ မြရင်ပေါ့၊ ဒီလောက်အတန် တန်တားနေတဲ့ကြားက မြောက်ပိုင်းက ဟိုအကောင်နောက် လိုက်သွားပြီ ဘကြီးဖြိုးရဲ့...”

“ဟဲ့...အဟုတ်လား...”

“ဟုတ်သမှ သိပ်ဟုတ်၊ ဒီမှာ စာတောင်ရေးသွားလိုက်သေး တယ်၊ အီး...ဟီး...ဟီး...”

မမြရင်၏မွေးစားအမေ ဒေါ်ကြီးစိုး၏ငိုသံကြီးက တိတ် ဆိတ်သောညဝယ် ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ငိုမနေနဲ့၊ ခုနေလိုက်ရင် မှီဦးမှာ...”

ဒေါ်ကြီးစိုး၏ဦးလေးဖြစ်သူ ဘကြီးဖြိုးက ချက်ချင်းပင် လူ စုပြီး ချစ်သူနှစ်ဦးနောက် လိုက်တော့သည်။

ဘကြီးဖြိုးတို့လူစု စာဆွဲမြစ်ကမ်းရောက်တော့ မောင်မင်းအောင် လှော်ခတ်သွားသောလှေငယ်လေးက မြစ်လယ်ရောက်တော့မည်။ လှေပေါ်တွင် မမြရင် ပါသွားသည်ကို မြင်နေရသည်။ ဒေါ်ကြီးစိုးက မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှ ငယ်သံပါအောင်လှမ်းအော်သည်။

“သမီး... မြရင်၊ ပြန်လာခဲ့၊ အဲဒီကောင်နဲ့ လိုက်မသွားနဲ့၊ ပြန်လာခဲ့ သမီး၊ ပြန်လာခဲ့...”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ လှေရှာစမ်း၊ အမြန်လိုက်ကြမယ်”

ဘကြီးဖြိုး၏ဩဇာကို တောင်ပိုင်းသားလူရွယ်များ ချက်ချင်း လိုက်နာကြသည်။

ချက်ချင်း လှေနှစ်စင်း လျှင်မြန်စွာ ကမ်းမှခွာသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးပါသွားသော လှေငယ်လေးနောက်သို့ တက်သုတ်ရိုက် လှော်ခတ်လိုက်ပါသွားကြသည်။ လှေငယ်နှစ်စင်းမှာ ကျွမ်းကျင်သူများ လှော်ခတ်ကြသည်မို့ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်နှင့် လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသည်။ မကြာမှီ မောင်မင်းအောင်နှင့် မမြရင်တို့ လှေကလေးကို မှီသွားလိမ့်မည်ကို ကမ်းပေါ်ရှိ ကြည့်ရှုနေကြသူအားလုံး သိနေကြသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ လှေကလေးကို မိစေချင်ကြသူများရော၊ မမှီစေချင်သူများပါ မြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ရှိနေကြသည်။ မိစေလိုသူများမှာ ဒေါ်စိုးကြီးနှင့် တောင်ပိုင်းအဖွဲ့ဖြစ်ပြီး မမိလိုသူများမှာ အသံဘလံများကြားသဖြင့် တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသော မောင်မင်းအောင်တို့ မြောက်ပိုင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။

မောင်မင်းအောင်သည် လှော်တတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှေကို တတ်နိုင်သလောက် အမြန်ဆုံးလှော်သည်။ တက်ကို တစ်ချက်လှော်လိုက်လေတိုင်း သန်မာကျစ်လစ်သော လက်မောင်းကြွက်သားများက တင်းကနဲ ထင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လှေပဲ့ပိုင်းတွင် ငိုမယောင်မျက်နှာကလေးနှင့် မမြရင်သည် နောက်မှ လိုက်လာသော လှေနှစ်စင်းကိုကြည့်ပြီး...

“မောင် အမြန်လှော်ပါနော်၊ နောက်မှာ ဘကြီးဖြိုးတို့ လိုက်လာကြပြီ၊ မြရင် မောင်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး...”

မြရင်၏ အသံကလေးမှာ ကြောက်စိတ် ဝမ်းနည်းစိတ်များ ကြားမှပင် တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းနေပြန်သည်။

ထိုအသံကလေးကြောင့်ပင် မင်းအောင်၏ခွန်အားများ တိုးပွားလာပြီး လှေကိုတရိပ်ရိပ်ပြေးအောင် လှော်ခတ်တော့သည်။

နောက်မှ လှေနှစ်စင်းက လူစားလဲပြီး လှော်ကာလိုက်ကြသည်။

“မြရင်၊ မောင် ဟောဟိုရှေ့က စာဆွဲမြစ် ဝဲကြီးဘက်ကို လှော်မယ်၊ အဲဒီ ဝဲကြီးရှိတဲ့ဘက်ဆိုရင် သူတို့လိုက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝဲကြီးထဲက လွတ်သွားရင်လည်း မောင်တို့ ပေါင်းကြတာပေါ့၊ မလွတ်ခဲ့ရင်တော့...”

မောင်မင်းအောင်စကားက ရပ်တန့်သွားသည်။

မြရင်က မျက်ရည်များကြားမှပြုံးကာ ချစ်သူ၏ စကားကို ရှေ့ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မလွတ်ခဲ့ရင်တော့ မြရင်နဲ့မောင် အတူတူသေပွဲဝင်ကြတာ ပေါ့မောင်ရယ်၊ ဘာလဲ မောင်ကြောက်လို့လား...”

မြရင်က မျက်ရည်ရွဲနေသော မျက်ဝန်းကလေးဖြင့် မျက်စောင်းတလေးချိတ်ကာ မောင်မင်းအောင်ကို မေးလိုက်သည်။

“သြော် မြရင်ရယ်၊ မြရင်နဲ့ ရှင်ခွဲ ခွဲရမှာထက်စာရင် သေခွဲလိုက်တာကမှ မောင့်အတွက်ကောင်းပါဦးမယ်ကွယ်...”

ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် တဝကြီးကြည့်ပြီးနောက် မောင်မင်းအောင်သည် လှေကို စာဆွဲမြစ်လယ်ရှိ ဝဲကတော့ကြီးဘက်သို့ ဦးတည်ကာ လှော်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ ဒုက္ခတော့များကုန်ပြီဟော၊ မင်းအောင်တို့ ဝဲကြီးဘက် လှော်ချသွားပြီ”

ကမ်းပေါ်ရှိ မြောက်ပိုင်းသားတစ်ဦး၏ စိုးရိမ်တကြီး ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သိပ်တော့မပူပါနဲ့ မင်းအောင်က ဒီမြစ်ကို ကျွမ်းပါတယ်” အခြားတစ်ယောက်ကဝင်ပြောသည်။ ထိုလူဆိုလိုလိုလိုသည်က မင်းအောင်သည် လယ်ယာလုပ်ငန်းနားချိန်ဆိုလျှင် သူများတွေလို အလကားမနေ စာဆွဲမြစ်ကြီးထဲတွင် လှေတစ်စီးနှင့် ပိုက်ချလေ့ရှိသည်။ မင်းအောင်ဦးလေးဖြစ်သူက အကုသိုလ်များသော ငါးဖမ်းအလုပ်ကို မလုပ်ရန်တားမြစ်သော်လည်း မရပေ။

“အကုသိုလ်များမှန်းတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ် ဦးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေလိုတယ်လေ၊ ငွေကို မြန်မြန်နဲ့များများစုနိုင်မှ ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ အမြန်ပေါင်းနိုင်မှာဗျ...”

လှော်တက်ကိုထမ်းပြီး ငါးဖမ်းပိုက်ကို လက်က ဆွဲသွားသော မင်းအောင်ကိုမြောက်ပိုင်းသားတိုင်းဂရုဏာသက်စွာကြည့်နေရသည်။

“ဟကောင်တွေ လှော်ကြလေ၊”

ဘကြီးဖြိုး ဘယ်လိုပင် အော်ငေါက်စေကာမူ သူလူများမှာ ရှေ့ဆက် မလိုက်ရဲကြတော့။ မြစ်ဆုံရှိ တဟီးဟီးအသံကြီးမြည်နေသော ဝဲကတော့ကြီးက သူတို့ကို ခြောက်လှန့်နေသည်။ စာဆွဲမြစ်ဝဲကြီးက နှာမည်ကြီးသည်။ လှေငယ်လေးတွေမပြောနှင့် စက်တပ်လှေကြီးတွေပင် လွှတ်အောင် မရုန်းနိုင်ခဲ့သော အဖြစ်တွေက ရှိခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ လွှဲကလေးကမူ မကြောက်မရွံ့ ဝဲကတော့ကြီးထံ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ အားလုံး ကြက်သေသေကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

မောင်မင်းအောင်နှင့် မမြရင်တို့ကို အသံကံရှင်လျက် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည့် ညလည်းဖြစ်တော့သည်။



နောက်နေ့တွင် စာဆွဲမြစ်တစ်နေရာ၌ မောင်မင်းအောင်နှင့် မမြရင်တို့၏ လှေကလေးကို မှောက်လျက်သား ပြန်တွေ့ကြရသည်။ တောင်ပိုင်းသားများရော မြောက်ပိုင်းသားများပါ စာဆွဲမြစ် တလျှောက် ဖုန်ဆန်ခတ်လျက် မောင်မင်းအောင်တို့ကို လိုက်ရှာကြ သည်မတွေ့။ တစ်ချို့က အလောင်းများ ရှာမတွေ့သည်မှာ အသက်ရှင်လျက် လွှတ်မြောက်သွားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ချက် စကားများ ပြောဆိုလာကြသည်။ တစ်ရက်ကနှစ်ရက် ဖြစ်လာတော့ စကားများ ချဲ့ကားလာကြပြီး ချစ်သူနှစ်ဦးကို မြစ် စောင့်နတ်က သနားပြီး

ဝဲထဲမှကယ်တင်လိုက်သည်ဟူ၍လည်း ပြောဆိုလာကြပြန်သည်။

ဒေါ်ကြီးစိုးက ရွာထဲမှနတ်ကတော်ကို အိမ်ပင့်ပြီး မြစ်စောင့် နတ်ကို ကန်တော့ပွဲပေးသည်။ လေးရက်မြောက်နေ့မှာပင် မြစ်ကမ်းတစ်နေရာ၌ အလောင်းနှစ်ခုပေါ်လာပြီး လူတွေ အပြေး အလွှား အွားကြည့်ကြသည်။ အားလုံးထင်ထားသည့်အတိုင်း မောင်မင်းအောင်နှင့် မမြရင်တို့၏ ရုပ်အလောင်းများပင်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ ရေနံ့သောပြီး ပြန်ပေါ်လာသော အခြားအလောင်းများလို ပုတ်ပွခြင်း၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ခြင်းတို့ မဖြစ်ဘဲ ရှိနေကြခြင်းပင်။ ထို့ထက်ပို၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ လက်များသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် ရှိနေကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။



ယခုတော့...

သုဘရာဇာကြီး၏လက်ထဲမှ မြေတူးဂေါ်ပြားကြီးသည် စည်းချက်မှန်မှန် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ မြေကျစ်စာခဲကြီးများသည် ခေါင်းတလားများပေါ် တဖြည်းဖြည်း ဖုံးအုပ်သွားသည်။ မြေကျင်း နှစ်ခုကို တစ်ဖက်စီမျှကာ ဖို့သွားသည့်အတွက် နှစ်ကျင်းစလုံးပြိုင်တူ ဖို့ပြီးသွားသည်။

“ကဲနေရစ်ခဲ့ကြတော့ ကလေးတို့ရေ၊ နောက်ဘဝမှာ မင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ပေါင်းကြရပါစေကွယ်...”

သုဘရာဇာကြီးက တီးတိုးဆုတောင်းပြီး အသစ်စက်စက် မြေပုံ မိုမိုလေးနှစ်ခုကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာသွားသည်။



ထိုနေ့ညက တစ်ရွာလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး ထွက်ပြေးသည့်ညမှစကာ တောင်ပိုင်းသားများရော၊ မြောက်ပိုင်းသားများပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်လား။

ခုတော့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းများသည်လည်း သုသာန်ထဲတွင် ယှဉ်လျက်အသက်မဲ့စွာ လဲလျောင်းနေကြပြီပဲ။

မငြိမ်မသက် မအေးဆေးနိုင်သူ လူသုံးယောက်ကတော့ သုသာန်ထဲသို့ မကြောက်မရွံ့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့၏ ခြေလှမ်းများက ဘာစက်စက်မြေပုံမိုမိုနှစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်လျက်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူက တိုက်ပုံအနက်ဝတ်ထားပြီး ပိတ်လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။ ပိုးဝဝါတစ်ထည်ကို အကျအနာ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား ကြီးများနှင့် အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိမည်။ သူ့နောက်မှပါလာသူနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးက ပိန်ပြီးအရပ်ရှည်သလောက် ကျန်တစ်ဦးမှာ ဝပြီးပုသည်။ တစ်ယောက်က လက်ထဲတွင် တူးရွင်းတစ်ခု ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ပေါက်တူးတစ်လက်ကို ထမ်းထားသည်။ ရှေ့မှ လွယ်အိတ်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အားမကိုးရသောတပည့်များ ဖြစ်ကြသည်။

အခုလည်းကြည့်။ ရှေ့က ဆရာသမားက မကြောက်မရွံ့ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့ လှမ်းလျှောက်နေသလောက် ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကကြောက်လန့် တွန့်ဆုတ်နေကြသည်။ ခြေလှမ်းတွေပျက်နေကြသည်။ သူတို့ဆရာ ကြီး၏ အမည်မှာ ဆရာဝင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဝင်းကဒီနယ်ကမဟုတ် နယ်လည်ပြီး ဆေးကုသည်။ ဆေးဖော်သည်။ သိုက်တူးသည်။ ပယောဂ ကုသည်။ စုန်းတိုက် နတ်တိုက် ဆရာဝင်းပိုင်သည်။ ဆရာဝင်းက ပညာစုံသည်။

ဆရာဝင်း၏ခြေလှမ်းများသည် အသစ်စက်စက်မြေပုံနှစ်ခု ရှေ့အရောက် ရပ်တန့်သွားသည်။

“အရှည်ကြီး၊ ဝတုတ်...”

“ခင်ဗျာ ဆရာကြီး...”

တပည့်နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူထူးသည်။

“မင်းတို့ပြောတဲ့ အစိမ်းသေအလောင်းနှစ်လောင်းဆိုတာ ဒီမြေပုံ နှစ်ခုလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး...”

“အေးဟုတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟုတ်တာလဲ၊ မင်းတို့ပြော တော့ အစိမ်းသေတာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ဆို၊ ဘယ်ကျင်းက မိန်းကလေးကျင်းလည်း...”

ဆရာဝင်းအမေးအပြီး ညသည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဆရာဝင်း၏ တပည့်ကျော်နှစ်ယောက် ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်ကြ။ မြေပုံနှစ်ခုကို ဟိုဘက်ကြည့်လိုက် ဒီဘက်ကြည့်လိုက် လုပ်နေကြ သည်။ ဆရာဝင်း ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဗျာ...ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ကို ညနေကတည်းက လူအုပ်နဲ့ရောပြီး အသုဘနှစ် ခု ဘယ်မှာမြှုပ်လဲဆိုတာ လိုက်ကြည့်ခိုင်းထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

တပည့်နှစ်ယောက်က သံယောင်လိုက်သည်။

“ငါဆိုချင်တာ အစိမ်းသေ သေတဲ့မိန်းကလေးအလောင်း ဆိုတာ မင်းတို့သိရဲ့နဲ့၊ ဘာလို့ သေသေချာချာမှတ်မထားတာလဲ”

“ဟို ဟို ညနေတုန်းကစော့ မှတ်ထားတာပဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ အခုမှ မမှတ်မိတော့တာ...”

ဝတုတ်က ယောင်နနဖြင့်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုပဲ ဆရာကြီးရဲ့...”

အရှည်ကြီးကလည်း သံယောင်လိုက်သည်။

“တယ် ဒီကောင်တွေ၊ ငါလုပ်လိုက်ရ...”

ဆရာဝင်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆေးကြိမ်လုံးကို ထုတ်ပြီး ရွယ်လိုက်ရာ တပည့်ကျော်နှစ်ယောက် လက်ကလေးတွေ တကာ ကာနှင့် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“မလုပ်...မလုပ်ပါနဲ့...ဆရာကြီးရဲ့...”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့တူးချင်တဲ့ ကျင်းကိုစတုန်းကြပေတော့၊ ငါကတော့ မိန်းကလေးအလောင်းပေါ်လာရင် ငါ့လုပ်ငန်း စလို့ရပြီ၊ ကဲ တူးချင်တဲ့ကျင်းကို စတုန်းကြပေတော့...”

ဆရာဝင်းက သူတပည့်နှစ်ယောက်ကိုပြောဆိုပြီးသည်နှင့်

ဆေးကြိမ်လုံးကို ကိုင်ကာ လက်ဖိုက်ပြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။

အရှည်ကြီးနှင့်ဝတုတ်တို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟိုကျင်းတူးမယ် ဒီကျင်းတူးမယ်နှင့် ငြင်းခုံနေလိုက်ကြသေးသည်။ ဆရာဝင်းက ဝင်ဟန်လိုက်တော့မှ ကြုံရာကျင်းတစ်ခုကို စတူးလိုက် ကြတော့သည်။ ပေါက်တူးပေါက်သံ တစ်ချက် တူးရွင်းပြားကော်သံ တစ်ချက်နှင့် တိတ်ဆိတ်နေသော သုသာန်ဝယ် စည်းချက် နှိမ့်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည်။

“ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်...”

ပေါက်တူးက မြေကြီးထဲမှ သစ်သားခေါင်းအဖုံးကို သွား ရောက်ထိမိသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မြေကြီးတွေကို လက်နဲ့သာ ဖယ်ကြတော့ဟေ့၊ ခေါင်းဖုံးကို ထိမိနေပြီ...”

ဆရာဝင်းစကားကြောင့် တူးရွင်းတွေ ပေါက်တူးတွေကို ဘေးချထားလိုက်ကြပြီး မြေကြီးတွေကို လက်နှင့်ဖယ်ထုတ်ကြသည်။ ဆရာဝင်းကပည့်နှစ်ဦးမှာ ကြောင်တောင်တောင်လုပ်တတ်ကြသော် လည်း ဆရာဝင်းအမိန့်ကို သေသေကျေကျနာခံတတ်ကြသည်။ ပြီးတော့ အကြောက်အလန့်မရှိ လုပ်ရဲကိုင်ရဲကြသည်။

“ရပြီဟေ့၊ တူးရွင်းနဲ့ကလန်ပြီး ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပေ တော့...”

“ဈို...ဈုတ်...ဈုတ်...”

ခေါင်းဖုံးက တော်တော်နှင့်မပွင့်။ အရှည်ကြီးလက်မှ တူး ရွင်းပြားကို ဝတုတ်က စိတ်မရှည်စွာ လှမ်းယူလိုက်ပြီး အား ကုန်သုံးကာ

အခေါင်းဖုံးကို ကလော်ဖွင့်လိုက်သည်။ ခေါင်းဖုံးက ပွင့်သွားသည်။

ဆရာဝင်းက ငုံ့မကြည့်ဘဲ

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲဟေ့...”

“တောက်...သေပြီကွာ...”

ဝတုတ်က မချီတင်ကဲပြောသည်။

“အေးလေ၊ သေလို့ပဲ မြေမြှုပ်ထားတာပေါ့ကွ...”

အရှည်ကြီးက ဝတုတ်ကို ဆရာဝင်လုပ်သည်။

“ဟ...ခေါင်းထဲကကောင် သေတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါတို့ နောက်တစ်ကျင်းထပ်တူးရမှာမို့ သေပြီလို့ ပြောတာကွ...”

“ကဲ...ကဲ...စကားများမနေကြနဲ့၊ ကျင်းထဲက ထွက်ပြီး ဟိုဘက်ကျင်းကို မြန်မြန်တူးကြ...”

“ဒီကောင်ကို ပြန်မြှုပ်ပေးရဦးမလား ဆရာကြီး...”

ဝတုတ်က မောင်မင်းအောင်အလောင်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးသည်။

“ထားလိုက်ဟေ့ကောင်၊ မရှည်နဲ့၊ မင်အမေအချိန်က ရှိတာမဟုတ်ဘူး...”

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော့အမေနဲ့ပါ သိတာကိုး...”

ဝတုတ်က မကြားတကြားပြောရင်း ပေါက်တူးကို ထမ်းကာ ကျင်းထဲမှ တက်လာပြီး အားကျိုးမာန်တက်ဖြင့် နောက်တစ်ကျင်းကို စတူးတော့သည်။ တူးရင်းနှင့်မှ အရှည်ကြီးကိုလည်း အားပေးလိုက် သေးသည်။

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၅၂

“အရှည်ကြီး လုပ်ပါကွ၊ တူးစမ်းပါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျင်းမလွဲ စေရတော့ပါဘူး...”

“အေး ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါလည်းမှတ်မိသွားပြီကွ၊ ညနေက တောင်ပိုင်းက ကောင်မလေးကို မြှုပ်တာ ဒီကျင်းပဲကွ...”

နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီ တူးလိုက်ကြရာ မကြာခင်မှာပင် ခေါင်းဖုံးပေါ်လာသည်။ ပထမအတိုင်းပင် ခေါင်းဖုံးကို တူးရှင်းနှင့် ကလော်ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ...တယ်လှပါလားကွ...”

“ဟုတ်တယ် ဝတုတ်ရာ၊ သေပြီး လေးရက်လောက်ကြာတာ တောင် ပုံသိပ်မပျက်သေးဘူးကွ...”

“ဟေ့ကောင်တွေ တဏှာရူးမနေကြနဲ့၊ နောက်ဆုတ်ကြစမ်း၊ ငါ့လုပ်ငန်းစရမယ်၊ အရှည်ကြီး ရော၊ ဆေးကြိမ်လုံးကို ယူပြီး ခါတိုင်း လိုစည်းပိုင်းတားလိုက်စမ်း၊ တော်တော်ကြာမဆိုင်တဲ့ အကောင်တွေ လာရှုပ်နေကြဦးမယ်...”

အရှည်ကြီးက ဆေးကြိမ်လုံးကို တက်ကြွစွာယူပြီး စည်းတားလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာဆရာဝန်း၏ဆေးကြိမ်လုံးကို ကိုင်ချင်နေကြသည်မှာ တပိုင်းသေနေကြသည်။

စည်းတားပြီးသော်လည်း အရှည်ကြီးက မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆေးကြိမ်လုံးကို ပြန်မပေးဘဲ ကိုင်ထားရာ ဝတုတ်က

“ဟေ့ကောင်၊ ဆရာကြီး ကြိမ်လုံးကို ပြန်ပေးလိုက်လေ...”

ခပ်ငေါက်ငါက်ပြောလိုက်ရာ...

“အေးပါကွ၊ ငါလည်း ပြန်ပေးမလို့ပါပဲ...”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

၅၃

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

ဟု အရှက်ပြေပြောပြီး ဆရာဝန်းကိုကြိမ်လုံးပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ဟေ့ကောင်နှစ်ကောင်၊ ခုချိန်ကစပြီး စကားမပြောကြနဲ့၊ စည်းမပေါက်စေနဲ့၊ ဘာတွေပဲ မြင်ရမြင်ရ၊ ကြားရကြားရ စည်းပိုင်းအပြင်ဘက်ကို မထွက်မိစေနဲ့၊ ကြားကြလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး...”

နှစ်ယောက်သား စည်းပိုင်းအလယ်သို့ အလှူအယက်တိုးရင်း ပြိုင်တူ ဖြေလိုက်ကြသည်။



ညသန်းခေါင်ယံ တည့်တည့်အချိန်သို့ ရောက်လေပြီ။ ဆရာဝန်းသည် ခေါင်းထဲမှ မမြဲရင်၏အလောင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ရင်း သဘောကျနေမိသည်။ သည်အလောင်းမျိုးကို သူရှာဖွေနေခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သည်လို မသာမျိုးက ရှားပါးသည်။ မိန်းကလေးမသာ ဖြစ်ရမည်။ အစိမ်းသေ သေတာဖြစ်ရမည်။ အပျိုဖြစ်ရမည်။ အခု သူရှေ့ခေါင်းထဲရှိ မမြဲရင်သည် သူလိုချင်သည့် အချက်အလက်များနှင့် အားလုံး ကိုက်ညီနေသည်။ သူတစ်ဦးကျော် နှစ်ယောက်စုံစမ်းထားသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မမြဲရင်သည် ကြာသပတေးသမီးဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ကလည်း ခုဒ္ဒဟူးနေ့ကုန်လွန်ပြီး ကြာသပတေးနေ့ကို စရောက်ချိန်ဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အားလုံး အဆင်ပြေကောင်းမွန်နေသည်ဟု ဆရာဝင်းတွေးမိသည်။



ဆရာဝင်းသည် ပထမဦးစွာ သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ အင်းချထားသော အင်းလက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ကို အလောင်းကောင် မမြဲရင်၏မျက်နှာပေါ်သို့ လွှမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးစီရင်ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို အလောင်း၏ခြေရင်း ခေါင်းဘောင်ပေါ်တွင် ထွန်းလိုက်သည်။ နတ်သမီးတံဆိပ် ယမ်းမီးခြစ်ညှော်နှင့် အလောင်းမှ ထွက်ပေါ်နေသော အနံ့တို့ ရောသွားပြီး စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အနံ့တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဆရာဝင်း ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မနေဘဲ သူ့လုပ်စရာရှိသည်များကိုသာ ဆက်တိုက် လုပ်ဆောင်သည်။

ဒီလောင်းကောင်ကို အပမီစေပြီး ပီယဆေးတစ်ဖုံဖော် မည်ဟု ဆရာဝင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒီနည်းက အောက်လမ်းဆရာ တော်တော်များများ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည့်အတွက် ဆရာဝင်း ထူးထူးခြားခြား ဂုဏ်မယူပါ။ အဆင်ပြေလို့ အချိန်ရှိခဲ့လျှင်တော့ တော်ရုံတန်ရုံ အငယ်တန်းအောက်လမ်းဆရာများ မပြုလုပ်တတ်သည့် “ငရဲလောင်မီး” ချသည့်နည်းဖြင့် အစိမ်းသေမကို လောင်မီးတိုက်ပြီး အရိုးပြာကို အရယူရန် ဆရာဝင်းစီမံထားသည်။ ရက်စက် သည့်နည်းဟု အောက်လမ်းဆရာအားလုံးက သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ဆရာဝင်းကတော့ ဆောင်ရွက်ရန် ကြံစည်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ ခုတော့

အလောင်းတစ်လောင်းတည်းနှင့် အစီအရင်နှစ်ခု ရတော့မည်။ ယခုလို ရေမှာသေသောအစိမ်းသေမ အပျို၏အရိုးပြာက နေသိဒ္ဓိကိုဖြစ်စေသော အစီအရင်ဆောင်ရွက်ရန် အထူးကောင်းမွန်သည်။ ဆရာဝင်းသည် အတွေးစများကို ဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း တွေးနေရင် ကြာရောမယ်၊ လာစမ်း၊ ငါဆရာ ဂါထာ တစ်အုပ် စုပ်လိုက်မယ်၊ အစိမ်းသေမ ငေါက်ငေါက်ထပေတော့ ဟယ်...”

ချက်ချင်းပင် ဆရာဝင်းသည် သူ့ဆေးကြိမ်လုံးကို အင်းပုဝါ အုပ်ထားသော အလောင်း၏ မျက်နှာပေါ်ငွေ့ယမ်းလျက် ဂါထာ တစ်ခုကို ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ရွတ်ဆိုလေတော့သည်။ အလောင်း ခြေရင်းခေါင်းဘောင်တွင် ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်မီး တောက်မှာ လေမတိုက်ပါဘဲနှင့် လှုပ်ရှား ယိမ်းထိုးလာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ငြိမ်းလှလှပင် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဆရာဝင်းက သူ့ကြိမ်လုံးကို လေထဲမာန်ထည့်ကာ ငွေ့ယမ်းပြီး ရွတ်ဖတ်နေသောအသံကို မြှင့်လိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်က တည်ငြိမ်ပြီး ပြန့်လင်း သွားသည်။

နောက်ဆုံး အလောင်းမျက်နှာပေါ်မှ အင်းပုဝါလှုပ်ရှားသွားသည်ကို ဆရာဝင်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား၊ နောက်ဆုံးတော့ နင်လာရတာပဲမဟုတ်လား၊ ငါဆရာကို အာခံနေချင်သေးတယ်၊ ကိုင်း၊ ငါဆရာ အမိန့် ထဆိုထ၊ ထိုင်ဆိုထိုင်ဟဲ့၊ ထစမ်း”

“ရွမ်း၊ ရွမ်း၊ ရွမ်း”

ဆရာဝင်းက ဆေးကြိမ်လုံးကို လေထဲတွေ့ယမ်းပြီး အာဏာ စက်ပြလိုက်ရာ အလောင်းမှာ ငေါက်ကနဲ ထထိုင်လိုက်တော့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ အလောင်းမျက်နှာပေါ်အုပ်ထားသော အင်းပုဝါမှာ ပြုတ်ကျမသွားဘဲ မျက်နှာတွင် ကပ်လျက်ရှိနေခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

ဆရာဝင်းသည် ပီယဆေးဖော်သော အောက်လမ်းဆရာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လွယ်အိတ်ထဲ အသင့်ပါသော ကျောက်ပျဉ်နှင့် သနပ်ခါးတုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ခြေဆင်းထိုင်နေသော အစိမ်းသေအလောင်း၏ ခြေထောက်ပေါ် ကျောက်ပျဉ်ကို ချပေးလိုက်ပြီး သနပ်ခါးတုံးကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှ ရေမန်းဘူးကိုထုပ်ပြီး ကျောက်ပျဉ်ပေါ် ဖြန့်ပက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့...သနပ်ခါးသွေးစမ်း...”

ဆရာဝင်းအမိန့်ကို အစိမ်းသေအလောင်းကြီးက မနာခံပေ။ အင်းပုဝါကပ်နေသော မျက်နှာကို ဖြေးငြင်းစွာဖြင့် လက်ယာဘက်ရှိ မြေကျင်းဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဘယ်ကို လှည့်သွားတာလဲ၊ သနပ်ခါးသွေးစမ်း...”

“ခွမ်း”

ပြောလည်းပြော ကြိမ်လုံးနှင့်လည်း ဆော်သည်။

“အူး.....”

ခြေဆင်းကာထိုင်နေသော အပမိုနေသည့် အလောင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကြီးက စည်းဝိုင်းအလယ်တွင် ရပ်နေသော ဝတုတ်နှင့် အရှည်ကြီးကို ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထစေသည်။ ဆရာဝင်းကို အာခံရသော အပကောင်မျိုးကို သူတို့မတွေ့ဘူးကြ။ အမြဲတမ်း

အဆင်ပြေပြေဖြင့် ပီယဆေးတစ်ဖုံစာတော့ ရခဲ့ကြသည်ပင်။

ခုတော့.....။

ကြိမ်လုံးနှင့် ဆော်လိုက်သည့်အခါသာ အော်ဟစ်ပြီးရှေ့ပြန် လှည့်လာသည်။ ပြီးတော့ချက်ချင်းခေါင်းကြီးက ညာဘက်ပြန် စောင်းသွားသည်။ ဆရာဝင်း တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်တော့ အဖြေကို သိသွားသည်။

“အောင်မာ...လက်စသတ်တော့ နင်က နှင့်အကောင်အလောင်းရှိတဲ့ ကျင်းဘက် လှည့်လှည့်နေတာကိုး၊ အေး ငါ့ခိုင်းတာ ကောင်းကောင်းလုပ်၊ မလုပ်ရင် နှင့်အကောင်ကိုပါ ခေါ်ပြီး နှိပ်စက်ပြလိုက်မယ်၊ ငါ့ကို ဘာများမှတ်နေလဲ၊ ဆရာဝင်းတဲ့၊ တစ်ဝင်းထဲရှိတယ်...”

“ဝုန်း”

ဆရာဝင်းက ကြိမ်းမောင်းရင်း ဆေးဖယောင်းတိုင်မီးပေါ် ကြိမ်လုံးကို တွေ့ယမ်းလိုက်ရာ၊ မီးလုံးအနီရောင်ကြီးတစ်ခု လေပေါ်ဝဲပျံ့တက်သွားသည်။

“ဆရာကြီးတော့ ကြမ်းနေပြီဟေ့၊ သူပြောပြောနေတဲ့ ‘ငရဲလောင်မီး’ ဆိုတာလားမသိဘူး၊ မီးလုံးကြီးထွက်သွားတာတွေလား”

“အတူတူကြည့်နေတာပဲ၊ မတွေ့ဘဲနေပါ့မလားကွ...”

အရှည်ကြီးအမေးကို ဝတုတ်က မကျေမချမ်းဖြေသည်။

ငရဲလောင်မီးကို ကြောက်ရွံ့ပဲလား၊ ချစ်သူ့အလောင်းကို အသက်သွင်းပြီး နှိပ်စက်မှာစိုးရွံ့ပဲလားတော့မသိ။ ချက်ချင်းပင် သနပ်ခါးတုံးကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး ‘တရှိရှိ’နေအောင် သွေးလေ

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၅၈

တော့သည်။

“ရပြီ၊ တော်တော်...”

ဆရာဝင်း ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့အလောင်းမျက်နှာပေါ်မှ အင်းပုဝါကိုကြိမ်လုံးနှင့် ထိုးခွာယူလိုက်သည်။

“ဟာ...”

တပည့်ကျော်နှစ်ဦးထံမှ ထိတ်လန့်သွားသည့် အာမေဇွတ်သံ ပြိုင်တူထွက်သွားသည်။ ဟုတ်သည်။ သူတို့ ဒီလိုပွဲမျိုးမကြာခဏခွဲဖူးသည်။ ဒီလိုမျက်နှာမျိုး။ ပြီးတော့ အောက်လမ်းဆရာကို ဒေါသတံကြီး ကြည့်နေသောအကြည့်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပေ။ မီးဝင်းဝင်းတောက်သည့် အကြည့်ဆိုတာ ဒါမျိုးပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဆရာဝင်းကတော့ အစိမ်းမအကြည့်ကို ဂရုမစိုက်။ သူလုပ်စရာရှိသည်ကိုသာ ဆက်လုပ်သည်။ အမိန့်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့...သနပ်ခါးလိမ်းစမ်း...”

အစိမ်းမ မမြဲရင်သည် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှ သနပ်ခါးများကို လက်ဝါးနှင့်သပ်ယူပြီး မျက်နှာပေါ်သို့ လိမ်းလေသည်။ လိမ်းချင်သလို လိမ်းလိုက်သော အစိမ်းမ၏ မျက်နှာကြီးမှာ သနပ်ခါးများနှင့် သွေးပျက်ဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ လိမ်းပြီးသွားသည့်အခါ ဆရာဝင်းက ဂါထာတစ်ခုကို ရွတ်နေလိုက်ပြီး သနပ်ခါးများ ခြောက်သွားရန် စောင့်နေသည်။ အစိမ်းမကတော့ မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် ဆရာဝင်းကို စိုက်ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။ ဆရာဝင်းရွတ်တာအပြီး အစိမ်းမမျက်နှာပေါ်မှ သနပ်ခါးများလည်း ခြောက်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

၅၉

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

သွားသည်။

“ကဲ...ကဲ...တို့လုပ်ငန်းလည်း ပြီးပါတော့မယ်ဟယ်၊ မျက်နှာပေါ်က သနပ်ခါးတွေကို ဒီပုဝါထဲခွာချပေးပါဦး...”

ဆရာဝင်းက အချို့သတ်ပြီး ပြောသည်။ တကယ်တော့သူ့ကို မီးတောက်မတတ်မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို သူလည်း မကျေနပ်။ သို့သော်စိတ်ထဲမှာ တေးထားသည်။

“ကောင်မ နေပလေစေဦး၊ ပီယဆေးအစီအရင် အောင်ပြီးသွားတော့မှ ငရဲလောင်မီးမြှိုက်ပြီး အရိုးပါ ပြာချပစ်လိုက်မယ်...”

ဆရာဝင်း ခင်းပေးထားသော လက်ကိုင်ပုဝါပေါ်သို့ အစိမ်းမလက်သည်းများဖြင့်ခြစ်ချသော သနပ်ခါးခြောက်များ အတော်များများကျပြီး အစိမ်းမမျက်နှာပေါ်တွင် သနပ်ခါးများ ကုန်သလောက်ရှိသွားပြီ။

ဆရာဝင်းက သနပ်ခါးခြောက်ပုဝါကို သေသေချာချာထုပ်ပိုးပြီး လွယ်အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“ဟင်း...ဟင်း...နင်က ငါ့ကိုမကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ။ ကောင်းပြီ၊ နင်ကို ငါ့ပညာစွမ်း ပြရသေးတာပေါ့...”

ဆရာဝင်းသည် အတော်လော့ဘကြီးသည်။ ထုံးစံကိုမျက်သည်။ မည်သည့်အစိမ်းသရဲကိုမဆို မိမိခိုင်းလိုရာတစ်ခုခိုင်းပြီးလျှင် ပြန်လွှတ်ရသည်။ အချို့ဆိုလျှင် အစားအသောက် သားစိမ်းငါးစိမ်းများပင် ကျွေးလိုက်ကြသေးသည်။ ဆရာဝင်းကတော့ ရက်စက်တော့မည်။ အစိမ်းမခြေရင်းတွင် ထွန်းထားသော ဆေးဖယောင်းတိုင်မကုန်မီ ‘ငရဲလောင်မီး’ ကို ဖန်တီးရမည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“ရွမ်း”

ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ပေါ်ဆေးကြိမ်လုံး ဂွေ့ယမ်းလိုက်သံ ပေါ်လာသည်။ ဖယောင်းတိုင်မှာ အတော်တိုနေပြီဖြစ်၍ အပေါ်တက်လာသော မီးလုံးမှာစောစောက ခြောက်လှန့်ရန် ဖန် တီးလိုက်သည့် မီးလုံးလောက် မကြီးပေ။ ထို့ကြောင့် ဂါထာတစ်ခု ရွတ်ပြီး မီးလုံးကိုကြီးအောင် လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့။ ဖယောင်းတိုင်မီးကလည်း ကုန်တော့မည်။ စိတ်လော့ပြီးရွတ်၍လားမသိ။ မီးလုံးက ကြီးမလာ။

“တောက်...”

ဆရာဝင်း တောက်ခေါက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရွတ်သည်။ မီးတောက်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာချေပြီ။

“အူး...အီး...အူး...”

အစိမ်းမက ဆရာဝင်း သူ့ကိုမီးလောင်တိုက်သွင်းရန်ကြံနေသည်ကို ရိပ်စားမိ၍ပဲလား။ ကြီးမားလားသော ငရဲမီးလုံး၏ အပူရှိန်ဟပ်ခံရ၍ပဲလားမသိ။ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပြီး ညာဘက်ဘေးရှိ မြေကျင်းဘက်သို့ ခေါင်းကြီးစောင်းထားသည်။

“ဝီ...ဝီ...ဝီ...”

မီးလုံးကြီးကကြီးလာပြီး အပေါ်မှအောက်သို့လည်ပတ်ရာတဝှမ်းဝီဝီအသံကြီးထွက်လာသည်။ ထိုအသံကြီးနှင့်အပြိုင် အစိမ်းမ၏ အော်ဟစ်သံက ကြောက်မက်ဖွယ် ထွက်ပေါ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်မြေကျင်းထဲမှ ခေါင်းဖုံးက ဝုန်းကနဲ မြေကြီးပေါ် လွင့်ပျံတတ်လာပြီး အရှည်ကြီးနှင့်ဝတ်တို့ ရှေ့သို့

ကျလာသည်။

“ဟ...သောက်ကျိုးနဲ့၊ ဟိုဘက်အလောင်းက ခေါင်းဖုံးကြီးပါလား...”

ဝတ်တံက ကြောက်လန့်တကြား ရေရွတ်သည်။ အရှည်ကြီးက ဝတ်တံနောက် တိုးဝင်သွားပြီး...

“ဆ...ဆ...ဆရာကြီး...”

ဆရာဖြစ်သူကို အားကိုတကြီး အော်ခေါ်သည်။

ဆရာဝင်းက မကြား။ ဆရာဝင်းတစ်ယောက် လောဘဇောတိုက်ကာ နေသိဒ္ဓိစီရင်ရန် အစိမ်းမကို မီးလောင်တိုက်သွင်းဖို့ စိတ်လော့နေသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ရက်စက်တော့မည့် အရိပ် အယောင်များ ပေါ်ထွက်နေသည်။ သူ့ကြိမ်လုံးထိပ်တွင် တဝီဝီ လည်နေသော မီးလုံးကြီးကို အစိမ်းမကိုယ်ပေါ်သို့ သူ့ဆေးကြိမ်လုံး အစွမ်းဖြင့် ရွေ့လျားစေပြီး လောင်မြိုက်စေတော့သည်။

ရုက္ခနဲ့ မည်သံ။

အသားစိမ်းမီးလောင်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော ညှော်နံ့ဆိုးကြီး။ ပြီးတော့အစိမ်းမ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အော်သံကြီး။

အားလုံး ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။

လောင်ပြီ။ အစိမ်းမတစ်ကိုယ်လုံးကို ဆရာဝင်းပညာဖြင့်စီရင်ထားသော ငရဲမီးတောက်ကြီးက ဝါးမျိုနေလေပြီ။ မြန်မြန်လောင်ပြီးမြန်မြန်ပြာကျသွားပါစေဟု ဆရာဝင်းဆုတောင်းနေသည်။ အရိုးပြာများကိုယူပြီး ဒီနေရာမှ ထွက်သွားလိုစိတ်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ပြင်းပြနေသည်။ ဒီလိုကြောက်စိတ်မျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်

ပေါ်ခဲ့ဘူးပေ။ ဒီကြားထဲ အရှည်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်က ကြောက်လန့်တကြား သူ့ကိုအော်ခေါ်နေသည်။

“ဒီကောင်တွေ အစိမ်းသရဲကို လောင်မီးနဲ့ပြာချတာမတွေ့ဘူးလို့ ကြောက်လန့်နေတာဖြစ်မယ်...”

ဟုတွေ့ပြီး လှည့်ပင်မကြည့်။ တော်တော်သတ္တိနည်းတဲ့ကောင်တွေဟု စိတ်ထဲမှာတွေ့ရင်း မီးတောက်မီးလုံးများကြားမှ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးအော်ဟစ်နေသော အစိမ်းမကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဝတုတ်နှင့် အရှည်ကြီးနှစ်ဦးတို့မှမူ မီးလောင်နေသော အစိမ်းမကို မကြည့်အား။ ခေါင်းဖုံးကြီး လွင့်ပျံ့ထွက်လာသော တစ်ဖက်မြေကျင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ထိုမြေကျင်းထဲမှ လက်တစ်ဖက်က မြေကျင်းနှုတ်ခမ်းဘောင်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ပြီးတော့ နောက်လက်တစ်ဖက်။ ပြီးတော့ နီရဲနေသော မျက်လုံးများနှင့် မျက်နှာတစ်ခု။

တပည့်ကျော်နှစ်ဦး သွေးပျက်စွာ တကြော်ကြော်အော်ဟစ်နေသော်လည်း ဆရာဖြစ်သူက လုံးဝလှည့်မကြည့်။ တစ်ဖက်မြေကျင်းထဲမှ အလောင်းကောင်က ဆတ်ကနဲ လျင်မြန်စွာ မြေကျင်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများဖြင့် ဝတုတ်နှင့် အရှည်ကြီးထံ လှမ်းလျှောက်လာသည်။ တပည့်ကျော်နှစ်ဦး ကြောက်ဒုးတုန်ကုန်ကြသည်။ ဆရာဖြစ်သူက စည်းဝိုင်းထဲမှ မထွက်ရန် မှာထားသဖြင့် ပြေးလည်းမပြေးရဲကြ။

“ဘုန်း၊ ဘုန်း...”

“အား၊ အား...”

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသည်။ တစ်ဖက်ကျင်းမှ ထွက်လာသော အလောင်းကောင်သည် လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်စွာဖြင့် ဝတုတ်နှင့်အရှည်ကြီးအနား ရောက်လာပြီး လက်ဝါးဖြင့် ကျောများကို ရိုက်ပုတ်လိုက်သည်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး အော်ဟစ်လွင့်စဉ်သွားသည်။ အလောင်းကောင်၏ ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လှသည်။ ဝတုတ်ရော၊ အရှည်ကြီးပါ ဆရာဝင်းဘေးနား ပြုတ်ကျသွားကြသည်။

“ဟင်...”

ဆရာဝင်း အလွန်အံ့သြသွားသည်။ သူထင်လိုက်သည်မှာ တပည့်နှစ်ဦး စည်းပေါက်ပြီဟု။ ဒီအလုပ်တွေက စည်းပေါက်လျှင် အသက်ပါပေးရတတ်သည်။ ခုပဲကြည့်သူ့တပည့်နှစ်ယောက်မရှုမလှခံလိုက်ရပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ထ...ထ၊ ကျန်ခဲ့လို့ကတော့ မင်းတို့သေပြီ၊ မှတ်...”

ဆရာဝင်း တပည့်နှစ်ဦးကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား တအီးအီး တအားအားနှင့် အားယူထကြသည်။ မထလိုက မဖြစ်။ ဒီမှာသေ့လိုကတော့ တစ္ဆေကျွန်အဖြစ် နှစ်ဘယ်နှစ်ရာ နေရမည်မသိ။ တစ်ခါက ဆရာဝင်းပြောဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိကြသည်။

သုံးယောက်သား အစိမ်းမကျင်းပေါ်ကတတ်တော့ တစ်ဖက်ကျင်းကတက်လာသည့် အလောင်းကောင်က သူတို့နား ဖျတ်ကနဲကပ်လာသည်။ ဆရာဝင်းကဆေးကြိမ်လုံးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းခြိမ်းခြောက်

သော်လည်း မကြောက်။ အနားကပ်လာပြီး ဆေးကြိမ်လုံးကို လှယူ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးကြိမ်လုံးကို ဒေါသတကြီး လိမ်ချိုးပစ် လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ ဆရာဖြစ်သူ အလှည့်။

ဘုန်းကန်မြည်ပြီး ဆရာဝင်းကိုယ်လုံးကြီး လေထဲမြောက် တက်သွားပြီး စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ အလောင်း ကောင်၏ လက်သံက ပြောင်လှသည်။ တပည့်နှစ်ဦးလည်း ဆရာ သမားကို အပြေးအလွှား သွားထူကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အစိမ်းမသည် ငရဲလောင်မီးကြောင့် ပြာကျပြီး မီးလည်းငြိမ်းသွားလေပြီ။ ထိုမြင်ကွင်းကို တစ်ဘက်မြေကျင်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဆရာတပည့်သုံးယောက်ကို တိုက်ခိုက်နေသော အလောင်းကောင်က မြင်တွေ့သွားသည်။ လောင်မီးက အစိမ်းမ ကိုသာ လောင်သွားပြီး ခေါင်းကိုမလောင်သဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် ပြာပုံကလေးကျန်ရစ်သည်ကို မြင်နေရသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အလောင်းကောင်ကြီး တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည်။ ပြီးတော့ အဆံနက်ကြီး စွဲစွဲငင်ငင် အော်ဟစ်လိုက်သံက ကြောက်မက်ဖွယ် ရာပင်။

ထိုခဏသည် ဆရာဝင်းတို့ဆရာတပည့် သုံးဦးအဖို့ တစ်ဘဝ ပင်။

“ပြေးကြဟေ့၊ ပြေးကြ၊ ဝတုတ်၊ အရှည်ကြီး၊ ပြေး...ပြေး”

ဆရာဝင်းက အော်လည်းအော် ပြေးလည်းပြေးသည်။ ဆရာစကားကို တပည့်များက နားထောင်သည်။ ဆရာတပည့်

သုံးယောက်သား သုသာန်ထဲမှ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားထဲကျ အောင် ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အူး.....”

အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ အလောင်းကောင်က သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“ရွာထဲကို ဝင်ပြေးဟေ့”

ဆရာဝင်းက ဟောဟ်လိုက်နေသည့်ကြားမှ တပည့်နှစ်ဦးကို အော်ပြောသည်။

အသက်လုပြေးကြသည်မို့ မြန်ချက်ကကမ်းကုန်သည်။

ဒါတောင်မှနောက်က အလောင်းကောင်ကြီးက ထပ်ချပ်မ ကွာ ပါလာသည်။ ရွာထိပ်ရောက်တော့ ဝတုတ်၏သွေးပျက်ပြီးအော် သံက ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ အလောင်းကောင်ကြီး အလောင်းကောင်ကြီး လိုက်လာလို့၊ ကယ်ကြပါဦး...”

ဒါမျိုးဆိုလျှင် အရှည်ကြီးကလည်း ချက်ချင်းသံယောင်လိုက် တတ်သည်ပဲ။ ချက်ချင်းနောက်က လိုက်အော်သည်။ နေ့လည်ကနှစ် လောင်းပြိုင် အသုဘကြောင့်ပင်ပန်းပြီးအိပ်ပျော်နေကြသော ကုန်းစု တစ်ရွာလုံး လန့်နိုးကုန်သည်။ ခွေးတွေကလည်းသံပြိုင် အူကုန် ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ရွာပျက်ပြီလားဟုတောင် ထင်ကြသည်။ ရေနံဆီမီးခွက်ကြီးတွေထွန်းပြီး လမ်းပေါ်ထွက်လာကြသည်။

ရွာလူကြီးက သူ့ခြံဝိုင်းထဲ ချိတ်ဆွဲထားသည့် အောက်လင်း ဓာတ်မီးကြီးကို ထွန်းသည်။ လူစုသည့်မောင်းကို ထုသည့်တွင်

လူအတော်များများ ရွာလူကြီးခြံဝိုင်းထဲ ရောက်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာတုံးဟေ့...”

ရွာလူကြီးအမေးကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြေနေကြစဉ် ဆရာဝင်းတို့သုံးဦးမှာ ရွာလယ်လမ်းကြီးအတိုင်း ခြေကုန်သုတ် ပြေးလွှားလာသည် ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဝတုတ်နှင့်အရည်ကြီး တို့၏ အမောဖောက်နေသည့်ကြားမှ အော်နေသည့် မသဲမကွဲ အသံ များကို ကြားကြရသည်။ ရွာလူကြီးက

“ကဲ ဟေ့ ခြံရှေ့ရောက်တာနဲ့ ဆီးဖမ်းလိုက်ကြ၊ ကျော်သွား လို့ တကူးတက လိုက်ဖမ်းနေရဦးမယ်...”

ရွာလူကြီးက တကူးတကဆို လိုက်ဖမ်းနေမည့်ပုံမပေါ်။ ဖမ်းတာတောင် အဆင်ပြေအလျဉ်းသင့်လို့ ဖမ်းလိုက်သည့်ပုံ။

လူစုလူဝေးနှင့်ပိတ်ဖမ်းတော့ ဆရာဝင်းတို့သုံးယောက်ကိုမိ သည်။ ရွာလူကြီးရှေ့ရောက်တော့သုံးယောက်သားဘာမှမပြောနိုင်။ အမောဆိုနေကြသည်။ အမောဆိုနေသည့်လူသုံးယောက်ကို ရွာလူ ကြီးက မေးခွန်းတွေမေးမြန်းနေလိုက်သည်မှာချာချာလည်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ဆရာဝင်းတို့သုံးယောက်သားယိုင်ထိုးပြီး ပါး စပ်ကလေးတွေ ဟစ် ဟစ် ဖြစ်ကာ

“ဟေ့-ဟေ့-ဟေ့”

ဟုမြည်တမ်းပြီး ပုံလွှက်သား လဲသွားကြသည်။

“ဘာလဲကွ၊ ငါမေးတာကိုမဖြေဘဲ တ ဟေ ဟေ လုပ်ပြီး လဲကျသွားတာ...”

ရွာလူကြီးက အလိုမကျစွာပြောသည်ကိုရွာသားတစ်ယောက်က

“တဟေဟေ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး သူကြီးရဲ့၊ မောပြီးရေ သောက်ချင်လို့ ရေ ရေ ရေ လို့ ပြောပြီးလဲသွားကြတာ...”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းမရှည်နဲ့၊ ဟေ လား ရေ လား သိရအောင် ခုနက်ကျမှ မေးမယ်၊ သုံးယောက်စလုံးကို ထိပ်တုံးခတ်ထားလိုက်ပြီး ရင် မင်းတို့လဲပြန်ကြတော့၊ အလကား အိပ်ရေးပျက်တယ်...”

ဟုပြောပြီးသူကြီးက သူ့အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးကိုပိတ်ပြီး ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးပေါ် ပြန်တတ်သွားတော့သည်။ ဒီလူစိမ်းသုံး ယောက် ဘယ်ကလာလို့ ဘာတွေဖြစ်လာသည်ကို တစ်ရွာလုံးက သိချင်နေကြသော်လည်း သူကြီးကသွေးအေးအေးဖြင့် ပြန်အိပ်နေ ပြီဖြစ်၍ လက်လျော့ ကာအားလုံးပြန်အိပ်ကြရသည်။ ပြန်မအိပ်ခင် သူကြီးအမိန့်အတိုင်း ဆရာဝင်းတို့ သုံးယောက်ကိုဆွဲခေါ်သွားပြီး ထိပ်တုံးခတ်ထားလိုက်ကြသည်။



လူစိမ်းသုံးယောက် ဘာတွေဖြစ်လာကြသည်ကို သိလို စောဖြင့် တစ်ရွာလုံး အစောကြီးနိုးကြသည်။ သူကြီးအိမ်ဝိုင်းထဲ အစောကြီး ရောက်နေကြသည်။ ဆရာဝင်းတို့ သုံးယောက်လည်း သတိရနေကြပြီး ရေငတ်လွန်းသဖြင့် အနီးအပါးရှိလူများအား

“ကျုပ်တို့ကို ရေလေးတစ်ပေါက်လောက် တိုက်ကြပါဗျာ၊ ရေဆာလွန်းလို့ပါ။ ကျုပ်တို့ဒုက္ခရောက်လာကြလို့ပါ။”

ဟုအသံနားခံကာ ရေတောင်းဆောက်ကြသည်။ ရွာသား

များက ရေတိုက်ရန်ပြင်သောအခါ အိမ်ဝရံတာတွင် ဆန်ပြာနေသော သူကြီးကတော်က

“ဟဲ့ နေကြဦး။ ညက နင်တို့သူကြီးက ပြန်မအိပ်ခင် ငါ့ကိုမှာ ထားတယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူနီးမှ လုပ်တဲ့ဟဲ့...”

ကောင်းရော။ ဆရာဝင်းတို့သုံးဦး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သူကြီးမြန်မြန်နီးပါစေဟုသာ တောင်းဆိုပြုနေကြရတော့သည်။

တော်တော်ကြာမှသူကြီး အဝတ်အစားကို အကျအနပ်ဝတ်ကာ အိပ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်။ အားလုံးက သူကြီးမေးမည့် မေးခွန်းများကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ သူကြီးက ဆရာဝင်းတို့ရှေ့တွင် ခါးစောက်ရပ်လိုက်ပြီး မေးခွန်းများကို စမေးလေသည်။

“နေပါဦး မင်းတို့သုံးယောက်၊ ညက လဲကျခါနီး ဟေ ဟေ လို့ ပြောကြတာလား၊ ရေ ရေ ရေ လို့ပြောတာလား...”

“ဟေ့ကောင် သာဂီ၊ ဒီမှာ ငါ တောတော့ဆိုင်ဆိုင် မေးပြီနော်၊ ညက မင်းငါ့ကို ပြောတာ မှတ်မိသေးလား...”

လူအုပ်ထဲ ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိသော သာဂီကို လှမ်းတိုင်တည် နေလိုက်သေးသည်။ ညက ဟေ မဟုတ်ဘူး မော့ပြီး ရေလို့ တောင်းတာဟုဝင်ပြောသူကို သူကြီးက အမှတ်ထားပြီး ချေပနေသေးသည်။ ဆရာဝင်းက ရွာစဉ်လှည့်နေသူမို့ သူကြီးကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သည်။

“ဒီလိုပါသူကြီး၊ ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တစ်လမ်းလုံး ခေါ်လာကြပြီး ထူးနေကြတာက တဟေ ဟေ နဲ့ သူကြီးကြားတာအမှန်ပါပဲ။ ကျုပ်တစ်ယောက်သာ ရေ

ရေလို့ တောင်းတာပါ...”

“အေး အဲဒီလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါဆို သာဂီမင်းပြောတာရော ငါပြောတာပါ မှန်တယ်၊ ဒီလူ့ကိုရေတိုက်လိုက်...”

“ဟာ သူကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ညက ဟေ ဟေ လို့ထူးနေကြပေမယ့် ခုတော့ရေဆာလို့ ရေ ရေ ဖြစ်သွားပါပြီဗျာ”

ဟုဝတုတ်နှင့် အရှည်ကြီးက ဝင်ပြောမှသာ သူတို့အတွက် ရေ ရတော့သည်။

သူကြီးက ရေနင့် ဟေ ကိစ္စပြီးသွားသည်နှင့် ကျေနပ်သွားပြီး ဘာမှဆက်မမေးတော့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်အကျထိုင်ကာ ကွမ်းအစ်ဆွဲယူပြီး ကွမ်းသီးလေး တကျောက်ကျောက် ထိုင်ညှပ်နေတော့သည်။ သူကြီးသည် သွေးအေးပေစွ။ ရွာသားများကတော့ လူစိမ်းသုံး ယောက်ရွာထဲကို အသက်လုပြေးလာကြသည့်ကိစ္စကို သိလိုကြ သည်မှာ သေမတတ်ဖြစ်နေကြသည်။ ညကသူကြီးနှင့်ငြင်းခုံသည့် သာဂီကပင်

“သူကြီး သူတို့ကို ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ ဆိုတာ မေးဦးလေ...”

ဟု ပြောရာသူကြီးက ခပ်အေးအေးပင် “မင်းသိချင် မင်းမေးပေါ့ကွ၊ လခွီးတဲ့မှပဲ၊ ငါက အားအားယားယား မေးနေရဆုံးမှာလား...”

သူကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ကွမ်းယာလေး ပါးစောင်ထိုးပြီး အေးအေးလူလူပင် မြဲနေလိုက်သည်။ သူကြီးကား သွေးအေးလွန်းလှတော့သည်။

ဒီတော့ သာဂီကပင် ဦးဆောင်ပြီး ဆရာဝင်းတို့ကို မေး

ခွန်းတွေ ထုတ်ရတော့သည်။ သာဂိမေးသမ္မု တလွဲတွေချည်း လွဲဖြေသည်။ အမှန်မဖြေကြ။ နောက်ဆုံး... သာဂိက

“နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့သက ပြေးရင်းအော်လာတာ ဘာတဲ့ ကယ်ကြပါဦး၊ အလောင်းကောင်ကြီးလိုက်လို့ ဆိုလား...”

သုံးယောက်သား မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ ဟိုလေ၊ ဒီလေနှင့် ယောင်နှုတ်နှုတ်ကုန်ကြသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးတွင် ဝတုတ်က ဥာဏ်နိဉာဏ်နက်ထွက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ ကိုရင်သာဂိရ၊ အလောင်းကောင်ကြီးလို့အော်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီက အရှည်ကြီးကို အမြင်ကပ်လို့ ‘အလကားကောင်ကြီး’ လို့အော်ပြေးတာပါဗျာ...”

ဟု သာဂိကို တရင်းတနှိုးလေသံဖြင့် ရှိုးသည်။ ဆရာဝင်းကလည်း တပည့်ကျော်လေသံအတိုင်းလိုက်ကာ

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ အဲဒီကောင်နှစ်ကောင် ရန်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြေးကြလိုက်ကြ ဖြစ်ကုန်ကြတာ၊ ဝတုတ်ကလည်း အရှည်ကြီးကို အလကားကောင်ကြီးတဲ့၊ အရှည်ကြီးကလည်း ဝတုတ်ကို အလကားကောင်ကြီးတဲ့ ကောင်းရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားတော့၊ ဘာတဲ့ အလောင်းကောင်ကြီး ဖြစ်ရော၊ ယုံပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အလောင်းကောင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပတ်ပတ်သတ်သက် မရှိရပါဘူးဗျာ...”

ဟု ဝင်ရှိုးပြန်သည်။ ဒီလိုနှင့်သူကြီးအိမ်မှာ သာဂိနှင့်ဆရာဝင်းတို့တပည့်တစ်တွေ အမေးအဖြေပွဲတော်ကြီး ကျင်းပနေလိုက်ကြသည်မှာ နေကျော်လာသည်အထိမပြတ်။ သူကြီးက ဒီလိုနေရာ

မျိုးတွင်း ရွတ်တတ်သည်။ သူကြီးကတော်ကိုခေါ်ပြီး သူ့ဝိုင်းထဲရှိ သမ္မုလူတွေရော အမေးအဖြေပွဲကြီး လာကြည့်သမ္မု လူတွေရော စားဖို့ ဆန်တွေ၊ ဆီတွေ၊ ငါးခြောက်တွေပါ ထုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လူတွေ တရုံးရုံးနှင့် ပွဲတော်ကြီးလိုဖြစ်နေသည်။ သည်လူတွေ ညာနေမှန်း သိနေ၍ သာဂိလည်း အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်မေးသည်။ ဆရာဝင်းတို့ သုံးဦးကလည်း သာဂိတို့ နားလျှင်နားလိုက်၊ စားလျှင် စားလိုက်ဖြင့် ပါးစပ်ထဲတွေတာ လျှောက်ဖြေနေလိုက်ကြသည်မှာ နောက်ဆုံး ညနေပင်စောင်းလာတော့သည်။ လူစုလဲ တဖြည်းဖြည်း ကွဲကုန်ကြသည်။ အဖြေကရေရေရာရာမရှိသေး။ သူကြီးက တုံးလုံးလေးလုံးလိုက်၊ လမ်းထဲလျှောက်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေရာမှ

“ကဲ သာဂိ၊ မင်းသိချင်တာတွေ သိရပြီလား...”

“မသိရသေးပါဘူး သူကြီးရယ်၊ သူကြီးတစ်ချက်လောက် မေးကြည့်ပါလား...”

“မေးချင်ပေါင်ကွာ၊ အေး မင်းတို့ မနက်ဖြန်လာပြီး ထပ်မေးကြလေကွာ၊ ငါ့မိန်းမ ဆန်တွေ၊ ဆီတွေ၊ ငါးခြောက်တွေ ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ပျော်စရာကြီးပေါ့ကွ...”

သူကြီးကပြောပြီးအိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ ပျော်တက်တဲ့သူကြီးနယ်။ မိုးချုပ်စပြုပြီးမှောင်လာပြီမို့ သာဂိလည်းသူကြီးခြံဝိုင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဆရာဝင်းတို့သုံးဦးသားကိုတော့ ထိပ်တုံးပြန်ခပ်ထားခဲ့သည်။ ဆရာတပည့်သုံးဦးမျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံ ကြားရသည်။ ကုန်းစုရွာ အိပ်မော

ကျနေသည်။ သုသာန်ထဲတွင်တော့ တူးဖော်ခြင်းခံထားရသော မြေကျင်းနှစ်ခုရှိနေသည်။ မြေကျင်းနှစ်ခုထဲတွင် အဖုံးပွင့်နေသော ခေါင်းနှစ်ခုရှိနေသည်။ ညာဘက်ခေါင်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေ သော အလောင်းကောင်တစ်ကောင်ရှိသည်။ ဘယ်ဘက်အခေါင်း ထဲတွင်မူ အလောင်းမရှိပဲ ပြာပုံတစ်ခုသာရှိသည်။ ရွာထဲမှ သန်းခေါင်ကြက် တွန်လိုက်ချိန်တွင် ညာဘက်ခေါင်းထဲမှ ငြိမ်သက်နေသော အလောင်း ကောင်သည် ဆတ်ကန် လှုပ်ရှားသက်ဝင်သွားသည်။ ဝုန်းဆို ကျင်း ပေါ်ခန့်တက်လာသည်။ အလောင်းကောင်ကြီး အသက်ဝင်လာလေပြီ။ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လျက် ဘယ်ဘက်ကျင်းထဲကို အတန်ကြာ ကြည့်နေသည်။ ကျင်းထဲရှိ ခေါင်းထဲမှ ပြာပုံလေးကို ကြည့်ပြီး အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်သည်။

မြေကျင်းထဲသို့ ဝုန်းကန်ခန့်ချပြီး အခေါင်းကြီးကို ကောက် ထမ်းလိုက်သည်။ လေးလံသော သစ်သားခေါင်းကြီးမှာ အလောင်း ကောင်လက်ထဲ စွေ့ကနဲနေအောင်ပါသွားသည်။ ရဲရဲနီသော မျက် လုံးများဖြင့် ရွာဘက်သို့စိုက်ကြည့်နေပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် သုသာန်ထဲမှ ခေါင်းကြီးကိုထမ်းလျက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။



“အား……”

အော်သံ။ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် သွေးပျက်စွာ အသံကုန် အော်ဟစ်သံက တစ်ရွာလုံးကို လှုပ်ကိုင်ပြီးဆောင်နှိုးလိုက်သလိုပင်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဟ...”

ဟူသော အတွေးကို သူကြီး၊ သာဂိနှင့်တစ်ရွာလုံး ပြိုင်တူတွေး မိပြီး နီးထလာကြသည်။ သူကြီးလည်းထုံးစံအတိုင်း သူ၏အောက် လင်းဓာတ်မီးကြီးကို ပြေးထွန်းသည်။ သူကြီးခြံဝိုင်းထဲ ချက်ချင်း လူစုမိသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အော်သံထပ်ကြားရပြန်သည်။

“အောင်မလေး ...ကယ်ကြပါဦးရှင်...”

“ဟော...ရွာတောင်ဝိုင်းကကွ...”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့...လိုက်ကြ...လိုက်ကြ...”

သူကြီးမှလွဲပြီး ကျန်သည့် အားကောင်းမောင်းသန် ရွာကာ လသားများ အသံကြားရာဘက်သို့ တဟုန်ထိုးလိုက်ကြသည်။ တုတ်၊ ဓား၊ လှံ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် လူအုပ်စုကြီးမှာ အသံထွက်ပေါ်လာ ရာဆိုသို့ အပြေးသွားနေကြသည်။

“အား... ကယ်ကြပါအုံးရှင်၊ လုပ်ကြပါဦး...”

အော်သံက လူအုပ်ကြီးရှေ့တည့်တည့်ဆီမှ ရွေ့လျားထွက် ပေါ်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ...ဟိုရှေ့မှာ ဘာကြီးလည်းဟ...”

လူအုပ်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားပြီး သူတို့ရှေ့မှ မည်းမည်းအရာကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ရဲရဲတောက်နေ သော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အထင်သားတွေ့မြင်ရသည်။ မည်းမည်း အကောင် ကြီး ပခုံးပေါ်တွင် တစ်ခုခုထမ်းထားသည်ကိုတော့ တွေ့နေရသည်။

“ဘာကောင်ကြီးလဲကွ...”

“အေး... ပခုံးပေါ်မှာ ကြည့်စမ်း...”

ထိုစဉ်မှာပင် မည်းမည်းအကောင်ကြီး၏ ပခုံးပေါ်မှ ကယ်ပါယူပါ အသံက တစာစာထပ်ထွက်လာသည်။

“ဟာ ကောင်မလေးကို ဒီကောင်ကြီးပခုံးပေါ်ကသေတ္တာထဲထည့်ပြီး ဖမ်းထားတာကွာ၊ လိုက်ကြကွာ၊ လိုက်ကြ...”

လူအုပ်ကြီးမှာ ရှေ့သို့အရဲကိုးပြီး ရှေ့တိုးလိုက်ကြရာ အကောင်ကြီးပခုံးပေါ်မှ အရာကို သဲသဲကွဲကွဲဖြင့်လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ ..ခေါင်းကြီးထမ်းထားတာပဲ...”

“ဒီဆိုရင် လူတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေကြစဉ် အကောင်ကြီးမှာ လှစ်ကနဲ ရွာလမ်းကြားတစ်ခုထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ တကယ်တော့ တစ္ဆေကောင်ကြီးမှာ ရွာထဲမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ဖမ်းပြီး ခေါင်းထဲထည့် ပြေးနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြီးမှာ အိမ်ကြိုအိမ်ကြားများထဲ ဝင်လိုက်ရင်း လူစုကွဲကုန်ကြသည်။ သုံးယောက်တစ်စု၊ လေးယောက်တစ်စု ဖြစ်ကုန်သည်။ လူတစ်စုလျှင် ရေနံဆီမီးခွက်မီးခွက် တစ်ခွက်လောက်သာပါသည် ဖြစ်ရာ မဲမှောင်သော ရွာလမ်းကြားများထဲတွင် အကောင်ကြီးကို မျက်ခြေ ပြတ်သွားကြသည်။ တစ်ရွာလုံးရှိလူများမှာ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြပြီး အိမ်တံခါးများကိုပိတ်ကာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် နားစွင့်နေကြသည်။ သာဂိနှင့်ရွာသားသုံးယောက်အဖွဲ့မှာ မန်ကျည်းပင်တန်းဘက် ရောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာသည် အုပ်ဆိုင်းနေသော မန်ကျည်းပင်ကြီးများ တန်းစီပေါက်နေရာ လမ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။

“ကိုရင်သာဂိ၊ ဗိုအပင်အောက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း...”

ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လုံရှည်ကိုင်ထားသောရွာသားက သာဂိကို အပင်တစ်ပင်အောက် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဟုတ်သည်။ ခေါင်းတလားကြီးကို မြေမှချထားပြီး တစ္ဆေကောင်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်ကာ ခေါင်းထဲထည့်နေသည်။ ခေါင်းထဲမှ ကောင်မလေးကတော့ သွေးပျက်ပြီး သေသွားပြီလားမသိ။ အသံ မကြားရတော့။ သာဂိက လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့်

“ကဲ လက်နက်တွေ အသင့်ပြင်ပြီးဖြေးဖြေးချင်းကပ်သွားကြမယ်၊ ဒီကောင်လူပဲပြီဆိုတာနဲ့ ဆော်ကြပေတော့...”

ဟုပြောရာအားလုံး ချွတ်နင်းပြီး ချေသံလုံလုံဖြင့် ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးအမွှေးမည်းမည်း ကြီးတွေဖုံးလွှမ်းနေသော အကောင်ကြီးကို အမှောင် ထဲတွင် ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က လူပုံမအတိုင်းဖြစ်သော် လည်း နားရွက်များကချွန်ပြီး ရှည်လျားနေသည်။ သာဂိတို့တဖြည်းဖြည်းတိုးလာရာ ငါးပေခန့်အကွာသို့ ရောက်လာသည်တွင် မီးဖိုနားကပ်ရသလို ထူးခြားစွာ ပူလောင်လာသည်ကို ခံစားရသည်။ ရှေ့ဆက်တိုးရန်အားလုံး တွန့်ဆုတ်ကုန်သည်။ သာဂိက မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ သဘောကတော့ ဆော်ကြပေတော့ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး ဗလကောင်းကောင်းနှင့် ကာလသားထံမှ လုံရှည်၊ ပြီးတော့ ကျန်နှစ်ယောက်ထံမှ ဓားနှစ်လက်က ဝဲပျံသွားသည်။

“ဒုတ်..ဒုတ်..ဒုတ်...”

ရော်ဘာတုံးကြီးတစ်တုံးကို ထိမှန်သွားသလားလဲခံရသည်။

“ဟာ...ဟင်...”

အားလုံးအံ့သြသွားကြသည်။ အကောင်ကြီးသည် ဆတ်ကနဲ လှည့်လာသည်။ မတ်တပ်ထရပ်သည်။ အရပ်ကြီးက ခြောက်ပေကျော်လောက် ရှိမည်။ နီရဲသောမျက်လုံးများက မီးကျီခဲလိုပင် ရဲရဲတောက်လျက်။ တစ်ကိုယ်လုံးမည်းနက်သော အမွှေးများဖုံးနေသည့်ကြားမှ ထိုအကောင်ကြီးမျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုရှိသည်ဟု သာဂိတို့ ထင်ကြသည်။

အကောင်ကြီးက သာဂိတို့ထံ ပြေးဝင်လာသည်။ ဗလကောင်းကောင်းနှင့်ကာလသားက ဗလကောင်းသလို သတ္တိလည်းကောင်းသည်။ ထိပ်တိုက်ဝင်လုံးသည်။ ပုံပြင်တွေ၊ စာအုပ်တွေ ထဲတွင် သရဲနှင့်နပ်မီးလုံးသည်။ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် သတ်ပုတ် သည်ဟု ဖတ်ဖူးကြလိမ့်မည်။ တစ်ကယ်တမ်းတွင်မူ ထိုမျှမလွယ်။ အနားကပ်သည်နှင့် ပြင်းစွာသောအပူဒဏ်ကြီးကို ဦးစွာခံစားကြရသည်။ ပြီးတော့ဆိုးရွားသော အနံ့ကြီး၊ ပြီးတော့ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် လက်ဝါးကြီးနှင့် ကျောကိုထုရိုက်မှု။ ထိုအချက်တို့ကို သတ္တိကောင်းသည့် ဗလကြီး ကောင်းကောင်းခံလိုက်ရတော့သည်။

“ဗုန်း...”

“အား...”

ဝရန်းသုန်းကားအသံများကြောင့် တစ်ခြားနေရာ ရောက်နေသော အဖွဲ့တွေစုဝေးကာ အသံကြားရာနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

တစ္ဆေသည် လူတွေကို ရန်မူဖို့ အဓိကထားပုံမရ။ သူခေါင်း

ကြီးကိုသာ ထမ်းပြီး ပြေးလေတော့သည်။ ဒီတစ်ခါ ပြေးသွားပုံက အားလုံးကို မင်သက်ကျန်နေရစ်စေသည်။ တစ္ဆေသည် မန်ကျီးပင်တစ်ပင်မှ အကိုင်းကြီးတစ်ခုပေါ် အရင်ဆုံး လွှားကနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခြားတစ်ပင်သို့ ဆက်ခုန်သည်။ ခေါင်းကြီးထမ်းလျက် မန်ကျီးပင်တွေကို ခုန်ကူးသွားသော တစ္ဆေကောင် ကြီးမှာ ချက်ချင်းမြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဟေ့...ဗလကြီးကို ဆွဲထူပြီး သူကြီးခြံဝိုင်းထဲခေါ်ခွဲကြ”

သာဂိက တစ္ဆေလက်ဝါးနှင့်ရိုက်ခြင်းခံလိုက်ရသော ဗလကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး သူလူတွေကို ပြောလိုက်သည်။



သူကြီးသည် သာဂိရှင်းပြနေသမျှကို မျက်နှာကြီးပျက်ကာ နားထောင်နေရင်းလက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ပွတ်သပ်နေသည်။ သူကြီးကိုကြည့်ရသည်မှာ သွေးပျက်နေပုံရသည်။ သာဂိ ပြောနေသည့် နေသည့်စကားများကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ် ချက် ဖြစ်နေသည်။ သူကြီးစိတ်ထဲဝယ်။

“တစ္ဆေကောင်ကြီး ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းကြီးထမ်းထားသည် ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွာထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ဖမ်းသွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓားတွေ၊ လှံတွေနှင့်ထိုးခုတ်တာလည်း ဘာမှမဖြစ်သည့်အပြင် ဗလကြီးလို ကောင်မျိုးကိုတောင် တီးသွားလိုက်တာကြည့်ပါဦး”

ဆိုသည်တို့ကို အထပ်ထပ် ကြားယောင်နေမိတော့သည်။
ထိုစဉ်မှာပင် သူကြီးခြံဝမှ ဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“အီး...ဟီး...ဟီး...အီး...အီး...”

“ဟဲ့...ဘာတုန်းဟ၊ ကြည့်ကြပါဦး...”

သူကြီးကပြောလိုက်ရာ အားလုံးခြံဝကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဒေါ်သိန်းတို့ပါလား...”

ခြံဝတွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ငိုယိုလာသူ ရွာတောင်ပိုင်းမှ ဒေါ်သိန်းနှင့် တောင်ပိုင်းသား အရွယ်ကောင်းသူတစ်ချို့ ရေနံဆီမီး အိမ်ကြီးတစ်လုံး၏ အလင်းရောင်နှင့်အတူ သူကြီးခြံဝရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“လုပ်ကြပါဦးတော်၊ မိဗွေးကိုဖမ်းပြီး ခေါင်းထဲထည့် ပြေးသွားပြီတော့၊ သမီးလေးတော့ ကိုယ်ကျိုးနဲ့ပါပြီ...”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဘယ်လို အကောင်ကြီးမှန်းမသိဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်း ဒီအတိုင်းမနေပါဘူး၊ မိဗွေး အော်သံကြားတာနဲ့ ထွက်လိုက်ကြတာပဲ၊ ခေါင်းကြီးထမ်းပြေးနေတဲ့ အကောင်ကြီးကိုတွေ့တာနဲ့ လက်ထဲရှိတဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ ဝိုင်းဆော်ကြတာ...”

“ဆော်တာ ဆော်တာပါဗျာ၊ ဒီကောင်ကြီးက ဖြူတာမဟုတ်ဘူး...”

ဒေါ်သိန်းစကားအပြီး တောင်ပိုင်းသားနှစ်ယောက်က သူတို့လက်ပိုက်ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ကာကာကွယ်ကွယ်ပြောဆိုကြသည်။ သာဂိတို့လည်းကိုယ်တွေ့ကြုံပြီးပြီမို့ ဘာမှစောဒက

မတက်လိုကြတော့။ တွေဝေနေသော လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်သိန်း၏ငိုသံမှာ ပိုကျယ်လာတော့သည်။

“အောင်မလေး...ကျွန်မသမီးလေးကို မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား...သူကြီးရဲ့...လုပ်ပါဦး...”

သူကြီးက သာဂိကို ဘယ်လိုလဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သာဂိလည်း ရုတ်တရက်အတွေးပေါ်လာပြီး

“သူကြီး၊ ကျုပ်တော့ ဟိုထိပ်တုံးခပ်ထားတဲ့ လူစီမံသုံးယောက်ကိုပဲ မသင်္ကာဖြစ်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ သူတို့ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီးမှ ဒီအကောင်ကြီးက ရောက်လာတာမဟုတ်လား...”

သူကြီးက မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် ခေါင်းငြိတ်ပြသည်။

“ကောင်းပြီသူကြီး၊ သူတို့တွေ အမှန်ကို ထုတ်ပြောလာအောင် လုပ်မှ ငြိမ်တော့မယ်...”

သာဂိက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အနီးရှိကွပ်ပြစ်တွင် ထောင်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခြေတံရှည်အိမ်အောက်တွင်ထိပ်တုံးခပ်ထားသော ဆရာဝင်းတို့ သုံးယောက်ထံ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဆရာဝင်းရော သူတပည့်နှစ်ဦးပါ အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို မြင်တွေ့နေကြရသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ထံ လှမ်းလျှောက်လာသော သာဂိကိုကြည့်ပြီး ယိတ်လန့်နေကြသည်။ သာဂိက ဆရာဝင်းရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ဝါးရင်းတုတ်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်၊ ကျုပ် အားလုံး အမှန်

အတိုင်း ပြောပြပါ့မယ်၊ မ...မလုပ်ပါနဲ့...”

“ဖုန်း...”

“အောင်မလေး...”

ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ဆရာဝင်းကျောပြင်ကို ဗျောတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တပည့်နှစ်ဦးအလှည့်။ တဖုန်းဖုန်း၊ တအားအား အော်သံများ ညံသွားသည်။ သာဂီ၏ပဏာမလက်သံကလေးနှင့်ပင် ဆရာဝင်းတို့ လက်လန့်သွားသည်။ ကြောက်သွားပြီး ထိုအခါမှပင် သာဂီက တုတ်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး

“ကံ ပြော၊ ကျုပ်တို့ရွာထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ...”

“ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်က နယ်လှည့်နေတဲ့ အောက်လမ်းဆရာတစ်ယောက်ပါ။ သိတဲ့လူတွေကတော့ ဆရာဝင်းလို့ခေါ်ကြတယ်။ မနေ့ညက ခင်ဗျားတို့ရွာသုသာန်မှာ လောလောလတ်လတ်မြှုပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးအလောင်းကို ဖုတ်သွင်းပြီး ထုံးစံအတိုင်း ပီယဆေးဖော်ကြတယ်။ စည်းဝိုင်းတားတဲ့အခါ မိန်းကလေးဘေး မြေကျင်းထဲက အလောင်းပါ စည်းဝိုင်းထဲပါနေတာကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ အဲဒီတော့ မိန်းကလေးအလောင်းတစ်မကဘဲ ဘေးကျင်းက အလောင်းပါ အသက်ဝင်ကုန်ရော။ ဒါကိုကျုပ်တို့ သတိမထားမိလိုက်ဘူး၊ ကျုပ်ကလည်း ထုံးစံဗျက်ပြီး အစီအရင်နောက်တစ်ခုကို ဆက်တိုက် လုပ်မိတယ်။ အဲဒီမှာတင် ဘေးက အသက်ဝင်နေတဲ့ အလောင်းက ကျုပ်တို့ကို အန္တရာယ် လိုက်ပြုပါလေရော။ ဒါနဲ့ပဲ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ရွာထဲကို ပြေးဝင်ခဲ့ကြတော့တာပဲ...”

ဆရာဝင်းက အားလုံးကို အမှန်အတိုင်းပြောပြသည်။ သို့သော်

မမြရင်အလောင်းကို ငရဲလောင်မီးဖြင့် ပြာချပစ်လိုက် သည်ကိုတော့ ထည့်မပြောရဲပေ။ သူ၏လူမဆန်သော လုပ်ရပ်ကြောင့် သာဂီဝါးရင်းတုတ်နှင့် တွေ့ရမည်ကို သူကြောက်သည်။ ဆရာဝင်းရှင်းပြသည့် အကြောင်းအရာများကြောင့် သူကြီးခြံဝင်းထဲ ရောက်ရှိနေသူအားလုံး အံ့သြထိတ်လန့်ကုန်ကြသည်။

ဒေါ်သိန်းကတော့ ရင်ဘတ်ဖိကာ ဘုရားစာသည်။

“အောင်မလေး၊ ကျွန်မသမီးလေးကို ဖမ်းခေါ်သွားတာ၊ ဖုတ်ဝင်နေတဲ့ အလောင်းကောင်ကြီးပေါ့။ ဒုက္ခပါပဲတော်၊ ကယ်တော်မူကြပါဦး...”

သူကြီးလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆရာဝင်းက

“နေ...နေကြပါဦး၊ ကျုပ်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာကိစ္စပါ၊ ကျုပ်ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိချင်တာလေး တော့ ဖြေပေးကြပါ။ အဲဒီယောက်ျားလေးအလောင်းနဲ့ မိန်းကလေးအလောင်းကို ဘာကြောင့် တွဲမြှုပ်ထားကြတာလဲဗျ...”

ဆရာဝင်းက အဓိက သူသိလိုသော အချက်ကို မေးလိုက်သည်။ ဆရာဝင်း၏ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးပါမည်ဆိုသော စကားကြောင့် သာဂီရော သူကြီးပါ ဆရာဝင်းတို့အပေါ် သဘောထား ပျော့ပြောင်းသွားပြီး

“သာဂီရေ၊ သူတို့ကို ထိပ်တုံးဖြုတ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ပြီးရင် သူတို့သိချင်တာကို ပြောပြပေးလိုက်ပါ...”

သူကြီးစကားအတိုင်း ထိပ်တုံးဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဆရာဝင်း

သိလိုသည့် မမြရင်နှင့် မောင်မင်းအောင်တို့ ချစ်ဇော်လမ်းလေးမှ အစပြု၍ အားလုံးရှင်းပြလိုက်လေရာ ဆရာဝင်းလည်း ဇာတ်ရည် လှည့်သွားလေတော့သည်။ ဆရာဝင်းသည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

“ဒီဖုတ်ကောင် ဘာလို့ ဒီလောက်ကြမ်းနေတာလဲဆိုတာ ကျုပ် အခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကောင်မလေး ရုပ်အလောင်းကို ဒုက္ခပေးလိုက်မိတာကိုး၊ အရေးကြီးတာက အချိန်ဆွဲလို့ မရတာဘဲ၊ နောက်ကျသွားတာနဲ့ ခုနက ဖမ်းခေါ် သွားတဲ့ ကောင်မလေးတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာဘဲ...”

“ဟာ ဒါဆိုရင်လည်း အမြန်လိုက်ကြမယ်လေဗျာ...”

သာဂိကပြောသည်။

“လိုက်တာကတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒီဖုတ်ကောင်ကို နှိမ်နင်းဖို့ သူကြီးသိမ်းထားတဲ့ ကျုပ်လွယ်အိတ်ကို ပြန်လို့ချင်တယ်။ ကျုပ်ဆေးကြိမ်လုံးကတော့ ပျက်စီးသွားပြီ။ ဒါမေမယ့် လွယ်အိတ်ထဲမှာတော့ အင်းတွေ၊ ဆေးတွေ ကျန်ပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ နှိမ်နင်းလို့ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့...”

သူကြီးက လွယ်အိတ်ကိုပြန်ပေးခိုင်းလိုက်သည်။ ဆရာဝင်းက လွယ်အိတ်ကို ပရုံးပေါ်သိုင်း၍ လွယ်လိုက်သည်။

“ဝတုတ်၊ အရှည်ကြီး သွားကြစို့၊ ငါတို့ ဟိုတစ္ဆေနောက်တိုလိုက်ကြမယ်...”

ဒါမျိုးကျတော့လည်း တပည့်နှစ်ယောက်က အဆင်သင့်

“ကျုပ်တို့ရွာသားတွေလည်း အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်...”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

သာဂိစကားကို ဆရာဝင်းက ခေါင်းခါသည်။

“လူအများကြီးလိုက်လို့ကတော့ အလကားပဲ၊ ဟို တစ္ဆေက မည်းမည်းမြင်ရာဝင်တိုက်မှာ၊ ကိုယ့်လူတွေကို ကာကွယ်နေရတာနဲ့ ပဲ သူ့ကို နှိမ်နင်းဖို့ ခက်နေလိမ့်မယ်...”

“ဒါဆို ဘယ်နှစ်ယောက်လိုက်ခဲ့ရမလဲ...”

“အကောင်းဆုံးကတော့ တစ်ယောက်လောက်ပဲ လိုက်တာကောင်းတယ်...”

သာဂိက အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်...”

“သာဂိ ဖြစ်ပါ့မလား...”

သူကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျ...”

သူကြီးနှင့်သာဂိက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မရပဲ ငြင်းရယ်ခန့်ရယ် လုပ်တတ်ကြသော်လည်း သူကြီး အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိလျှင် သာဂိက အမြဲကူညီတတ်သည်။



ညနှစ်ချက်တီးခန့်အချိန်...

ဆရာဝင်းတို့လူစုသည် ကုန်းစုရွာ သုသာန်အတွင်း ချင်းကပ်စင်ရောက်လာကြသည်။ မီးအိမ်မီးခွက်များကို တမင်သားခုံကြ

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှောင်ထဲထဲ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် မြေပုံပိုမိုများအကြား ဖြတ်လျှောက်နေကြရသည်။

“သတိတော့ ထားကြနော်၊ တစ်ချို့မြေပုံတွေထဲက လူအရိုးတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေတတ်တယ်၊ လူအရိုးစူးလိုကတော့ ဒုက္ခများပြီသာမှတ်...”

ဆရာဝင်းက သတိပေးသည်။ သူသတိပေးလိုက်မှ ကျန်လူများ ခြေလှမ်းပျက်ကုန်ကြသည်။

“လူရိုးစူးရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး...”

ဝတုတ်က မေးသည်။

“သိချင်ရင် စူးကြည့်လိုက်ပေါ့ကွ၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ ရှေ့မှာ ဟိုကျင်းနစ်ခုဆီ ရောက်ပြီ...”

ဆရာဝင်းက ဝတုတ်ကို ဟောကံရင်းပြောလိုက်သည်။

မမြရင်နှင့် မောင်မင်းအောင်တို့ မြေကျင်းနစ်ခုနား တစ်ခုခေါက်ပြန်ရောက်လာရသည်ကို ဆရာတပည့်သုံးဦး ကျောချမ်းနေသည်။ မလာလိုကလည်းမဖြစ်။ ဒီကိစ္စကို တာဝန်မယူလျှင် သာဂိလက်ချက်နှင့် သေသွားလိမ့်မည်။ နောက်ပြီး အောက်လမ်းဆရာအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ‘ကိုယ်သွင်းတဲ့ဖုတ် ကိုယ်ပြန်မထုတ်နိုင်’တဲ့ဆရာဆိုပြီး တစ်သက်လုံး ခေါင်းဖော်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

“ရပ်ကြဦး၊ မြေကျင်းနားမှာ ဆောင့်ဆောင့်ကြီးထိုင်နေတာတွေလား...”

သာဂိက မြေကျင်းနစ်ခုကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။ ဟုတ်သည်။ မြေကျင်းနားတွင်ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်လျက်

မြေကျင်းထဲကို ငုံကြည့်နေသည်။ ဆရာဝင်းက အားလုံးကို လက်ကာ ပြလိုက်ပြီး သူတစ်ဦးထဲရှေ့ကို ဖြေးဖြေးချင်း တိုးသွားသည်။ လွယ်အိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်ကို နှိုက်ကာ ဆေးစီရင်ထားသော “တစ္ဆေဖမ်း” ဆေးလုံး တစ်လုံးကို အသင့်ပြင်ထားသည်။ ထိုဆေးလုံးမျိုးကို တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ထုတ်သုံးလေ့မရှိကြ။ ဆေးလုံးတစ်လုံးဖော်စပ်ဖို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ယူရသည်။ ယခု ဆရာဝင်းထိုဆေးလုံးကိုထုတ်သုံးရသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ ယခုဖုတ်ဝင်နေသော မောင်မင်းအောင်အလောင်းမှာ စွမ်းအားမြင့်သော တစ္ဆေတစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီ။

လောက၌ တစ္ဆေတစ်ကောင်အတွက်စွမ်းအားဟူသည် သူ၏စွဲလမ်းမှုနှင့် ဆက်နွှယ်နေတတ်သည်။ ယခုတစ္ဆေသည် ပြင်းစွာ သောချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် စွဲလမ်းမှုကြောင့် အင်အားကြီးမားသော တစ္ဆေဖြစ်နေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဆရာဝင်းသည် အသံကို လုံနိုင်သမျှလှအောင် ထိန်းကာ တစ်လှမ်းခြင်းရွှေ့သည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှဆေးလုံးကို လက်ထဲကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ လက်ဦးမူရဖို့လိုသည်ကို ဆရာဝင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထို့ထက်ပို၍တစ္ဆေ၏ ပြင်းထန်သောလက်ဝါးရှိက်ချက်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့အမှတ်ရမိသောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ တစ္ဆေသည် ကျင်းထဲကိုသာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသေးသည်။ ဆရာဝင်းသည် အောက်လမ်းဆရာတို့ အားအကိုးဆုံးဂါထာတစ်ခုကို ရွတ်ပြီး ဆေးလုံးကို ဂါထာစုပ်လိုက်သည်။ ဆရာဝင်း၏ တပည့်နှစ်ဦးနှင့် သာဂိတို့လည်း ရင်တဖိုဖိုနှင့် ကြည့်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၈၆

နေကြရသည်။ ကြည့်နေရင်း သာဂိစိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်လာ သည်။

“ခေါင်းထမ်းပြီးပြေးသွားတဲ့ တစ္ဆေက ဒီတစ္ဆေထက် အကောင်ပိုကြီးပါတယ်...”

ဟု တွေးနေမိသည်။ ထို့စဉ်မှာပင် ဆရာဝင်းက မတ်တပ် ထရပ်ပြီး

“ကိုင်း...ဂါထာတစ်ပုဒ် ဆေးတစ်အုပ်နဲ့ ငါဆရာ တစ္ဆေနှင့် လိုက်မယ်... နင့်လမ်း နင်ပြန်ရောဟယ်...”

အားပါးတရကြီးဝါးကာ ဆေးလုံးကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်...”

ဆေးလုံးက တစ္ဆေကျောပြင်ကို တည့်တည့်မှန်သည်။ ဘာမှ မထူးခြား။ ထူးခြားသည်က တစ္ဆေက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး စကားသံပီပီသသကြီးဖြင့်

“အေး...ငါ့လမ်းတော့ငါမပြန်ဘူး၊ ငါ့သံချိုင်းထဲ ကျူးကျူး ကျော်ကျော်နဲ့အလောင်းတွေဝင်တူးတဲ့ အကောင်တော့... သေပေ တော့...”

ဟုဖြောကာ မြေတူးသည့်ပေါက်တူးကြီးနှင့် ဆရာဝင်းကိုလွှဲ ခုတ်လေတော့သည်။

“ဟာ...သုသာန်စောင့်ကြီးပါလား...”

သာဂိပါးစပ်မှရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဆရာဝင်း ဆေးလုံးနှင့် ပေါက်လိုက်သူက တစ္ဆေမဟုတ်။ သုသာန်စောင့်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဦးကြီး မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့...”

သာဂိက လှမ်းအော်ရင်း ပြေးချသွားသည်။

၈၇

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

ကံကောင်းသည်။ ဆရာဝင်း ပေါက်တူးအောက် အသက် ပျောက်တော့မလို့။

“သာဂိ... မင်းလည်းပါတယ်...”

“မဟုတ်ဘူး ဦးကြီးရ၊ အဖြစ်က ဒီလို...”

သာဂိက အဖြစ်အပျက်များကို သုသာန်စောင့်ကြီးနားလည် စေရန် အတိုဆုံးပြောပြလိုက်သည်။

“အေး...ငါလည်း ဟိုဘက်ရွာသွားတာ ညဦးပိုင်းကမှ ပြန်ရောက်တယ်၊ မောမောနဲ့အိပ်ပျော်တုန်း တဘုတ်ဘုတ်နဲ့ ခြေသံတစ်ခု ကြားလို့ သုသာန်ထဲလိုက်ကြည့်တာ ဒီမြေကျင်းတွေ အထူးခံထား ရတာတွေတာပဲ။ ပြီးတော့ အလောင်းတွေလည်း ပျောက်နေတယ်။ မမြေရင်ကျင်းဆို အလောင်းရော အခေါင်းပါ ပျောက်နေတယ်ကွ။ သုသာန်ထဲမှာ ဒီလိုမြေကျင်းတွေ လာလာတူး ကြတာ မဆန်းပါဘူး၊ အဝတ်အစားတို့၊ ရွှေတိုရွှေစတို့ရမလားလို့ လာတူးကြတဲ့ အကောင် တွေရယ်၊ ဒီလိုမျိုး သေပြီးသားလူတွေကိုတောင် ဒုက္ခလိုက်ပေးတဲ့ အောက်လမ်းဆရာမျိုးတွေရယ်ပေါ့...”

သုသာန်စောင့်ကြီးက ဆရာဝင်းကိုကြည့်ပြီးစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြင့်ပြောသည်။ သာဂိက

“မင်းအောင်အလောင်းကတော့ ဖုတ်ဝင်ပြီး ရွာထဲက မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ကို လာဖမ်းသွားတယ် ဦးကြီးရ... သူထမ်း ထားတဲ့ခေါင်းကြီးက မမြေရင်ရဲ့ခေါင်းကြီးဖြစ်မှာပေါ့... ဒါဆို မမြေရင် အလောင်းက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ...”

သာဂိက သုသာန်စောင့်ကြီးကိုမေးရင်း ဆရာဝင်းဘက်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၈၈

လှည့်ကာ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဝါးရင်းတုတ်ကိုလည်း တစ်ချက် ဆကြည့်လိုက်သည်။

“ဟူး... မထူးတော့ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်အမှန်အတိုင်းပြောပါ့မယ်...၊ မမြရင်အလောင်းက ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ ပြာဖြစ်သွားပါပြီ...၊ ကျုပ် လောဘကြီးပြီး အစီအရင်နှစ်ခု ဆက်တိုက်လုပ်လိုက်လို့ မမြရင်အလောင်း လောင်မီးကျပြီး ပြာဖြစ်သွားတာပါ...”

“တောက်...ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဟိုတစ္ဆေကောင်က ရွာထဲကမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါင်းထဲထည့်ဖို့ လာဖမ်းသွားတာ...”

သုသာန်စောင့်ကြီးက အားလုံးကို နားလည်သဘောပေါက်သွားကာ ဆရာဝင်းကို ဒေါသတကြီးပြောသည်။

“အခု ဒီတစ္ဆေက သူတို့မြေကျင်းတွေဆီကို ပြန်မလာဘူးဆိုတော့ ဘယ်မှာ လိုက်ရှာရမှာလဲ၊ အမြန် ရှာတွေ့ဖို့လိုတယ်၊ မဟုတ်ရင် ရွာထဲက ဖမ်းခေါ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးကို တစ္ဆေက အရှင်လတ်လတ် မြေမြုတ်လိမ့်မယ်...”

ဆရာဝင်းက သုသာန်စောင့်ကြီးဒေါသကို လမ်းလွှဲသည့်အနေဖြင့် အလောတကြီး ပြောရင်း မြေပေါ်ကျနေသော သူရဲ့ တစ္ဆေဖမ်းဆေးလုံးကို ပြန်ကောက်သည်။

“ကျွန်တော်တစ်ခုစဉ်းစားမိတာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သေပွဲဝင်သွားရရှာတဲ့ စာဆွဲမြစ်ဝဲကြီးနဲ့တည့်တည့် မြစ်ကမ်းနေရာက၊ ဟိုး...အရင်က ရွာသုသာန်ဟောင်းဖျ၊ ဦးကြီးလည်း သိမှာပါ၊ အဲဒီကို လိုက်သွားရင် တွေ့မယ်ထင်တယ်...”

“အေး...မောင်သာဂိပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်...”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

၈၉

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

“လာ...အမြန်လိုက်စို့”

အားလုံး မှောင်နဲ့မည်းမည်းထဲမှာ စာဆွဲမြစ်ကမ်းဘေးရှိ သုသာန်ဟောင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာခဲ့ကြတော့သည်။



ခနီပင်များ၊ ခြုံပင်များဖြင့် တောကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော သုသာန်ဟောင်းနေရာသို့ ရောက်လာကြပြီ။ ခြုံများကို လက်နှင့်တွန်းဖယ်ရင်း အတွင်းသို့ ဝင်ကြရသည်။ အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ အသံတစ်ခုကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလာရသည်။

“ဝေါ...ဘရော...ဘုတ်...”

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သာဂိအတွေး မှန်နေပြီကိုသိလိုက်ကြသည်။ ကြားနေရသည့် အသံက မြေကြီးကို တူးနေသံ။ အထဲဆက်ဝင်လာလေအသံက ပိုနီးလာလေ။ သုသာန်စောင့်ကြီးက လက်ထဲမှ လက်ဆွဲတော်ပေါက်တူးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး အသင့်ပြင်ထားသည်။ သာဂိက ပေါက်တူးကို မေးငေါ့ပြုပြီး လက်ဝါးခါပြသည်။

“ဦးကြီး...သွားမလုပ်နဲ့၊ ဓားတွေ၊ လှံတွေတောင်မတိုးဘူး၊ ဒီဆရာက သူနည်းသူဟန်နဲ့ လုပ်လိမ့်မယ်...”

သာဂိက လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် သတိပေးသည်။



အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၉၀

တွေ့ပြီ။ ရှေ့တွင်မြင်ကွင်းကို မသဲမကွဲလှမ်းမြင်နေရပြီ။ တစ္ဆေသည် ခေါင်းကိုဘေးချလျက် မြေကြီးတွေကို သူ့လက်ကြီး နှစ်ဘက်နှင့် တူးနေသည်။ အားစိုက်ပြီး တူးချလိုက်သည့်အခါ လက်ထိပ်တွင် လက်သည်းရှည်ကြီးများ ထွက်လာပြီး မြေကြီးတွေ ပေါက်တူးတစ်ပြားစာ ပါသွားသည်။ မထမတစ်ကျင်းတူးပြီး၍ ယခု နောက်တစ်ကျင်းတူးနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် အဖမ်းခံ ထားရသော ကောင်မလေးမှာ သေပြီလား။ မေ့မျောနေသည်လား မသိ။ ဖြစ်နိုင်သည်ကတော့ အကြောက်လွန်ပြီး မေ့မျောနေတာ ဖြစ်မည်။

“ကဲ...အချိန်မရှိဘူး...။ ကျုပ်ဝင်မယ်...”

ဆရာဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဆေးလုံးကို အားကိုးတကြီး ကိုင်ကာ ရှေ့တိုးသွားသည်။ တစ္ဆေ၏ချွန်ထွက်နေသောနားရွက်ကြီး များလှုပ်ကန်ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ခြင်းပင်မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဆရာဝင်း ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ဆရာဝင်းနှင့် တစ္ဆေမျက်နှာချင်းဆိုင် မိလေပြီ။ တစ္ဆေသည် ဆရာဝင်းကိုမြင်သည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ အမွှေးရှည်ကြီးများ တဖွားဖွားဖြစ်သွားသည်အထိ ကိုယ်ကိုရမ်း ခါလိုက်သည်။

“အုံး.....”

ပါးစပ်ကိုဟလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးကိုဖြုသည်။ တစ္ဆေသည် သူ့ချစ်သူအလောင်းကို ဖုတ်သွင်းခိုင်းစေပြီး ပြာကျစေ ခဲ့သော ဆရာဝင်းကို မှတ်မိပုံရသည်။ မျက်လုံးများ နီရဲပြူးကျယ် လျက် အခိုးအလျှံများပင် ထွက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

၉၁

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

သိသိသာသာ ပူလောင်လာသည်။ ဆရာဝင်းကား သတ္တိတော့ အလွန်ကောင်းသည်။ “အောက်လမ်းဆရာ တစ္ဆေမကြောက်” ဟူသော စကားသည်မှန်သည်။ ဆေးလုံးကို ကိုင်လျက် ထုံးစံအတိုင်း ဂါထာကိုစပ်သည်။

“ကိုင်း...ငါဆရာအမိန့်... နင့်ကျင်းထဲ နင်ပြန်အိပ် ရောဟယ်...”

ပစ်ပြီ။ ဆေးလုံးနှင့် ပစ်လိုက်ပြီ။

ဝုန်းကနဲ မည်ဟီးပြီး မီးခိုးလုံးကြီး ထွက်လာသည်။ မီးခိုး လုံးကြားထဲတွင် တစ္ဆေကောင်သည် ခွေကနဲလဲကျသွားသည်။ အား ယူပြီး ထသေးသည်။ မရ။ မီးခိုးလုံးကြီးက ဖုံးအုပ်ချုပ်နှောင်ထား သည်။ ဆရာဝင်းသည် စိတ်အားထက်သန်စွာစောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့မှာ နောက်ထပ်ဆေးလုံးမရှိတော့။ မီးခိုးလုံးကြားထဲတွင် တစ္ဆေမှာ ပုံပြောင်းလာသည်။ အမွှေးအမျှင်တွေ၊ လက်သည်းချွန် ကြီးတွေ ပျောက်ကုန်သည်။ နီရဲသောမျက်လုံးများလည်း မှိတ်သွား ပြီး သာမန်အလောင်းပုံ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ မောင်မင်းအောင် အလောင်းပုံ ပြန်ဖြစ်သွားပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် ဆန့်ဆန့်ကြီး လဲ နေသည်။

ဆရာဝင်းက ခေါင်းငြိမ့်ရင်းသက်ပြင်းချသည်။ သာဂီတို့တွေ ဝုန်းနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာဝင်းက မမြဲရင်၊ အသက် (၂၂) နှစ် ဟု ရေးထိုးထားသော အခေါင်းကြီးနား လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းထဲရှိ မိန်းကလေးကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မသေသေး။

“အသက်ရှိသေး...အ အစ် အစ် အစ်”

ဆရာဝင်း စကားမဆုံးသေး။ မောင်မင်းအောင်အလောင်း

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ကြီးက ဂုန်းကနဲ လဲနေရာမှ ထထိုင်ကာ ဆရာဝင်းလည်ပင်းကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် မလွှတ်တမ်းညှစ်ထားလိုက်တော့သည်။ ဖုတ်ပြန် ဝင်လာခြင်းပင်။

“ဟာ...”

သာဂီတို့တွေ အံ့သြထိတ်လန့်သွားကြပြီး သာဂီက ဝါးရင်း တုတ်နှင့် ဖုတ်ဝင်နေသော အလောင်းကို ဝင်နှက်သည်။ ဝတုတ်နှင့် အရှည်ကြီးကလည်း အသက်ရှူကျပ်ပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးနေသောသူ တို့ ဆရာကိုကြည့်ပြီး ဖုတ်အောင်၏ လက်နှစ်ဘက်ကို အတင်းဝင် ဆွဲသည်။

“လွတ်...ဆရာကြီးကိုလွတ်...”

တပည့်နှစ်ဦး အသံကုန်အော်ရင်း ဆွဲကြသည်။ မရ။ ဆရာ ဝင်းကား ဖုတ်ကောင်၏လက်ချက်ဖြင့် သေပွဲဝင်ရတော့မည်။

“ဘုန်း...”

ဖုတ်ကောင်ကို သုသာန်စောင့်ကြီးက ပေါက်တူးဖြင့်ဆော် ထည့်လိုက်သည်။

“အူး...”

တစ်ချက်အော်ပြီး လဲကျသွားသည်။ ဆရာဝင်းလည်း သေ လုမျောပါး ကျန်ရစ်သည့်ကြားမှ လေသံယဲ့ယဲ့ကလေးဖြင့်

“မိုးမလင်းခင် ဖုတ်ကောင်ကို ဒီမှာမြှပ်ရမယ်၊ အခေါင်းထဲ က ကောင်မလေးကို သွားမထိကြနဲ့၊ ဒီအတိုင်းထား သွားထိရင် စောစောကလို ထရန်ရှာလိမ့်မယ်၊ ရွာပြန်ပြီး ငှက်ပျောတုံးတစ်တုံးရယ်၊ မိန်းကလေးအဝတ်အစားတစ်စုံရယ်၊ အမြန်ရှာပြီးယူခဲ့ကြ၊ အာရုဏ်

မတက်ခင် ရမှဖြစ်မယ်၊ ရလာရင် ငှက်ပျောတုံးကို မိန်းမ အဝတ်အစား ဝတ်ပေးပြီး မမြရင် အခေါင်းထဲထည့်ရမယ်။ အဲဒီတော့မှ အခေါင်း ထဲမှာ မေ့မျောနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ထုတ်လို့ရမယ်၊ ပြီးရင် ဖုတ်ဝင် 'တဲ့အလောင်းနဲ့ အဝတ် ဝတ်ပေးထားတဲ့ ငှက်ပျောတုံးကို တစ္ဆေတူး ထားတဲ့ ကျင်းနှစ်ကျင်းထဲ တစ်ကျင်းဆီ မြှုပ်ပေးလိုက်တော့...”

ဆရာဝင်းက ပြုလုပ်ရမည့်အစီအရင်ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြသည်။ သာဂီက ရွာကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပြေးသည်။ လိုအပ် သည့်အရာများ ချက်ချင်းပါလာသည်။ ဆရာဝင်းပြောသည့်အတိုင်း စီရင်လိုက်သည်။ ငှက်ပျောတုံးကို အသင့်လုပ်ထားပြီး ခေါင်းထဲမှ မေ့မျောနေသော ကောင်မလေးကိုထုတ်ရာတွင် ဖုတ်ကောင်က ဂုန်းကနဲ ထထိုင်ပြန်ရာ ဆရာဝင်းက ကြိုသိနေသည့်အလား သုသာန်စောင ဦးကြီး၏ ပေါက်တူးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ပြန်လဲကျ သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ ကောင်မလေးကိုထုတ်ပြီး မိန်းမအဝတ် ဝတ်ပေးထားသည့် ငှက်ပျောတုံးကို ခေါင်းထဲထည့်ရသည်။

“အာရုဏ်တက်တော့မယ်...မြန်မြန်လုပ်ကြ...”

ဆရာဝင်းကပြောလိုက်ရာ ဖုတ်ဝင်နေသော မင်းမောင် အလောင်းနှင့် ငှက်ပျောတုံးထည့်ထားသော မမြရင်ခေါင်းကို အမြန် မြေမြှုပ်လိုက်ကြတော့သည်။

အာရုဏ်ကျင်း၍ လင်းလာလေပြီ။ ဆရာဝင်းနှင့်တပည့်နှစ် ယောက်က သာဂီနှင့် သုသာန်စောင့်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ ရွပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ပြန်ရှင်းပေးပြီးပြီ၊ ကိုင်း ကျုပ်တို့လည်း သွားတော့မယ်...”

“ကောင်းပြီလေ...၊ နောက်ထပ် ရွာကို ဒုက္ခလာမပေးရင် ပြီးတာပါပဲ...”

သက်က ဝါးရင်းတုတ်ကို ဆရင်းပြောလိုက်သည်။

“အေးပါမောင်ရင်ရယ်၊ မလာတော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒီက ဦးကြီး...”

ဆရာဝင်းက သုသာန်စောင့်ကြီးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာတုံး...၊ အောက်လမ်းဆရာ...”

“ဦးကြီးရဲ့ ပေါက်တူးကြီးက လူသေမြှုပ်ခဲ့တာ အလောင်း တစ်ရာကျော်ပြီလား...”

“ကျော်ရောပေါ့ကွ...”

“ဪ...ဒါကြောင့် ဘယ်လက်နက်မှ မဖြုတ် ဖုတ်ကောင် က ဦးကြီးရဲ့ ပေါက်တူးနဲ့မှ ထိတော့တာကိုး၊ လူသေတစ်ရာကျော် မြှုပ်ဖူးတဲ့ ပေါက်တူးဟာ ဖုတ်တစ္ဆေတွေကိုနိုင်တယ် ဦးကြီးရဲ့...”

ဆရာဝင်းက ပြောပြီးသည်နှင့် တပည့်နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။ နောက်ထပ် ရွာစဉ်လှည့်ကာ မအောင်မြင်ခဲ့သည့် ဓနသိဒ္ဓိ အစီအရင်လုပ်ဖို့ အလောင်း ရှာရပေဦးမည်။

သက်က ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုငြိမ်း ရွာဘက်ပြန်သွားသည်။ ကုန်းစုရွာလေး အရေးကိစ္စပေါ်လွင်သက်နှင့် လက်စွဲတော်ဝါးရင်း တုတ်ကြီးက အမြဲတမ်း အသင့်ရှိနေလိမ့်မည်။

သုသာန်စောင့်ကြီးကတော့ သူပေါက်တူးကြီးကို ထမ်းကာ သုသာန်ထဲပြန်သွားသည်။ သုသာန်ထဲက သူအလောင်း

တွေကို အကာအကွယ်ပေးရန် သူရှိနေရမည် မဟုတ်ပါလား။



ချောက်ခြားဖွယ်ရာ အိမ်မက်များ ဝေးကွာကြပါစေ...

ကဝေနီ





အိပ်မည်းကြီးဟာ နေ့စဉ်တစ္ဆေ နန်းမိုးကြွယ်

မောမန္တ အခါသမယသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်စ ပြုလေ၍လော
မသိ။

ရာသီဥတုအနေအထားက အေးအေးစိမ့်စိမ့်လေးနှင့် အတော်
ကလေးကို နေထိုင်၍ ကောင်းလှတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ချစ်မိတ်ဆွေ

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ကြီး ဂန္ဓရီဆရာမြတ်သည် တစ်ခုသော ဆောင်းညချမ်း၌ အခါးရည်
တစ်အိုး ဆီရွှဲဆန်းထားသော ငါးရံခြောက်ဖုတ် တစ်ပန်းကန်တို့
ဖြင့် စကားဖောင်ဖွဲ့ရင်း အတော်ကလေးကို မိမိတွေ့နေကြလေ၏။

ခုတစ်လော ကျွန်ုပ်သည် စာဆို၍ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား မရေး
ဖြစ်ခဲ့။ရေးစရာ ကုန်ကြမ်းရှာနေခြင်းက အရင်းခံကျပေလိမ့်မည်။

“ဒါထက်...ကိုရင်ကို မေးရဦးမယ်...”

“ဘာများတဲ့၊ ဆရာမြရဲ့...”

“ပြိတ္တာလောကရှိနေတာကို ကိုရင် ယုံကြည်သလား...”

သည်လိုမျိုး စကားဦးသန်းလာကတည်းက ကျွန်ုပ်အတွက်
လိုလားတောင့် တလျက်ရှိသော ကုန်ကြမ်းတစ်ခုခု ရရှိပေလိမ့်
မည်ဖြစ်ရာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်သွားရပါတော့၏။

“ယုံတာပေါ့... ဆရာမြရယ်။ ကျွန်တော်က ဘာသာခြားမှ
မဟုတ်တာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စစ်စစ်ခင်ဗျ...”

“ကောင်းပါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ပြိတ္တာ တစ္ဆေတွေရဲ့ ခြောက်
လှန့်မှုကို ခံရဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကံဇာတာ မြင့်နေလို့လားတော့ မသိဘူး။ ဒီအ
သက်အရွယ်ထိ ဘယ်ပြိတ္တာတစ္ဆေရဲ့ ခြောက်လှန့်မှုကိုမှ မခံခဲ့ရ
ပါဘူးဗျာ...”

“အင်း...သီလလုံလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုရင်ရာ။ ပြိတ္တာတစ္ဆေတွေ
ခြောက်လှန့်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှိတယ်ဗျ”

“လုပ်စမ်းပါဦး...ဆရာမြရယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာမြဆီ ကနေ
ဒါမျိုးကို ကြားချင်နေတာ...”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ကျွန်ုပ်အတွက် စာရေးဆရာ ကုန်ကြမ်းလိုနေပြီဆိုသည် သဘောကို ဆရာမြ နားလည်သွားသည်ထင်။ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲနေ ရင်းမှ မြိန်မြိန်ကြီးပြုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“အင်း...ကိုရင် ကြားချင်နေတယ်ဆိုတော့လည်း ပြောရမှာ ပေါ့လေ။ ကျုပ် လေ့လာမှတ်သားမိသမျှကတော့ ပြိတ္တာတစ္ဆေ တွေဟာ အကြောင်းမဲ့ခြောက်လှန့်တာတော့ မဟုတ်ပေဘူးဗျ။ ကံနိမ့်လို့ ခြောက်တယ်။ ပြောင်လှောင်ကျီစယ်ချင်လို့ ခြောက်တယ်။ ချစ်ခင်လို့လည်း ခြောက်တယ်။ အမျှအတန်းရယူချင်လို့ ခြောက် တယ်။ တွယ်တာမှုစွဲလမ်းခြင်း သံယောဇဉ်ကြောင့်လည်း ခြောက် တယ်။ ဘုရားသံ၊ တရားသံတွေကို နားမခံသာလို့၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်လို့ ခြောက်တယ်။ စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်တာနဲ့အမျှ စားချင်သောင်ချင်လို့ ခြောက်တယ်။ ဥစ္စာပစ္စည်းပေးချင်လို့ ခြောက် တယ်။ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုကို မှာကြားချင်လို့ ခြောက်တယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်ချင်လို့ ခြောက်တယ်။ အဲဒါတွေပဲ ကိုရင်ရဲ့”

“အင်း...ပရလောကသားဆိုတာ အတော်ကလေး ဆန်း ကြယ်ပေသားနော်”

“ဆန်းတာပေါ့ ကိုရင်ရယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်လေ့လာမိသမျှ ပြိတ္တာ အမျိုးအစားပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ်မျိုးလောက် ရှိတာကိုတွေ့ရတယ်”

ကျွန်ုပ်အဖို့ စာရေးဆရာဟူသော ဝိသေသကို ခံယူထား သော်ငြား မိတ်ဆွေ ကြီး ဂန္ဓာရီဆရာမြကဲ့သို့ ခြေခြေမြစ်မြစ် စစ်စစ် ပေါက်ပေါက် မရှိကြောင်းကိုမူ ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။ သည့်အတွက် မသိသည်ကို မသိပါကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရင်း ၎င်းလေ့လာမိသမျှ ပြိတ္တာများ

အကြောင်းကို ဝေငှရလေတော့၏။

“အင်း...ကိုရင်သိအောင် ပြောရရင်ဖြင့်...”

(၁) ဆဲဆိုမြည်တမ်း နှုတ်အာကြမ်းတဲ့အတွက် ဝက်နှုတ်သီးနဲ့ လူကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်အဖြစ် အပြစ်ခံနေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂) သားဖြစ်သူရဲ့ ပေးလှူမှုအပေါ် အမိဖြစ်တဲ့သူက မစ္ဆေရ စိတ် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မကောင်းမှုကံကြောင့် အနှစ်ငါးဆယ်ပတ်လုံး ထမင်း၊ ရေတို့ကို မစားမသောက်ရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၃) လင်ယောက်ျားရဲ့ အလှူကို မကြည်ဖြူဘဲ ဆဲရေးကျိန်ဆိုတဲ့ မကောင်းမှုကံရှိမယားဟာ သေပြီးတဲ့နောက် သွေး၊ ပြည်၊ မစင်ပုပ် တွေကိုစားလို့ သံပြားဝတ်ဖြစ်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၄) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ် မလျောက်ပတ်တဲ့စကားကို ပြောတဲ့အပြင် ဆဲရေးတိုင်းထွာမိလို့ သွေး၊ ပြည်၊ ကျင်ကြီး၊ ကျင် ငယ်တွေကို စားနေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၅) အလှူရှင်က ပေးလှူပါလျက်နဲ့ ကြားလူအဖြစ် ဝန်တိုမှု မကောင်းကံကြောင့် မျက်နှာ၊ ခြေ၊ လက်တွေ တွန့်လိမ်ပြီး ပျက်စီး ခြင်းမက ပျက်စီးလို့ မစင်တွေသာ ယိုထွက်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၆) လှူဖို့ တန်းဖို့ထားတဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာတွေကို အဦးအဖျား ယူစားမိတဲ့အတွက် နှစ်ဆယ့်ငါးယူနောရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးနဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခခံစားနေရတဲ့ ကျီးပြိတ္တာ၊

(၇) တစ်ပါးသူရဲ့မြေကို ခိုးယူမိတဲ့အတွက် ဘုရားရှင်လေးဆူ နှင့်တော်မူတဲ့တိုင် တောင်ထိပ်မှာ ကျောက်တိုင်လို ဖြစ်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၈) အလှူခံ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မစင်ကြယ်၊ မသန့်

ရှင်းတဲ့ အစားအစာတွေကို ပေးလှူမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်အန်ဖတ်တွေ၊ ကိုယ်မစင်တွေကိုပဲ ပြန်ပြီးစားနေ၊ သောက်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၉) မိအိုဖအို သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို မရိုမသေ၊ မလေးမစား ထော်လော် ကန်လန်လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကြောင့် မျက်စိ၊ မျက်နှာ အင်္ဂါ ဆိုးရွားစွာ ဖြစ်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၀) မူးယစ်သောက်စား မော့ရမ်းကားပြီး သူတစ်ပါး နားခါး အောင် စကားပျက်၊ စကားချော်၊ မတော်တရော်တွေ ပြောဆိုတဲ့ အပြင် သူတစ်ပါးကို နိုင်လိုမင်းထက် ချုပ်ချယ်စော်ကားတဲ့အတွက် မီးလောင်ပြင်က သစ်ငုတ်တိုနဲ့မခြား ခံစားနေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၁) အားနဲ့သူအပေါ် အနိုင်ကျင့်ယုတ်မာစော်ကားတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ကိုယ့်အသွေးအသားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကိုက်ဖဲ့ စားသောက်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၂) တန်ဆောင်၊ ပြာသာဒ်၊ ကျောင်းဧရပ်တွေကို မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်ပြီး မီးရှို့ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် ပေါက်ကွဲထွက်တော့မယ့် မီးတောင်ကြီးလို ခံစားနေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၃) သူတစ်ပါး သွေးပျက်ထိတ်လန့်အောင်၊ တုန်လှုပ် ချောက်ချားအောင် ကြောက်မက်ဖွယ် အဆင်းသဏ္ဌာန်ဆောင်လို့ ခြောက်လှန့်တဲ့အတွက် အမြဲဝံ့ဒုက္ခ ခံနေရပြီး စပါးကြီးမြွေလို ခံစား နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၄) သံဃိကဒါနအဖြစ် လှူဒါန်းထားတဲ့ကျောင်း၊ သစ်သီး၊ ကျောင်းမီး၊ ကျောင်းရေ၊ ကျောင်းမြေတွေကို ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် သုံးစွဲခဲ့လို့ အမြဲတမ်း မောဟိုက်ဆာလောင်နေပြီး အစာရေစာငတ်

မွတ်ခေါင်းပါးနေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၅) သူတစ်ပါး ပေးလှူဒါနပြုထားတဲ့ ကျောင်း၊ အိမ်၊ ဧရပ်၊ စတဲ့ အလှူပစ္စည်းတွေကို ဩဇာအာဏာသုံးပြီး သိမ်းယူတဲ့ အတွက် ဆင်းရဲငတ်မွတ်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၆) ချစ်သူခင်သူတွေအကြား အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ် အောင် ကုန်းချောစကားတွေ ပြောဆိုတဲ့ အကုသိုလ်ကြောင့် အဝီစိ ငရဲကျပြီးမှ ဘယ်သူမှ အနားမကပ်နိုင်အောင် ပိုးတွေ၊ လောက်တွေ၊ တဖွားဖွား ကျရင်း အာခံတွင်းအပုပ်နဲ့လှိုင်နေတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၇) ကိုယ်ဝန်တည်နေတာကို ဖျက်ချတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရင်မှ ဖြစ်တဲ့ သားတွေရဲ့အသားတွေကိုပဲ ပြန်စားသောက်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၈) ချိန်စဉ်းလဲ၊ တင်းစဉ်းလဲ၊ တောင်းစဉ်းလဲ၊ အသပြာ စဉ်းလဲ စတာတွေကို ပြုလုပ်မိတဲ့အတွက် ဖွဲ့ပူတွေကို ခေါင်းပေါ်က လောင်းချနေရခြင်း၊ ကိုယ့်အသားကို ကိုယ့်လက်နဲ့ ကုတ်ခြစ်ဖဲ့ရွံ့ပြီး စားသောက်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၁၉) ကိုယ်ကလည်း မလှူ၊ သူတစ်ပါးလှူတာကိုကျတော့ ဟန့်တား၊ အဲဒီမကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကြောင့် လှည်းသားငါးရာ တို့က ရေဆိုးကိုယ်စီလောင်းပေးကြတဲ့တိုင်အောင် ရေတစ်စက် ကလေးမှ မသောက်ရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂၀) လိမ်ညာမုသားသုံးပြီး ကျိန်ဆိုမိတဲ့အတွက် အဝတ် လည်းမပါ၊ အဆင်းကလည်းမလှပ၊ ယင်တလောင်းလောင်းနဲ့ ဒုက္ခ ခံနေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂၁) သူတစ်ပါး ရွှင်ပျရွာနေရတာကို မနာလို၊ ချမ်းသာစွာ နေရတာ

ကို မရှုဆိတ်တဲ့အတွက် မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဆင်းရဲခဲနေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂၂) နံရိုးအပြင်းပြင်းနဲ့ အသွေးအသားခန်းခြောက်နေတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂၃) လင်းတ၊ စွန်ရဲတို့ ထိုးဆိတ်ခြင်းခံရလို့ အမြဲတမ်း အော်ဟစ်နေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂၄) ထန်းပင်လုံးပမာဏ ခန္ဓာကိုယ်ရှိပြီး ပူလောင်းပြင်းပြတဲ့ သဲကန္တာရအလယ်မှာ အစာရေစာငတ်မွတ်နေတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂၅) ဦးခေါင်းထက်မှာ ပုစွန်လို မျက်စိကြီးတွေ ပြူးထွက်နေတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂၆) ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှာ အမြဲ မီးတောက်နေတဲ့အတွက် နှစ်ကာလအရေအတွက် သိန်းပေါင်းမက ရပ်တည်ရာမရ ပြေးလွှားနေရတဲ့ ပြိတ္တာ၊

(၂၇) နှစ်ပေါင်းအသင်္ချေကြာမြင့်ပေမယ့်လို့ ထမင်းကလေး တစ်လှတ်၊ ရေကလေးတစ်မုတ်တောင်မှ မစားရ မသောက်ရတဲ့ ပြိတ္တာ အစရှိသဖြင့် မမြင်ဝံ့၊ မရှုဝံ့၊ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပြိတ္တာတွေ ရှိကြလေရဲ့ ကိုရင်...”

မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီဆရာမြကား ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုအပေါ် အားပေးချီးမြှင့်သည့်အလား ၎င်းလေ့လာသိရှိထားသမျှ ကို အိတ်သွန်ဖာမောက် ပြောကြားခဲ့လေသောကြောင့်လားမသိ။ အတန်ငယ်မောပန်းသွားပုံရကာ ကျွန်ုပ်အလိုက်တသိ ငဲ့ပေးထားသော ရေနွေးကြမ်းခပ်နွေးနွေးကို မော့သောက်လိုက်လေတော့၏။

“လောကမှာ စာတွေ့ထက် ငါတွေ့ဆိုတာ ပိုပြီးကောင်းမလား

လို့...”

“အဟား...ဟား...ကိုရင်က ကျုပ်မှာ ကိုယ်တွေ့ရှိ မရှိ စကားအောက်တာလား။ ဒီမှာ ကိုရင် ကျုပ်ဆိုတဲ့ ဂန္ဓာရီဆရာမြဟာ အတွေ့အကြုံပေါင်း မြောက်မြားစွာနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျ။ ကိုရင်ဆန္ဒကို ကျုပ် သိပါသဗျာ။ ဟုတ်ပေတာပေါ့။ စာဖတ်သူတွေအဖို့ စာပေကျမ်းဂန်တွေထဲ ရှိနေတာကို ကူးရေးပြတာမျိုးထက် ကိုယ်တွေ့ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုပဲ ဖတ်ချင်ကြမှာပေါ့။ ကိုင်း...သည်တော့ စကားလက်စနဲ့ပဲ ကျုပ် အထက်အညာဒေသမှာ ကလေးငယ်ဘဝနေခဲ့ရစဉ်က ကိုယ်တွေ့ ကြုံတာလေးတစ်ခုကို ပြောပြရပေမပေါ့ဗျာ...”

ဟု စကားချိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရေငတ်နေတုန်း ရေချမ်းစင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည့် နွေကန္တာရ ခရီးသွားပမာ ဖြစ်သွားရပါတော့သတည်း။

* * * *

မောင်ခင်မောင်မြသည် အညာဒေသရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာမှ ဤပုညရာမ စာသင်တိုက်သို့ ရောက်ရှိလာသော ကျောင်းသားကလေးဖြစ်သည်။ ပုညရာမ စာသင်တိုက်သည် ထူးချွန်သော စာသင်သား အကျော်အမော်တွေ ပေါ်ထွက်သဖြင့် အညာဒေသရပ်တစ်ခွင်၌ နာမည်ထင်ရှားလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ စာသင်တိုက်၌ စာပေကျမ်းဂန်များကို သင်ကြားနာယူရန် ရောက်ရှိလာကြသော ရဟန်း၊

သာမဏေ၊ ကျောင်းသားများ၏ အရေအတွက်မှာ မနည်းမနော။

သည့်အတွက် ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ ကျောင်းသားများသည် နံနက်ခင်းရောက်သည်နှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်မှသည် မြို့ထဲတိုင်အောင် အသီးသီး ဆွမ်းခံထွက်ကြရသည်။ ကျောင်းသားသည် ဆိုင်းထမ်းကို ထမ်း၍ ကြေးစည်တီးကာ ဗျိုဟ်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တိုက်အုပ်ကိုယ်တော်ကြီးမှ တာဝန်ပေး သဖြင့် ကျောင်းသားတွေချည်း သုံးလေးဦးစုလျက် ဆွမ်းခံထွက်ရသည် လည်းရှိ၏။ သုံးယောက်ထွက်ရလျှင် ရှေ့ဆုံးမှ ကျောင်းသားသည် ကြေးစည်းထုကာ “ဆွမ်းတော်... ဗျို” ဟု ဟစ်ရသည်။ သူ့နောက်မှာ မှ တစ်ယောက်က ဆိုင်းထမ်းနှင့် ကျန်တစ်ယောက်က ငါးဆင့်ချိုင့် နှစ်လုံးနှင့်။

ခုတစ်လော တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီးက ဘုန်းကြီးကျောင်း စာသင်တိုက် ရောက်ကာစ မောင်ခင်မောင်မြအား ကျောင်းသက် အတန်ငယ် ရင့်နေပြီဖြစ်သည့် ကျောင်းသားကြီးများဖြစ်ကြသော ညွန့်တင်၊ ကျွဲသိုးတို့နှင့်တွဲကာ ဆွမ်းခံထွက်စေလေသည်။ ခင်မောင် မြကား ၎င်းတို့နှစ်ဦးထက် အသက်ငယ်သည့်အပြင် လောကကြီး အကြောင်း သိပ်လည်လည်ပတ်ပတ်မသိသော ရိုးရိုးအအကလေး။ ညွန့်တင်နှင့် ကျွဲသိုးမှာကား စာသင်တိုက်မှာတော့ တကယ့်ကို ဖျံ တွေဟု ဆိုရမည်။ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာစိတ်ကင်းသော်ငြား တစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် စချင်၊ ပြောင်ချင်၊ နောက်ချင်စိတ် တွေကတော့ မသိမသာ ရှိနေကြ၏။

“ဟေ့ကောင်...ညွန့်တင်...”

“ဘာများတုံး...ကျွဲသိုးရ...”

“မင်း...မြို့အဝင်က ရေနံတွေ ဝနေတဲ့ အိမ်မည်းကြီးကို သိတယ် မဟုတ်လား...”

“ဟာ...မသိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲကွ။ အင်မတန် သရဲခြောက် တဲ့အိမ်ကြီး။ တစ္ဆေတွေ ပြိတ္တာတွေလည်း နေသတဲ့။ ဒီတော့ မနက်ဆွမ်းခံထွက်တဲ့အခါကျရင် အညာသား ခင်မောင်မြလေးကို နောက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား...”

“အဟေး...ဟေး...ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်။ အညာသားလေး သွေးကောင်းမကောင်း အကဲခတ်ရတာပေါ့ဤ”

ညွန့်တင်နှင့် ကျွဲသိုးတို့နှစ်ယောက်သား သဘောအကျကြီး ကျနေတော့၏။ သို့ဖြင့် နောက်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်လေသော် ခင်မောင်မြလည်း ဝါရင့်ကျောင်းသားနှစ်ဦးဖြစ်သော ညွန့်တင်၊ ကျွဲသိုးတို့နှင့်အတူ ငါးဆင့်ချိုင့်နှစ်လုံးကိုဆွဲကာ အလယ်မှ လိုက်ပါ ခဲ့လေသည်။

“ဆွမ်းတော်...ဗျို...”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ...”

ညွန့်တင်က ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ဆွမ်းတော်ဗျိုဟစ်ကာ ကြေးစည် သံလေးပေး လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် ဘာသာတရားကို ကြည်ညို ကိုင်းရှိုင်းကြကုန်သော ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့သည် ရသာချို ချဉ် ဆွမ်းခံဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို အိမ်ရှေ့ထွက်ကာ လောင်းလှူကြ လေသည်။ ကျွဲသိုးက ဗလတောင့်တင်းသူမို့ ဆိုင်းထမ်းတာဝန်ကို ယူထားလေသည်။ သို့ဖြင့် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ဆွမ်းခံထွက်လာ

ကြရာ မြို့အဝင်ရှိ ရေနံများအောင်သုတ်လိမ်းထားသော အိမ်မည်းကြီးနားသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကား တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။

“ဟူး...ခဏနားရအောင် ညွန့်တင်ရေ...။ ဝန်းနည်းနည်း ကျိန်းလှပြီ...”

“နားပါကွာ...နားပါ။ ခင်မောင်မြလေးလည်း ချိုင့်ဆွဲ လာရတော့ လက်တွေ ညောင်းလှရောပေါ့...”

“ရပါတယ်၊ အစ်ကိုညွန့်တင်ရယ်...”

သည်ခဏ ကျွဲသိုးနှင့် ညွန့်တင်တို့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။ မျက်လုံးတွေက အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာဖြင့် အသံတိတ်စကားကို ဆိုမိကြသည်။ ခင်မောင်မြကား ဘာမျှမသိချေ။ ဤတွင် ညွန့်တင်ထံမှ စတင်၍ အသံထွက်လာသည်။

“ဟေ့...ညီလေးခင်မောင်မြ။ ငါ ဒီကနေ ကြေးစည်တီးပြီး ဆွမ်းတော်ဗျို့ ဟစ်လိုက်မယ်။ မင်း အဲဟိုအိမ်ကြီးကိုသွားပြီး ဆွမ်းခံချေကွာ။ အဲဒီအိမ်က တို့စာသင်တိုက်အတွက် ဆွမ်းလောင်းနေကျကွ...”

“ဟုတ်တယ်...ခင်မောင်မြ။ မင်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက် မဟုတ်လား။ သွား...သွား တို့များ ဒီက စောင့်နေမယ်...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...”

ဆွမ်းချိုင့်တစ်လုံးကိုဆွဲ၍ ခင်မောင်မြထွက်ခွာစဉ် ညွန့်တင်သည် ကြေးစည်ကို လက်ခတ်ဖြင့် ရိုက်ချက် ‘ဆွမ်းတော်ဗျို့’ ဟု

ဟစ်လိုက်ကာ ကျွဲသိုးအား ပြုံးစေစေဖြင့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွဲသိုး၏ မျက်နှာထားမှာလည်း ပြုံးစေစေ။

သူတို့နှစ်ဦးသား၏ အမြင်မှာတော့ အိမ်မည်းကြီးသည် မည်သည့်လူမျိုးမနော် သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာတို့ တရုံးရုံးဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်အတိ ဖြစ်နေတော့၏။ အိမ်မည်းကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မည်သည့်အိမ်ခြေမျှမရှိဘဲ သီးခြားဆန်နေလေတော့ ထိတ်လန့်အားငယ်တတ်သူအတွက်တော့ ရင်ဖိုစရာ အနေအထားပါပေ။

“ကျွဲသိုးရေ...တို့ကောင်လေး ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ဒေရာသောပါး ပြေးလာလို့ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အိမ်မည်းကြီးမှာပဲ လိပ်ပြာလန့် အသက်ထွက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ အသာကြည့်နေပါဦး...”

ပြောမည့်သာပြောရသည်။ ကျွဲသိုးအဖို့ရာလည်း ခပ်လန့်လန့်။ ပျော်စေ၊ ပျက်စေ သဘောမျိုးဖြင့်သာ နောက်ပြောင်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လျှင်လည်း သူတို့ပယောဂလည်း ကင်းလိမ့်မည်မဟုတ်။ အတန်ကြာတော့ အံ့အားသင့်ဖွယ် ကောင်းလောက် အောင်စင် ဣန္ဒြေရရဖြင့် ဆွမ်းချိုင့်ဆွဲကာ ခင်မောင်မြ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့...ခင်မောင်မြ၊ အညာသားလေး။ ဆွမ်းလောင်းလိုက်ရဲ့လား...”

“ဟင့်အင်း...ဆွမ်းချက်နောက်ကျသွားလို့ ကန်တော့ဆွမ်း လိုပဲ ခြာလိုက်တယ်ခင်ဗျ...”

“ဒါဆိုလည်းကွာ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ရောပေါ့။ မင်းဟာက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြာနေတာလဲ...”

“အဲဒီ အိမ်ရှင်မမက သကြားလုံးကျွေးလို့ဗျ။ ပြီးတော့... ကျွန်တော့်အကြောင်းမေးနေတော့ ဖြေရသေးတယ်...”

ညွန့်တင်နှင့် ကျွဲသိုးမှားတော့ အံ့သြခြင်းများစွာဖြင့် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြလေသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်လျက် ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိတော့။

“ဘယ်လိုကွ...ဘယ်လို၊ ငါတို့ ဆွမ်းခံစဉ်က တွေ့ခဲ့ရတာ အဘွားကြီးပါ...”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ခဲ့ ရတာကတော့ အသက်ဆယ်ခြောက်၊ ဆယ်ခွန်လောက်ရှိမယ့် မမ ပဲ။ အိပ်ရာထဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့တော့ တော်တော်က လေးကို ချောတာဗျ။ အသံကလေးကလည်း ချိုနေတာပဲ။ သည်နေ့ ကန်တော့ဆွမ်းဆိုပေမယ့် နောက်နေ့တွေကျရင်လည်း ဆွမ်းဝင် မခံဘဲ မနေပါနဲ့တဲ့ဗျ...”

“အေး...ဒါဆိုလည်း နောက်ရက်ရောက်လို့ ဒီဘက်ဆွမ်း ခံကျရင် ဝင်ပြီး ဆွမ်းခံကြတာပေါ့ကွာ။ ကံ...သွားကြစို့...”

ညွန့်တင်က စကားလက်စဖြတ်ရင်း စာသင်တိုက်ရှိရာသို့ ပြန် လှည့်ခဲ့လေသည်။

* * * *

နောက်ရက်ရောက်တော့လည်း ကံအားလျော်စွာ ဆရာတော် က ငှင်းတို့သုံးဦးသားအား ဆွမ်းခံလမ်းကြောင်းကို မပြောင်းလဲဘဲ ချပေးခဲ့သည်။

ညွန့်တင်က ကြေးစည်ကိုင် ဖျိုဟစ်၊ ခင်မောင်မြက ချိုင်ဆွဲ၊ ကျွဲသိုးက ဆိုင်းထမ်း ထမ်း။ သူတို့သည် အိမ်စဉ်တစ်လျှောက် ဆွမ်းခံ ပြီးလေသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း မြို့အဝင် အိမ်မည်းကြီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြလေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ညွန့်တင်တို့မှပင် မနိုးမပင့်ရလေတော့။

“ကိုင်း...ကျွန်တော် ဆွမ်းသွားခံဦးမယ်ဗျာ...”

ခင်မောင်မြသည် ချိုင်တစ်ချိုင်ကိုဆွဲလျက် အိမ်မည်းကြီး ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွားလေတော့၏။

“ကျွဲသိုးရေ...ခင်မောင်မြကလေးတော့ ဘာတွေ ဖြစ်လာ လိမ့်ဦးမယ် မပြောတတ်ဘူး...”

“ဟုတ်ပဲ ညွန့်တင်ရာ။ ငါတော့ ခင်မောင်မြအစား တွေးတွေး ပြီး ရင်ထိတ်မိတယ်။ ဒီကောင်းလေးနဲ့တွေ့တာ သရဲမဆိုရင် လန့် ပြေးလာရမယ်။ ခ... တော်တော်ချောတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်မှ လွဲရော၊ ဥစ္စာစောင့်များလား။ ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူတွေမှလည်း ပြောင်းမလာ ကြပါဘူး...”

“အေးကွာ...တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ...”

စကားတပြောပြောဖြင့် နှစ်ယောက်သား တောင်ပိန္နဲပင်၏ မြစ်ဆုံ၌ ထိုင်လိုက်ကြရင်း ခင်မောင်မြထွက်အလာကို စောင့်နေ လိုက်ကြသည်။

“ကြာလိုက်တာကွာ...”

“ဟုတ်တယ်...မနေ့ကထက်တောင်မှ ကြာနေတယ်ဆိုတော့ သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး။ ခင်မောင်မြတစ်ခုခုဖြစ်ရင် တို့အပေါ်တာ ဝန်ပုံကျလာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ လိုက်သွားရင် ကောင်း

လိမ့်မယ် ကျွဲသိုး...”

“အေး...လိုက်သွားမှ ကောင်းမယ်...”

လိုရမယ်ရဆိုသလို ကျွဲသိုးက ၎င်း၏ ဆိုင်းထမ်းမှ ထမ်းပိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ညွန့်တင်ကလည်း အနီးအနားမှ ဝါးဆစ်ပိုင်း တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ပြီးသော် နှစ်ယောက်သား အိမ်မည်း ကြီးသို့ လျှောက်သွားခဲ့ကြလေတော့၏။

ခြံဝင်းထဲမှာတော့ အိမ်နေလူသူ မရှိ၍ထင့်။ ချုံနွယ်ပိတ် ပေါင်းတွေက ပိတ်ဆို့လျက်ရှိချေ၏။ အိမ်မည်းကြီး၏ တံခါးမမှာ အုံဩဖွယ် ပွင့်လျက်ရှိသော်ငြား မည်သည့်အသံဗလံမျှ ပေါ်ထွက် လာခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေရာ နှစ်ဦးသား၏ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်လျက် ထမ်းပိုးနှင့် ဝါးဆစ်တုတ်များကိုသာ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ကိုင်ဆုတ်ထားကြလေတော့၏။

“ခင်မောင်မြ...ခင်မောင်မြ...”

“ဟေး...ခင်မောင်မြ...”

နှစ်ဦးသားထဲမှ အော်ဟစ်ခေါ်သံတွေ ပဲ့တင်ထပ်လေ သော်ငြား အိမ်ထဲမှာဘာမျှ ခွန်းတုံ့သံ ပေါ်ထွက်မလာခဲ့။

“ဟေး...ခင်မောင်မြ...”

“ဟာ...ဟိုမှာ ဟိုမှာ ခင်မောင်မြ လဲကျနေတယ်၊ ဘေးမှာ ချိုင့်လည်း လဲလို့...”

နှစ်ဦးသား ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ခင်မောင်မြကို သွားထူလိုက် ကြသည်။ ခင်မောင်မြကား ဘာမျှသတိမရဘဲ မေ့မျောနေဟန် ရှိလေသည်။

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး။ ငါ ခင်မောင်မြကို ကုန်းပိုးလာခဲ့မယ်။ မင်း ချိုင့်ကိုယူပြီး လိုက်လာခဲ့...”

“အေး...အေး...”

လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာနှင့်ပင် ကျွဲသိုးလည်း ခင်မောင်မြကို ကုန်းပိုးလိုက်သည်။ ထမ်းပိုးနှင့်ဆွမ်းချိုင့်ကို ညွန့်တင်က ကောက် ယူလိုက်သည်။ ပြီးလေသော် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသော အိမ် မည်းကြီး၏ ဧရိယာအတွင်းမှ သူတို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်လာ ခဲ့ကြတော့၏။

* * * *

သူတို့ ကျောင်းစာသင်တိုက်သို့ မရောက်ခင်မှာပင် ကျွဲသိုး၏ ကျောကုန်းထက်ဆီမှ ခင်မောင်မြသည် လူးလွန်လာပြီး အသံနက် ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လေတော့သည်။

“ငါ့ကို ကျောင်းမပို့နဲ့။ ကျောင်းကို မပို့နဲ့။ ဒီမှာ ချ...ချ...”

အိမ်ခြေတန်းများရှိလေသည်မို့ ရွာမှ လူများ ထွက်လာကြ သည်။ ခင်မောင်မြအား အိမ်တစ်အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းလိုက်ရသည်။

“ဟေ့...ဟေ့ ဆရာတော်ကို သွားအကြောင်းကြားကြစမ်း။ မြန်မြန်သွား...”

ရွာသာကြီးတစ်ယောက်က ပြောဆိုသဖြင့် ရွာသားလူငယ် နှစ်ယောက် စာသင်တိုက်သို့ အမြန်ပြေးထွက်သွားကြသည်။

“ဟေ့...ခင်မောင်မြ...ခင်မောင်မြ၊ ငါတို့လေကျာ...”

ငါတို့...ငါတို့”

“မသိဘူး...မသိဘူး...”

အသံကား ခင်မောင်မြ၏အသံနှင့် မတူပေ။ မတူရုံမက ယောက်ျားသံအစား မိန်းမသံပေါက်နေလေသည်။ မျက်လုံးအစုံ လည်း ပြူးထွက်နေကာ မျက်သားဖြူတို့မှာ နီရဲနေလေသည်။

မကြာခင်မှာပင် စာသင်တိုက်မှ တိုက်အုပ်ဆရာတော် ရောက်လာသည်။ ဆရာတော်က အတွေ့အကြုံများမြှောင်သူဖီဖီ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိဟန်တူ၏။

“ဟဲ့...မှန်တဲ့အတိုင်းပြောစမ်း။ နင်... နင်... ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကိုမှ ဒုက္ခပေးမယ် မကြံနဲ့။ နင်ဖြစ်စေချင်တာကို ပြော...”

ဤတွင် ခင်မောင်မြထံမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်ငိုယိုသံကြီး ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား...တပည့်တော်ဟာ အိမ်မည်းကြီးမှာ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ဝဋ်ဒုက္ခခံစားနေရတဲ့ ပြိတ္တာမဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ နေစရာရှိတာလေးတစ်ခုကလွဲလို့ အဝတ်လည်း မဝတ်ရ၊ အစား လည်း မစားရနဲ့ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးလှပါတယ် ဘုရား။ တမည့် တော်မဒီဘဝက ကျွတ်လွတ်ချင်တာမို့ ဒီသူငယ်ကလေးကို ဝင်ပူးမိတာပါဘုရား။ တပည့်တော် ကျွတ်ရလွတ်ရလေအောင် သံဃာတော်တွေကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ဆွမ်းတို့၊ အဝတ်တို့ ရေစက်ချ လှူဒါန်းပေးပါဘုရား။ သာဓုခေါ် အမျှဝေပေးပါဘုရား...”

“အေး...ကောင်းပြီ။ မနက်ကျရင် နင့်ကိုရည်စူးပြီး လှူဒါန်း

ပေးမယ်။ အမျှဝေပေးမယ်။ ဟုတ်ပလား။ အဲသည်အချိန်တရား နာဖို့ လာခဲ့ပေတော့။ ကိုင်း... သွား...သွား...”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ခုပဲ သွားပါတော့မယ် ဘုရား...”

သည်ခဏအတွင်းမှာပင် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသော ခင်မောင်မြလည်း အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွားတော့၏။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းပြန်ထကာ ဘာဆိုဘာမှ ဘာတစ်ခုမျှ မသိလေသည့်အလား ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေလေတော့သတည်း။

* * * *

“တိုတိုပဲ ဆိုကြပါစို့ ကိုရင်ရယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ တိုက်အုပ်ဆရာတော်လည်း ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း သံဃာတော်ငါးပါး ပင့်ဖိတ်ပြီး ကျုပ်ကိုဝင်ပူးတဲ့ ပြိတ္တာမအတွက် အလှူဒါနတွေ ပြုပေးပါတယ်။ အမျှအတန်းပေးဝေပါတယ်။ ပရိသတ်အားလုံး သာဓုခေါ် ကြတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်ကလာမှန်းမသိရတဲ့ အမွှေးနံ့တွေ ရကြတယ်”

“ညဘက် အိပ်ရာဝင်ပြီး အိပ်ကြတော့ ထူးထူးခြားခြားဆိုသလို ကျုပ်ရယ်၊ ကိုကျွဲသိုးရယ်၊ ကိုညွန့်တင်ရယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီးဆီရယ်ကို အိပ်မက်ပေးလာတယ်။ အဝတ်အစားတွေက ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်နဲ့ သူ ကျွတ်လွတ်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာ

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၁၁၄

ရောက်ပါပြီတဲ့။ သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆို
လျှောက်ထားရင်း နှုတ်ဆက်တာတဲ့လေ...”

ဪ...လောကကြီးဟာ အင်မတန်မှ ထူးခြားဆန်းကြယ်
လှပါကလား။

“ဒီလိုမျိုး ဘုံအဝဆိုးမှာ ကျရောက်နေသူတို့အတွက် ကယ်တင်
နိုင်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘာသာတရားဟာ နည်းနည်းနောနော အစွမ်းတဲ့
လား။ ဒါကြောင့် ရတောင့်ရခဲရလာတဲ့ လူ့ဘဝမှာ အင်မတန်မွန်
မြတ်တဲ့ ဘာသာတရားအစစ်အမှန်ကို ဆည်းကပ်ခွင့်ရတာဟာ
လူဖြစ်ကျိုးနပ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုရင်လည်း ဘာသာတရားကို
ပေါ့ပေါ့တန်တန် အလေးမထားတာတွေ မလုပ်နဲ့။ ထိထိရောက်
ရောက်လုပ်ရင်း လူဖြစ်ရကျိုး နပ်ပါစေဗျာ...”

ထိုသို့ ဂန္ဓာရီဆရာမြမှ ထိရောက်လှစွာသော ကိုယ်တွေ့အဖြစ်
အပျက်ကလေးဖြင့် သွန်သင်လာသည့်သမယ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မှာ
လည်း အသိဓိမ္မာတိုးလျက် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ တန်ခိုးစွမ်းအင်အပေါ်
အလေးထားဦးခိုက်ရင်း သင်ခန်းစာယူဖွယ် ဇာတ်ကြောင်းလေး
တစ်ခုအား တင်ပြလိုက်လေသည်။

နန္ဒာမိုးကြယ်

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်



အိပ်မက်ဘုံမှ ဇာတ်ကောင် နေပျဉ်

တုံ...တုံ...တုံ...တုံ...တုံ...တုံ

ရွာဦးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံက ရှမ်းတောရွာလေး ကို
လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ စောစောကအိပ်မောကျနေသော ရှမ်းတော ရွာ
ကလေးသည် နှိုးထလာပြီးဖြစ်သဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။
အပြင်လောက၌မူ ရောင်နီပင်မပျိုသေး။ အမှောင်ထုက ကြိုဆိုဆပ်ပင်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ဟိုအိမ်သည်အိမ်မှ ဘုရားဝတ်ပြုသံ၊ ကြေး စည်းသံ၊ အမျှဝေသံများ ထွက်ပေါ်လာသလို အိမ်တိုင်း၏ မီးဖိုဆောင်များမှ မီးခိုးငွေ့တန်းလေးများကလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်ရှင်မများ၏ လှုပ်ရှားသံများ၊ ပန်းကန်ခွက်ရောက်သံများ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

ဗုဒ္ဓဝေယျာဝေစ္စဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဘုရားဝတ်တက်ခြင်း အမှုကိစ္စများ ပြီးစီးသဖြင့် ဦးကျော်ငြိမ်းသည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ ဇနီးသည်ဒေါ်ရီ အဆင်သင့်ခပ်ထားပေးထားသော အဖန် ရည်အိုးထဲမှ အဖန်ရည်ပူတစ်ခွက်ကို ငဲ့၍ သောက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်မှ ဇနီးသည်ဒေါ်ရီ၏အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုကျော်ငြိမ်း၊ အစာခံ စားတော့မလား၊ ငါးငပိချက်ရှိတယ်၊ ထမင်းလည်း ကျက်နေပြီ...”

“အေး...အေး... စားမယ်၊ ဒီနေ့စောစောလယ်ထဲဆင်းမှ၊ ဟိုကောင် ပေါ်လေးတို့အုပ်စုနောက်ကို လိုက်ရဦးမယ်၊ ဒီကောင်တွေ သူရင်းငှားအုပ်စုကလည်း ဟိုနေ့ဝင်မယ်၊ ဒီနေ့ဝင်မယ်နဲ့ ပြောပြီး မလာကြဘူး၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ ခက်ပါတယ်ကွာ...”

“ခက်မနေနဲ့တော်ရေ၊ ကောက်စိုက်သမားရှား၊ သူရင်းငှား ရှားနဲ့ ဟိုအရင်လိုမဟုတ်ဘူး၊ နံနက်ပိုင်း ထယ်ဖြုတ်ပြီးရင် လိုက်သွားပေါ့တော်...”

“အေး...ထယ်ဖြုတ်ပြီးရင် ငါလိုက်သွားမယ်၊ သမီး မငွေ့ကို ထမင်း မပိုခိုင်းနဲ့တော့၊ ငါပြန်စားမယ် ခရီ...”

ကိုကျော်ငြိမ်းသည် ဇနီးသည်ပေးသော နံနက်စာကလေးကို

စားလိုက်သည်။ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့် ချက်ထားသော ငါးငပိချက်နှင့် အဖန်ရည်ပူပူလေးကြောင့် ချွေးကလေးစိုလာသည်။ အစာခံစားအပြီးတွင် ကိုကျော်ငြိမ်းသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ တင်းကုပ်အတွင်းမှ နွားတစ်ရှဉ်းကို ထမ်းမိုးတပ်၊ ထမ်းပိုးပေါ်သို့ ထယ်ချိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နွားနှစ်ကောင်အား ကြိမ်တို့လိုက်သည်။ နွားနှစ်ကောင်ကား ခြံဝသို့ ဦးတည်သွားသည်။

“မရီရေ...ငါသွားပြီဟေ့”

ကျော်ငြိမ်းသည် ခြံဝမှနေ၍ ဇနီးဖြစ်သူအား ပြောလိုက်သည်။ အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင်မူ နေရောင်ဖျိုးနေချေ ပြီကော။

* * * *

နယုန်မိုးသေး မြက်သာမွေး ဆိုသကဲ့သို့ မိုးဖွဲ့လေးများက စိပ်စိပ်ရွာလိုက်၊ ကျသွားလိုက်နဲ့ တစ်မိမိမိလေးရွာနေသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်း၏ ထယ်သွားက လယ်မြေပြင်ကို ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ ထိုးခွဲ နေသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းသည် ထယ်ထိုးရင်း အတွေးနယ်ချဲ့မိ၏။ အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ အတွင်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီမို့ ခံ နိုင်ရည်များ လျော့နည်းလာသည်နှင့်အမျှ ယမ်းယိုင်ချိုယွင်းစ ပြု လာပြီဖြစ်သော သူ၏ ကျန်းမားရေးအနေအထားကို သတိထား မိသည်။ ယခင်လို သူ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်နိုင်တော့သည်ကိုလည်း သိ၏။ သူတင်မဟုတ်။ ဇနီးသည် ဒေါ်ရီလည်း ယခင်လို သွက်သွက်လက်လက် မဟုတ်တော့။ အလုပ်ပိသည့်ဒဏ်၊ လက်ကျိုးလားသည်

ဒဏ်တွေကြောင့် လှုပ်ရှားမှုက နှေးကွေးလာပြီဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင်တော့ ဦးကျော်ငြိမ်းသည် လုပ်ငန်းခွင်မှ အနားယူချင် ပြီဖြစ်သည်။ ကျွဲကူးတောရသွားကာ တရားဓမ္မနှင့်သာ မွေ့လျော် ချင်နေပြီ။ သို့သော် မိဘအမွေအနှစ်ဖြစ်သော ဤလယ် ကေ ၂၀ ကို သံယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်။ လယ်တင်မကသေး။ သူနှင့် နေပူမိုးရွာ လက်တွဲခဲ့ကြသည့် နွားခြောက်ကောင်အပေါ် ထားရှိသည့် အံယောဇဉ်က ကြီးမားလေသည်။ ၎င်းအပြင် မမြင်ရသည့် သံယော ဇဉ်ကြိုးတစ်မျှင်က ဦးကျော်ငြိမ်းကို ရစ်ပစ်ထားသည်။

မမြင်ရသော သံယောဇဉ်၏ သက်တမ်းကလည်း သားကြီး ဆန်းထူးတစ်သက်ဝင်ဖြစ်ချေ၏။ သားကြီး ဆန်းထူး၏ အသက်ပင် ၃၀ ကျော်နေပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ်သက်တမ်းက ၃၀ ကျော်ပြီဟု ပြောလျှင် မမှားပေ။

ဦးကျော်ငြိမ်း၏ အတွေးများသည် သားသမီးများထံ ရောက် သွားပြန်၏။ သားကြီး ဩရသဖြစ်သူ ဆန်းထူးသာ အားကိုးမှုလျှင် မိမိ သည်မျှပင်မန်းမည်မဟုတ်။ ယခုတော့ သားကြီးသည် အစာ အိမ်ရောဂါကြောင့် ဗိုက်ခွဲထားရသည်ကို အကြောင်းပြုကာ ပင်ပန်း သည့် အလုပ်ဟူ၍ များများမလုပ်။ လတ်လျားလတ်လျားနှင့်ပင် အချိန်ကုန်နေသည်ဖြစ်၏။ အလတ်မ မထွေးကျတော့လည်း ရန် ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက် များတွင် ရွာပြန်ကာ မိဘလုပ်ငန်းဟူသရွေ့ ကူသည်။ ရောဂါ အကြောင်းပြ ရေတာခိုနေသောအစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် တစ်ချက်ကလေး မှ မတည့်။ သားအငယ်ဆုံး ဇော်မိုးကျတော့ ၁၀ တန်းကျောင်းသား

မို့ စာကို ဂရုစိုက်ခိုင်းထားရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ လင်မယားသာ ပင်ပန်းကြရသည်။

အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ထယ်ရေးညက်အောင် ထိုးနေသော ဦးကျော်ငြိမ်းသည် တဖျက်ဖျက် တောင်ပံခတ်သံနှင့် တကုတ်ကုတ် မြည်သံကြောင့် အတွေးများပျက်တောက်သွားသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်း မျက်လုံးများသည် သူ၏လယ်အစပ်နှင့် တာရိုးကြား ပေါက်နေသည့် ကုက္ကိုပင်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ကုက္ကိုကိုင်းခြံနားပြီး တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ တဘုတ်ဘုတ်အော်မြည်နေသည့် ကြီးမားလှ သည့် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်။ ငှက်ကြီးအသွင်သဏ္ဌာန်မှာ စွန်နှင့် တူသ ယောင်ယောင်ရှိသော်လည်း စွန်မဟုတ်။ သိမ်းငှက်နှုတ်သီး မျိုး ရှိသော်လည်း သိမ်းငှက်မဟုတ်။ သူ၏ တောင်ပံမှာလည်း ရိုးရိုး ငှက်များနှင့် အသွင်ခြားနားနေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ဘက် ကျော် အောင် တွဲလျားကျနေသည်။ မည်သည့်အမျိုးအစား ငှက်မှန်းမသိ။ အော်သံမှာလည်း စွန်တို့၊ သိမ်းငှက်တို့ အော်သံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တဘုတ်ဘုတ်ဟူသော အသံသာ ကြားရသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းသည် ကုက္ကိုပင်သို့ မော့ကြည့်ပြီး ငှက်ကြီးထံသို့ မေတ္တာစို့လိုက်သည်။

“ငှက်ကြီးရေ ဒီနေ့အဖို့ ငါပြုသမျှ ကုသိုလ်အဝဝကို မင်းကို အမျှဝေပါတယ်။ အမျှ...အမျှ...အမျှ။ မင်းသာခုခေါ်ပါ။ ငှက်ကြီး ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ၊ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ် စောင်းပါစေ...”

ဦးကျော်ငြိမ်းထံမှ မေတ္တာပို့အမျှပေးသံ အဆုံးတွင် ငှက်ကြီးထံမှ တဘုတ်ဘုတ်မြည်သံ ထွက်လာပြန်သည်။ ဦးကျော်ငြိမ်း သည် ထယ်ထိုးရင်း ကုက္ကိုပင်အား ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ လယ်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၁၂၀

ကွက်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရေးငင်တော့ ကုက္ကိုပင်ထက်၌ ငှက်ကြီးအား အစအနပင်မတွေ့တော့။ သို့သော် ငှက်ကြီး၏ အသံကိုကား ကြားနေရဆဲပင်ဖြစ်သည်။

* * * *

“မင်းတို့ သူရင်းငှားတွေကို ငါသေသေချာချာ မှာထားမယ်။ အဲဒီ မှာထားတာကိုတော့ မင်းတို့လိုက်နာကြပါ။ မလိုက်နာနိုင်ရင်တော့ အခုကတည်းက မလုပ်ချင် မလုပ်ဘဲ နေနိုင်တယ်...”

ဦးကျော်ငြိမ်းသည် စကားစကိုဖြတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ အဖန်ရည်အိုးထဲမှ အဖန်ရည်တစ်ခွက်ငဲ့သောက်ပြီး သူ့ရှေ့တန်းလျားတွင် ထိုင်နေကြသော ပေါ်လေးတို့၊ ဝင်းထွန်းတို့ အုပ်စုကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းတို့ လိုက်နာရမှာက ငါ့လယ်ထဲမှ သတ္တဝါတွေကို ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်တာ လုံးဝမလုပ်ရဘူး။ နောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆဲရေးတိုင်းထွာတာမျိုး မလုပ်ရဘူး။ ရန်မဖြစ်ရဘူး။ လယ်ထဲမှာ အရက် လုံးဝမသောက်ရဘူး။ ဒါတွေကို မင်းတို့ လိုက်နာရမယ်။ လိုက်နာနိုင်ရဲ့လား...”

“လိုက်နာနိုင်ပါတယ် ဘကြီး...”

ပေါ်လေးတို့ တစ်အုပ်စုလုံး တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ဖြေကြသည်။ ဦးကျော်ငြိမ်းက ဆက်၍...

“မင်းတို့ထဲမှာ ပေါ်လေးက အသက်အကြီးဆုံးဆိုတော့ ပေါ်

၁၂၁

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

လေးက ခေါင်းဆောင်ပဲ။ ပေါ်လေးတို့ လင်မယားက လယ်ထဲမှာ ဝဲနေကြပေါ့။ မင်းတို့ရွာထဲ ပြန်အိပ်မယ့်ရက်ဆိုရင်တော့ ဝင်းထွန်းတို့အုပ်စု အိပ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး...”

“အေး...ဒါဆို ခုညနေပဲ ပေါ်လေးတို့လင်မယား ပြောင်းကြတာ။ ဝင်းထွန်းတို့ ထွန်းတုံးတွေနဲ့ နွားတွေကို လယ်ထဲက တင်းကုပ်ထဲ ပြောင်းကြတော့။ ဆန်တစ်ခွဲနဲ့ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တွေလည်း ဖျာသွားဦးဟေ့။ ငါ မနက်စောစောလာခဲ့မယ်။ တို့ ဒီအုပ်စုနဲ့ဆို လယ်၁၄ ဧကကို ထွန်ရ ၃ ရက်ပေါ့။ ငါထွန်ပြီးတာပဲ ၆ ဧက ရှိနေမှ။ ထဲ...ကဲ...သွားကြ။ သွားကြ...”

ပေါ်လေးတို့အုပ်စု ထွန်တုံးများ၊ နွားများဆွဲကာ ထွက်သွားသည်ကို ဦးကျော်ငြိမ်းကြည့်ရင်း မိမိကိုယ်ကို သက်သာအောင်နေမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးတောနေမိတော့၏။

* * * *

ဘကျော်ငြိမ်းလယ်ထဲသို့ ရောက်လာချိန်တွင် ပေါ်လေး၊ ဝင်း ထွန်း၊ မြင့်အောင်တို့ သုံးယောက်မှာလယ်ကွက်အတွင်း ထွန်းရေးငင်နေကြပြီဖြစ်၏။ ပေါ်လေးမိန်းမ မိအေးကတော့ လယ်ထဲတွင် ထမင်းချက်နေသည်။

“ဘကြီး ရေနွေးသောက်လေ...”

မိအေးက ဘကျော်ငြိမ်းအား အကြမ်းအိုးချပေးရင်း ပြောလိုက်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၁၂၂

သည်။

“အေး...အေး သောက်တာပေါ့။ နင့်ယောက်ျားထွန်ဖြုတ်ရင် ပျိုးထောင်ထားတာတွေ ကြည့်လိုက်ဦးလို့ ပြောလိုက်။ ငါဒီမှာ သိပ်မကြာဘူး။ ဆရာတော်ခေါ်ထားလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရဦးမယ်”

ဟုပြောရင်း ဘကျော်ငြိမ်းသည် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“နင့်တို့ လယ်ထဲမှာလိုအပ်တာတွေ အိမ်မှာသွားယူ။ နင့်အရီး လေး မရှိရှိတယ် ကြားလား။ ကဲ... ငါလည်း ဟိုကောင်တွေဆီ ခဏသွားပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားလိုက်ဦးမယ်...”

ဘကျော်ငြိမ်းသည် လယ်ထဲတွင်းမှထွက်ကာ လယ်ကွင်းအတွင်းသို့ ကန်သင်းရိုးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။ ပေါ်လေး ထွန်နေသော လယ်ကွက်သို့ ရောက်လျှင်...

“ဟေ့...ပေါ်လေး။ မင်းတို့ ဘာလိုသေးလဲ...”

“မလိုပါဘူး ဘကြီး။ အဆင်ပြေပါတယ်...”

ဘကျော်ငြိမ်း၏အမေးကို ပေါ်လေးက ပြန်ဖြေသည်။

“အေး...အေး... လိုတာရှိရင်လည်း အိမ်မှာလာယူဖို့ မင်းမိန်းမကို ငါမှာခွဲတယ်။ ထွန်ဖြုတ်ရင် နွားတွေကို အစာဝအောင်ကျွေးနော်။ ညဘက်လည်း နွားတွေကို ဂရုစိုက်ပါကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့။ စိတ်ချပါ ဘကြီး...”

“အေး...ဒါဆိုရင် ငါဘုန်းကြီးကျောင်းသွားလိုက်ဦးမယ်။ ကလေးတွေကို မင်းကြည့်ထိန်းနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး...”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

၁၂၃

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

“အေး...အေး... ဒါဆို ငါသွားပြီဟေ့...”

ဘကျော်ငြိမ်းလယ်ကွင်းအတွင်းမှ ကန်သင်းရိုးအတိုင်း ပြန်ထွက်လာသည်။

* * * *

“နေည့်ချိန်*တိမ်တောက်တဲ့အခါ*ရွာလမ်းနံဘေးမှာ*စာဥတို့ သူငယ်ချင်းမတွေ *** ရေခပ်ဆင်းလို့လာ *** သီချင်းလေး တသာသာ ** မရောက်တာကြာပြီ *** မတွေ့တာကြာပြီ *** သတိရလိုက်တာ စာဥရေ...”

ဝင်းထွန်းသည် ‘စာဥ’ သီချင်းအား ပျိုးနှုတ်ရင်း ဟစ်၍ဆိုနေသည်။ ဝင်းထွန်းနှုတ်ပြီးသား ပျိုးပင်များကို မြင့်အောင်ကစည်းနေ၏။ မိအေးကမူ အခြားလယ်တစ်ကွက်တွင် ပျိုးနှုတ်နေ၏။ ပေါ်လေးကား လယ်ထဲတွင်မရှိ။ ဘကျော်ငြိမ်းနှင့် ရွာထဲသို့ ကောက်စိုက်သမရာရန် လိုက်သွားသည်။

သီချင်းဆိုနေသော ဝင်းထွန်း၏ အသံကရုတ်တရက် ရပ်သွားပြီး စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ဟေ့...မြင့်အောင် ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ ဘာငှက်ကြီးလဲ မသိဘူး။ နည်းတဲ့ ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး...”

ဝင်းထွန်းက တာရီးဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးအား ညွှန်ပြရင်း မြင့်အောင်အား ပြောလိုက်သည်။ မြင့်အောင်က ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်မှာလဲကွ။ ဘာငှက်မှလည်း မတွေ့ပါလား...”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“ဟာ...ဒီကောင်၊ မင်း မျက်စိကန်းနေသလား။ ဟိုကုက္ကိုပင်ညာဘက်ဖျားက အကိုင်းမှာနားပြီး တဘုတ်ဘုတ်အော်နေတာ”

“ငါလည်း...သေချာကြည့်တာပဲ။ ဘာအကောင်မှ မတွေ့တာ...”

မြင့်အောင်၏ပြန်ဖြေသည့်စကားကြောင့် ဝင်းထွန်း စိတ်တိုသွားသည်။

“မတွေ့လဲနေကွာ...”

ဟုပြောရင်း လယ်တဲဆီသို့ ဝင်းထွန်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ဝင်းထွန်းသည် လယ်ကွက်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူ၏လက်ထဲတွင် လောက်လေးခွတစ်လက်၊ ခါးပိုက်ထောင်တွင်း၌မူ လောက်စာလုံးများ။

“မြင့်အောင်...မင်း မတွေ့ရတဲ့ငှက်ကို ငါရအောင် ပစ်ပြမယ်ကွ...”

ဟုပြောရင်း ကုက္ကိုပင်ထက်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငှက်ကြီးကမူ ဝင်းထွန်း၏ အမြင်အာရုံ၌ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိနေဆဲ။ ဝင်းထွန်းသည် ငှက်ကြီးရှိရာသို့ လေးခွဖြင့် သေချာချိန်ရွယ်ကာ သားရေကြိုးကို အားကုန်ဆွဲ၍ ပစ်လိုက်သည်။ လောက်စာလုံးက ငှက်ကြီး၏ ရင်ပုံတည့်တည့်ကို ထိမှန်ကာ အမွှေးများကျွတ်၍ ဖွာခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ငှက်ကြီးကား ကုက္ကိုပင် ထက်မှ မြေပြင်သို့ ထိုးကျသွားလေပြီ။

“ဟေ့...မြင့်အောင် ငှက် ကျသွားပြီကွ။ လာ...လာ... သွားကောက်ရအောင်...”

ဟုပြောပြီး ဝင်းထွန်းသည် မြင့်အောင်၏လက်ကို ဆွဲကာ ကုက္ကိုပင်အောက်သို့ အပြေးရောက်သွားတော့၏။

“ဟာ...”

ဝင်းထွန်း၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။ ကုက္ကိုပင်အောက်တွင်မူ မည်သည့်ငှက်တစ်ကောင်တမည်မှ မရှိ။ ဝင်းထွန်းမကျေမနပ်နှင့် ကုက္ကိုပင်အနီးတစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ရှာသည်။ သူ့လောက်လေးခွ၏ သားရေကြိုးပြင်းအား၊ ပစ်ရသည့် အကွာအဝေး၊ သူ၏လက်ဖြောင့်မှုများ၊ ကုက္ကိုပင်ထက်မှ အောက်သို့ ထိုးကျသွားသည့် ငှက်ကြီး။ ယခုမူ ငှက်ကို အစအနပင် ရှာ၍ မတွေ့ရသောကြောင့် ဝင်းထွန်း ဒေါသထွက်နေသည်။

“တောက်...”

“ဟေ့ကောင် ဝင်းထွန်း၊ တက်ခေါက်မနေနဲ့။ မင်း ပစ်လိုသော ပစ်တာ။ အဲဒီသစ်ပင်ပေါ် ဘာကောင်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းပြကတည်းက ငါ သစ်ပင်ပေါ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပြီ။ ဘာလဲ။ ညက အရှိန်မှပြောဘဲ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ မြင်ချင်ရာ မြင်၊ ပစ်ချင်ရာ ပစ်တာလား...”

မြင့်အောင်စကားကြောင့် ဝင်းထွန်း ပို၍ဒေါသထွက်လာသော်လည်း သူ့အဖို့ ငှက်ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သောကြောင့် ကြိတ်မိတ်သည်းခံလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ပျိုးပင်တွေထားပြီး ကုက္ကိုပင်အောက် ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကိုပေါ်လေး၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ကိုပေါ်လေးရ။ တာရီးဘေးမှာ အပေါ့သွားပြီး ပြန်လာတာပါ...”

ပေါ်လေး၏အမေးကို မြင့်အောင်က ဖြေလိုက်သည်။
ဝင်းထွန်းကမူ သူ၏လေးခွအား ပုဆိုးကြားထဲထိုး၍ ညှပ်လိုက်သည်။

“အေး...အေး။ ဒီနေ့ တို့ပျိုးပင်တွေ ပြတ်အောင်နှုတ်မှဟေ့။ နက်ဖြန် ငြိမ်းခင်တို့ ကောက်စိုက်သမတွေ လာစိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ဪ...ဒါနဲ့ ဒီနေ့ည မင်းတို့နှစ်ယောက် လယ်ထဲမှာ အိပ်ရမယ်။ ငါနဲ့ ဘကျော်ငြိမ်း ရွာထဲ ကောက်စိုက်မ သွားရှာရင်း မိအေးအမေ တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ အဲဒါ တို့လင်မယား ခုညရွာထဲ ပြန်အိပ်မလို့...”

ဟု ပေါ်လေးက ပြောလိုက်သည်။

“သွားလေ ကိုပေါ်လေး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စောင့်အိပ်လိုက်ပါမယ်...”

ဝင်းထွန်းက ပြန်ပြောသည်။

“အေး ဒါဆိုလည်း အချိန်ရှိတုန်း ပျိုးပင်းလေးတွေ လက်စ ပြတ်အောင် နှုတ်လိုက်ရအောင်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုပေါ်လေး...”

* * * *

ထိုညသည် လမိုက်ညတစ်ညဖြစ်သည်။

ပေါ်လေးတို့လင်မယားက မရှိ။ ဝင်းထွန်းနှင့် မြင့်အောင်တို့ လယ်တဲတွင် အိပ်ရသည်။ ပေါ်လေးတို့လင်မယား မရှိသည့်အတွက် ဝင်းထွန်းနှင့် မြင့်အောင်တို့ ထင်တိုင်းကြကတော့၏။ ညနေလယ် ထဲက တက်ကတည်းက သွားဝယ်ထားသော အရက်ဆီကို ရေဇွန်း နှင့်စပ်ဖျော်လျက် ယမကာဝိုင်းဖွဲ့သည်။ အမြည်းကတော့ ရွာထဲမှ သူခဲသော ငါးခြောက်ကို ကျွတ်ကျွတ်လေးဖုတ်ကာ ဆီရွဲရွဲဆမ်း ထားသည်။ ဆားပေါ့ပေါ့နှင့် အခြောက်ထုန်းထားသော ငါးရုံ ဖြစ်သည့်အတွက် စား၍ကောင်းလှသည်မို့ ဝင်းထွန်းတို့နှစ်ယောက် မှာ အရက်တစ်ကြိုက်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်တစ်ဖက်နှင့် ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ် ခံနေကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကြား၌ မှန်ပျံပျံမီးခွက်ကလေး ဖျော့လျော့စွာ အလင်းရောင်ပေးနေသည်။ ဝင်းထွန်းထံမှ မကျေ ခနပ်စကားသံ ဖွက်လာ၏။

“မြင့်အောင်ရာ မနက်က ငှက်ပစ်တဲ့ကိစ္စ ငါ လုံးဝမကျေနပ် ဘူး။ ဒီရွာမှာ လေးခွ ငါနဲ့ ပြိုင်ပစ်ရတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲ ပြောစမ်း တွာ။ ငါ့လောက် လက်ဖြောင့်တာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ နောက် ပြီး ငါ့ခွက တခြားသူတွေခွလို သားရေတစ်ချောင်းတည်းခွ မဟုတ်ဘူး။ ငါရှယ်လုပ်ထားတာ။ ဒီခွနဲ့ထိတဲ့ ငှက်မှန်သမျှ မကျ မရှိစေရဘူး။ နောက်က ရင်ပုံတည့်တည့်ကို ထိတာ။ ကျတာလည်း တွေ့ရဲ့သားနဲ့၊ ငှက်ရှာမတွေ့တာ အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး...”

“တော်စမ်းပါ ဝင်းထွန်းရာ။ ငါလည်း မျက်စိမမ့်သေးဘူး။ အနီးကော အဝေးကော အကုန်ကောင်းတယ်။ မင်း လက်ဘယ်

လောက် တည့်တယ်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်။ မင်းပြတဲ့ ကုက္ကိုပင် ပေါ်မှာ ဘာငှက်မှမရှိဘူး။ မင်း ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ မြင်ချင်ရာ မြင်၊ ကြားချင်ရာ ကြားနေသလားမှ မသိတာ။ မနေ့ညက ကိုစံမြလေး တဲ့(အရက်ဆိုင်)က မင်းကို တွဲခေါ်သွားရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရပြီး သား...”

မြင့်အောင်စကားကြောင့် ဝင်းထွန်းတစ်ယောက် ရူးရူး ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းနောက် ပုလင်းတွင် လက်လေးလုံးခန့် ကျန်နေသည့်အရက်ကို သူ၏ ခွက်အတွင်းသို့ အပြည့် ထည့်လိုက် သည်။ မြင့်အောင်ကမူ သိပ်များများသောက် နိုင်သူမဟုတ်ပေ။ ယခုပင် နားထင်နားရင်းပူကာ ရီဝေနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် မြင့်အောင်။ မင်းငါ့ကို ရူးကြောင်မူးကြောင် ဆိုတဲ့စကား လာမပြောနဲ့။ မနေ့ညက များတာ မှန်တယ်။ ခုမနက် လယ်ထဲဆင်းတော့ ကိုစံမြလေးဆိုင်မှာ ဝင်နှိုးခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ့အာရုံ အားလုံးကောင်းတယ်။ အေး...ဒီငှက်ကို ရအောင်ပစ်မယ်။ မင်း စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ...”

ဟုပြောပြီး လက်ကျန်တစ်ခွက်ကို အပြတ်ရှင်းပြီး ငါးခြောက် တစ်ဖက်ကို ကောက်ဝါးလိုက်သည်။ မြင့်အောင်က

“ကဲ...ဝိုင်းလည်း ပြတ်ပြီဆိုတော့ ထမင်းစားကြရအောင် မမိအေးက လယ်ငါးခူးချက်ထားခဲ့တယ်။ မှာသွားတယ်...”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှထပြီး လယ်တဲနှင့် တစ်ဆက် တည်း အဖီချထားသော မီးဖိုဆောင်သို့ဝင်ပြီး ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုး များ သယ်လာသည်။ ဝင်းထွန်းက အရက်ပုလင်းခွက်ကို မနက်ဖြန်

ကိုပေါ်လေးတို့အလာကို မတွေ့စေရန်ဝှက်သည်။ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ကို အနံ့ပျောက်အောင်ဆေးသည်။ နှစ်ဦးသား မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်၍ ထမင်းခူးရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် တဖျပ်ဖျပ် တောင်ပံခတ် သံနှင့်အတူ သူတို့၏လယ်တဲမှ သိမ့်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွား၏။ ၎င်း နောက် အသံတစ်သံက တဲခေါင်မိုးပေါ်မှ မှန်မှန်ကြီး ထွက်၍ လာသည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...”

“ဟာ... ဒါမနက်က ငါပစ်လိုက်တဲ့ ငှက်ရဲ့အော်သံပဲ။ ငါ သေချာမှတ်မိတယ်။ မြင့်အောင် မင်းလည်း ကြားတယ် မဟုတ်လား...”

ဝင်းထွန်း၏အပြောကို မြင့်အောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဝင်းထွန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ၏လေးခွနှင့် လောက်စာ လုံးများကို ဝှက်ထားသောနေရာမှ ပြေးယူပြီး...

“မြင့်အောင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူပြီး ငါ့ကို မီးပြပေးစမ်း...”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တဲခေါင်မိုးဆီမှ တုန်းတုန်း စာဖျပ်ဖျပ် တောင်ပံရိုက်သံနှင့် တဘုတ်ဘုတ်အော်သံက ထွက်ပေါ် လာပြန်၏။ ဝင်းထွန်းက လောက်စာအိမ်တွင် ရိုးရိုးရှုံ့လောက်စာ လုံးမထည့်။ ကျောက်ဂေါ်လီ၊ ကွမ်းသီးလုံးလောက်ကို ထည့်ကာ တဲအောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ၏နောက်မှ မြင့်အောင်က လေးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ကာ ကပ်ပါလာ၏။ ယခု အကြိမ်တွင်မူ သူကိုယ်တိုင် အသံကြားနေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ လယ်တဲခေါင်းတွင် ကပ်၍ ဆောက်ထားသော တင်းကုပ်အတွင်းမှ

နားများ၏ တဖူးဖူးနှာမှတ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။
မြင့်အောင်သည်။ သူ၏ လေးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးနှင့် တဲခေါင်မိုးသို့
လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ မိုက်မှောင်လှသောညအား စူးရှ တောက်ပ
သော အလင်းတန်းက ဖောက်ထွက်သွားသည်။ တဲခေါင်မိုးပေါ်မှ
ငှက်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် မီးကျိခဲသဖွယ်
နီရှ်တောက်ပနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟေ့ကောင် ပစ်လေကွာ။ ဟိုမှာ...”

မြင့်အောင်၏ လှမ်းအပြောတွင် ဝင်းထွန်းက သူ့လောက်လေး
ခွအား တအားဆွဲ၍ ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် ပစ်မှတ်ကားနေရာတွင်
မရှိတော့။ မြင့်အောင်၏ ဓာတ်မီးမှ စူးရှသော အလင်းတန်းကို
ရကတည်းက ပျံထွက်ဟန်ရှိ၏။ ဝင်းထွန်း၏ ကျောက်ဂေါ်လီက
လေထဲတွင် အလဟဿဖြစ်သွား၏။ ငှက်ကြီးသည် ဝေးဝေးမပျံ့။
တဘုတ်ဘုတ် အသံပေးကာ လယ်တိုက် ဝဲပတ်ပြီး ခလိန်ခနိန် ပျံနေ
သည်။ မြင့်အောင်က ကောင်းကင်ကိုမော့ကာ ငှက်ကြီးပျံရာသို့
လှည့်ပတ်ပြီး ဆလိုက်ထိုးသကဲ့သို့ လိုက်ပြီး မီးထိုးပေးသည်။
ဝင်းထွန်းကလည်း ကျောက်ဂေါ်လီတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထည့်ကာ
လိုက်ပစ်သည်။ သို့သော် မူးယစ်ရီဝေနေသော အရှိန်၊ ညအမှောင်၊
လှုပ်ရှားပစ်မှတ်တို့ကြောင့် ထိရောက်မှုမရှိပေ။ ထိုစဉ် တစ်ခဏ
အသံကြောင့် မြင့်အောင်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အသံကြားရာ
သို့ လှည့်ထိုးလိုက်သည်။ ဝင်းထွန်းထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကောင်းကင်ရ။ မိအောင်လိုက်ထိုးစမ်းပါ။ နိမ့်နိမ့်လေး ပျံနေ
တာ ထိကို ထိရမယ်...”

“မင်းဘာမင်း ထိထိမထိထိ။ ခုအနားမှာ မင်းပထွေးတွေ
လာနေပြီ...”

ဟု ချောက်ချက်များများ ပြောလိုက်သော မြင့်အောင်၏
အသံကြောင့် ဝင်းထွန်း မီးရောင်ထိုးထားရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွား၏။ စိန်ပွင့်ပမာ တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေသော မျက်လုံးနှစ်စုံ၊
လူကြီးလက်မောင်းခန့် လုံးပတ်ရှိသော မြွေဟောက် နှစ်ကောင်သည်
ပါးပြင်ထောင်လျက် သူတို့နှစ်ဦးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေသည်။
သူတို့ကလည်း သတိမပြတ်နှင့် နောက်သို့ဆုတ်၏။ မြွေနှစ်ကောင်က
ရှေ့သို့တိုး၏။ သို့သော် သူတို့နောက်သို့ ထပ်ဆုတ် ၍ မရတော့။
သူတို့၏ကျောသည် လယ်တဲ၏ ထရံနှင့် ကပ်လျက် ရှိပေသည်။
မြင့်အောင်၏ ညာဘက်က တဲထရံတွင် ထိုးထားသော
မြက်ခုတ်ဓားအား စမ်းသပ်မိသည်။ မြင့်အောင် အားတက်သွား၏။
မြွေဟောက်နှစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်လျက် ရှေ့တိုးလာသည်။
သူတို့နှင့် ခြောက်ပေခန့်အကွာတွင် ရောက်နေချေပြီ။ ဝင်းထွန်း က
ခပ်ကျိတ်ကျိတ်အသံဖြင့် မြင့်အောင်အား ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ငါပစ်တော့မယ်။ သတိထားနေ...”

“ဝိုး” လောက်စာလုံးအိမ်ကို အားနှင့်ဆွဲပစ်လိုက်သံက တိတ်
ဆိတ်နေသော ညကို ထွင်းဖောက်သွားသည်။ ပါးပျဉ်းခွက်အလယ်
တည့်တည့်အား ထိမှန်ကာ ပျိုးခင်းအတွင်းသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။
ကျန်မြွေဟောက်တစ်ကောင်က ဖွီး...ခနဲ မာန်ဖီသံပေးကာ
မြင့်အောင်ဆီ ရိပ်ခနဲ ထိုးပေါက်လိုက်သည်။ သတိရှိနေသော မြင့်အောင်
က ဘယ်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းရွေ့လိုက်ပြီး ညာလက်တွင် ကိုင်ထားသော

မြက်ခတ်စားကို ပင့်၍ လွှဲခတ်လိုက်သည်။ ‘ငှစ်’ ခနဲအသံနှင့်အတူ မြင့်အောင်အား ပေါက်လိုက်သော မြေသည် ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားသည်။ မြေဦးခေါင်းသည် တထရံဆီသို့ လွင့်စဉ်ကာ ထရံနှင့်ထိပြီး မြေပြင်သို့ ကျသွား၏။ တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာမူ ထိရပြတ်သွားသော နေရာတွင် သွေးများတစ်မိမိမှ ထွက်လျက်...

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

“ခုည ငှက်သားမစားရလည်း မြေဟောက်စွပ်ပြုတ်တော့ သောက်ရပြီပေါ့ကွာ...”

ဟု ဝင်းထွန်းထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ထိုစဉ် တင်းကုတ် အတွင်းမှ နွားများ၏ နှာမူတ်သံ၊ ရုန်းကန်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်လာသည်။

‘ထောင်း’ ‘ထောင်း’ ဆိုသော အသံနှစ်ချက် ကြားအပြီးတွင် တိမ်နီနှင့် တိမ်ဝါဟု အမည်ပေးထားသော နွားနှစ်ကောင်သည် လယ်ကွက်အတွင်းသို့ ပြေးထွက်သွားသည်ကို သူတို့နှစ်ဦး တွေ့လိုက်ရတော့၏။ နွားပြေးရာကို လိုက်ကြည့်ရင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ‘ဟာ’ ဟုဆိုသော အာမေဋ္ဌိတ်အသံက သူတို့နှစ်ဦးထံမှ ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။ နွားတင်းကုတ်တစ်ဖက်ခြမ်း လယ်တစ်ကွက်ကျော်မှ သူတို့နှစ်ဦးရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေသော ဟင်းခတ်ပန်းကန်လုံးအရွယ်ရှိ မီးလုံးသဏ္ဌာန် ရဲရဲတောက်နေသည့် မီးလုံး ၁၀ လုံး၊ ကောင်းကင်ယံတွင်မူ တဖျပ်ဖျပ်မြည်နေသော

တောင်ပံခတ်သံနှင့် တဘုတ်ဘုတ်ငှက်အော်သံက မှန်မှန်ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ဘယ်အရာမှန်း သဲသဲကွဲကွဲသီစေရန် မြင့်အောင်က လက်နှိပ်တတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဖွေးခနဲ အလင်းရောင်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည့် သဏ္ဌာန်များကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး ကြက်သီးမွေးညင်းထ၊ ခေါင်းနုပန်းကြီးလောက်အောင် ကြောက်လန့်သွားတော့၏။

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ ကျွဲတစ်ကောင်ခန့် ကြီးမားပြီး လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်နိုင်သည့် မည်းနက်သော အရောင်အဆင်းရှိသည့် သတ္တဝါငါးကောင်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ရဲရဲနီနေသော အရာများကား ထိုသတ္တဝါများ၏ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်တော့သည်။

“အံ့မာလေး...သရဲ...သရဲ...ပြေးပြေး...ဝင်းထွန်း။ ရွာကိုရောက်အောင် ပြေး...”

ဟု အသံနှက်ကြီးနှင့်အော်ရင်း မြင့်အောင် ရွာဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွား၏။ ဝင်းထွန်းလည်းနောက်မှ ကပ်ပါလာ သည်။ ပြေးရင်လွှားရင်း အမောတကောဖြင့် နောက်လှည့်အကြည့် တွင် တရိပ်ရိပ်လိုက်လာနေသော မီးလုံးများ၊ ကောင်းကင်ယံမှ တောင်ပံခတ်သံ အော်မြည်သံက မှန်မှန်ထွက်လျက်ရှိ၏။

ထိုအသံကား ငှက်ကြီးက သူ၏ဘက်တော်သားများကို ‘တက်...တက်’ ဟု အမိန့်ပေးနေသယောင်ယောင်။

* * * *

“ဟဲ့...မရီ အိပ်ပြီလား။ ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါဦးဟာ။ နင်ကလည်း နေဝင်တာနဲ့ အိပ်ဖို့ ပြင်တာပဲ။ မနက်က ဆရာတော် အမိန့်ရှိတဲ့အကြောင်းပြောမလို့။ နင်နဲ့ ငါကလည်း တစ်နေကုန် တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လုပ်နေရတာ။ ဒီအချိန်လေး စကားပြောရတာ...”

ဟဲ့ ပြောလိုက်သော ဘကျော်ငြိမ်း၏ စကားသံကြောင့် တစ်ဖက် လှည့်ပြီးအိပ်ရန် တာရှုနေသောဒေါ်ရီမှာ ဘကျော်ငြိမ်းဘက် သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ဆရာတော်က ဘာအမိန့်ရှိလိုက်လဲ ပြော...”

ဟဲ့ ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“တို့ဆောက်လှူထားတဲ့ ပိဋကတ်တိုက်က ခုလကုန် လောက်ဆို အားလုံး အချောပြီးလို့ ဆေးသုတ်ဖို့ပဲလိုတော့တယ်တဲ့။ အဲဒါ... ရေစက်ချအလှူပွဲ ဘယ်တော့လုပ်မလဲလို့ ငါ့ကိုခေါ်မေး တာဟ...”

“အဲဒီတော့တော်က ဘယ်လိုပြန်လျှောက်လိုက်လဲဟင်...”

ဟဲ့ ဒေါ်ရီက ပြန်မေး၏။

“ငါကတော့ အလုပ်နည်းနည်းပါးမသိအချိန်ကို တွက်တာ ပါ။ နောက်ဆရာတော်နဲ့ နောက်ဆုံးညိုလိုက်တော့ ခုလာမယ့် သီတင်း ကျွတ်လပြည့်ကို ရက်သတ်မှတ်လိုက်ပြီ။ အဲဒါ နင်ခုကတည်းက ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ထား။ ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်းလေး ဘာလေး စုထား။ ဟုတ်ပြီလား...”

ဘကျော်ငြိမ်း၏ စကားအဆုံးတွင် “ဘွတ်အဲ” ဟူသော

နားတွန်သံက စူးစူးရှရှ ထွက်လာသည်။ ခြံတိုင်များကို နွားတိုးသည့် အသံက ကပ်ပါလာသည်။

“ဟဲ့...မရီထစမ်း။ ဒါတိမ်ဝါရဲ့အသံပဲ။ မီးထွန်းစမ်း...”

ဟုပြောပြီး ဘကျော်ငြိမ်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုဆွဲ ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ ခြံသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်တော့ သူ၏ငယ်မွေးခြံပေါက် နွားနှစ်ကောင်ဖြစ်သည့် တိမ်နီနှင့် တိမ်ဝါ တို့သည် ခြံတိုင်ကို တိုးနေကြသည်။ စုပ်သတ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးဖွင့် ပေးလိုက်သောအခါ နွားနှစ်ကောင်မှာ သူတို့၏ တင်းကုပ်ဆီသို့ ဦးတည်ဝင်သွားကြတော့၏။ ဘကျော်ငြိမ်းစိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ် သွား၏။ တိမ်နီနှင့် တိမ်ဝါမှာ ချည်တိုင်မှပြတ်ထွက်လာသော ကြိုး တန်းလန်းနှင့်။ နောက်ပြီး လယ်ထဲမှနွားက ရွာထဲအိမ်သို့ ချည် တိုင်ကြိုးပြတ်ပြီး ပြန်လာရပါသနည်း။ လယ်တဲတွင် အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပြီဆိုသည်ကို ဘကျော်ငြိမ်း ခန့်မှန်းမိ၊ ဝှဲးဆမိ ပေပြီ။ ဦးကျော်ငြိမ်းအိမ်ပေါ်မှဇနီးသည်အားလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့...မရီ။ လယ်တဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီထင်တယ်။ ငါ မိအေးအိမ်ကိုသွားပြီး ပေါ်လေးကို ခေါ်မယ်။ နင့်သားဆန်းထူး ကိုလည်း ငါ့နောက်ကိုလွှတ်လိုက်။ ငါ ပေါ်လေးတို့အိမ်က စောင့်မယ်။ ဒီကောင်ရောက်မှ လယ်တဲကို ဆက်လိုက်မယ်။ ဟုတ်လား။ ငါ သွားပြီ...”

ဟုပြောရင်း ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း မိအေးတို့အိမ်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့၏။

* * *

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၁၃၆

ရွာမြောက်ပိုင်းရှိ မိအေးတို့အိမ်သွားရာ လမ်းတစ်ဝက်ခန့် အရောက်တွင် ရွှေမှမာတ်မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် လူတစ်စုလာနေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုလူအုပ်စု၏ ဆူဆူညူညူစကားသံတွင် ပေါ်လေး၏အသံပါဝင်ကြောင်း ဘကျော်ငြိမ်း သိလိုက်ရသဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။ ပေါ်လေးနှင့်အတူ ရွာမြောက်ပိုင်းမှ လူငယ် သုံး၊ လေးယောက်ပါလာသည်။

“ဟေ့...ပေါ်လေး...”

ဘကျော်ငြိမ်း အသံပြုလိုက်၏။

“ဟင်...ဘကျော်ငြိမ်း၊ ကျွန်တော်လည်း ခု ဘကျော်ငြိမ်း ဆီကို လာတာ။ လယ်တဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး...”

“ငါလည်း ညကြီးမင်းကြီး မင်းဆီကိုလာတာ ဒီအကြောင်းပဲ။ ခုနက တိမ်နီနဲ့ တိမ်ဝါနှစ်ကောင် ချည်တိုင်ကြိုးပြတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။ အကြောင်းထူးရှိပြီဆိုပြီး မင်းကိုခေါ်ပြီး လယ်တဲကိုလိုက်မလို့ မင်းတို့အုပ်စုတောင့်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ငါ့သားဆန်းထူးလည်း လိုက်လာလိမ့်မယ်...”

“အကြောင်းထူးပြီလား ဘကျော်ငြိမ်းရာ။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား ညနေကတည်းက ရွာထဲရောက်နေတာ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို အလုပ်ပြီးရင်း ရွာထဲပြန် မတက်နဲ့တော့။ လယ်တဲမှာပဲ ထမင်းစားပြီး အိပ်လို့မှာခဲ့တာ။ မိအေးကလည်း လယ်ငါးခူးချက်ပြီး ထမင်းတစ်အိုးတည်းပေးခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲရောက်တော့ မိအေးအမေ တော်တော်သက်သာနေပြီ။ ကျန်းမာရေးမှူး ဆေးလာထိုးပေးသွားလို့ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့ ကွပ်ယုန်ပေါ်

၁၃၇

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

မှာထိုင်ပြီး ရေဇွေးကြမ်းသောက်နေတုန်း ဟိုနှစ်ကောင် ဒရောသောပါးပြေးဝင်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်က...ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲလို့...မေးတော့ ဝင်းထွန်းက မဖြေနိုင်ဘူး။ အမောဆိုပြီး လဲကျသွားတယ်။ မြင့်အောင်ကတော့ ဟောဟဲ့လိုက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ‘မြွေတွေ မြွေတွေ’ လို့ ချည်းပဲ အော်နေတယ်။ ဝင်းထွန်းကို နှာနှပ်ပေးလို့ သတိရတော့ “သူရဲ သူရဲ” လို့ ထ ထ အော်နေတာ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရတော့ ဆရာတော် ရေမန်းတိုက်လိုက်မှ ငြိမ်ကြသွားတော့တယ်...”

“ဆရာတော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခုည ကျောင်းမှာ သိပ်လိုက်ဆိုလို့ ကျောင်းမှာထားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘကျော်ငြိမ်းကို အကြောင်းကြားဖို့ ထွက်လာရင်း ဘကျော်ငြိမ်းနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တာ။ ဟိုမှာ ဆန်းထူးလိုက်လာပြီ...”

ဘကျော် ငြိမ်းနောက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနဲ့ လိုက်လာသူက သားကြီးဆန်းထူးနှင့် သားငယ်ဇော်မိုး။

“ကဲ...လာပြီ။ တို့ရွာဦးက မထွက်ဘဲ နောက်ဖေးတန်းက ဟောက်ထွက်ရအောင်။ မတင်နုတို့ နောက်ဘက်မှာ အပေါက်ရှိ တယ်။ ငါ့နားတွေကို စိတ်မချဘူး...”

* * * *

အရှေ့ဘက်ကောင်ကောင်

အရှေ့ဘက်ကောင်ကောင်

လမိုက်ညက လယ်ကွင်းပြင်တစ်ပြင်လုံးအား အမှောင်ချထားသည်။ မှိုတ်တုတ်မှိုတ်တုတ် ကြယ်ကလေးများကလည်း လောကကြီးကို ဝါးတားတား အလင်းရောင်မင် မဲဖေးနိုင်ချေ။ လယ်ကွင်းတစ်ပြင်လုံးအား ဖားအော်သံနှင့် ပုဇွန်ရောင်ကွဲသံက လွှမ်းမိုးထားသည်။

ဘကျော်ငြိမ်းနှင့် ပေါ်လေးတို့အုပ်စုသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရှောင် တဝင်းဝင်း ခပ်သွက်သွက်နှင့်လာရာ လယ်တဲသို့ ၁၅ မိနစ်အတွင်း ရောက်ရှိလာသည်။ ဘကျော်ငြိမ်းက လယ်တဲကိုမကြည့်။ နွားတင်းကုပ်အတွင်းသို့ မီးတိုးကြည့်သည်။ ချည်တိုင်တွင် နွားတစ်ကောင်မှ မရှိတော့။ ချည်တိုင်အားလုံးတွင် ရုန်းကန်၍ ပြတ်ထွက်ကျန်ခဲ့သည့်ကြိုးစများသာ တွေ့ရ၏။

ပေါ်လေးက လယ်တဲအတွင်း ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ ပစ္စည်းအပျောက်အရှုမရှိ။ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးသာ ပြောင်သလင်းခါနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကိုပေါ်လေး၊ ရွာထဲမှာ မြင့်အောင် ကယောင်ကတမ်းပြောတုန်းက မြွေတစ်ကောင်ကို သူစားနဲ့ခုတ်တာ လည်ပင်းကနေ ပြတ်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒါ တဲရှေ့မှာ ရှာကြည့်တာ ခေါင်းရော ကိုယ်ပါ မတွေ့ရဘူး...”

ဟု ဝင်းထွန်း၏ ညီဖြစ်သူ မြခေါင်က လှမ်းပြောသည်။

“အေး... ဒီမှာလည်း ဒီကောင်နှစ်ကောင်စားဖို့ ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးလည်း တက်တက်ပြောင်နေပြီ။ လျှာနဲ့ရက် ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ...”

ဟု ပေါ်လေးက လှမ်းပြောသည်။

ထိုစဉ် ဘကျော်ငြိမ်းထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ကဲ... ပေါ်လေးရေ။ နွားလေးကောင် ပျောက်နေတယ်။ တိမ်နီနဲ့ တိမ်ဝါပဲ အိမ်ကိုပြန်လာတာ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့အုပ်စုက အရှေ့ဘက်ကွင်းကိုရှာ။ ငါတို့က အနောက်ဘက်ကွင်းကိုရှာမယ်။ ဒီကောင်တွေ ဝေးဝေးတော့ သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့တွေလည်း မီးရိုက်အချက်ပြ။ ငါတို့တွေလည်း မီးရိုက်အချက်ပြမယ်။ ကဲ... ကဲ... သွားကြ... သွားကြ...”

ပေါ်လေးတို့အုပ်စု အရှေ့ဘက်ကွင်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ဘကျော်ငြိမ်းတို့သားအဖက အနောက်ဘက်ကွင်းဆီသို့။ ဦးကျော် ငြိမ်းလမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားလာသည်။ ယနေ့ည အဖြစ်အပျက် ကို သူစဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ၏။ သူ၏နွားများသည် နွားသူခိုးလက်သို့ ပါမသွားလျှင် အန္တရာယ်မရှိနိုင်မှန်း သူသိ၏။ နွားလိမ္မာများဖြစ်ကြ၏။ သားကြီးဆန်းထူး၏အသံက သူ၏ အတွေးစကို ဖြတ်တောက်လိုက်၏။

“အဖေ... အဖေ၊ ဟိုရှေ့က လက်ပံပင်အောက်မှာ လှုပ်လှုပ်နဲ့ နွားတွေ မဟုတ်လား...”

မုန်ဖျူဖျူ အလင်းရောင်ကြောင့် ဘကျော်ငြိမ်း အားစိုက်ကြည့်၏။ သားငယ် ဇော်မိုးက ရှေ့သို့ပြေးတက်ကာ မီးတိုးကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်အဖေရေ၊ အိမ်က နွားတွေပဲ...”

ဟု ပြောပြီး လက်ပံပင်အောက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ လက်ပံပင်အောက်တွင်မူ နွားလေးကောင်မှာ ဖင်ချင်းဆိုင်လျက်။

စော်မိုးက နားများကို စုတ်သပ်၍ ချောသည်။ ဘကျော်ငြိမ်း လက်ပံပင်အောက်ရောက်လာပြီး...

“ငါ့ကောင်တွေ ဘာများကြောက်စရာတွေလို့ ကြိုးပြတ်အောင်ရုန်းပြီး ထွက်ပြေးကြသလဲ မသိပါဘူးကွာ။ ကဲ...သားကြီးဆန်းထူး၊ မင်း ပေါ်လေးတို့ ဘက်ကို မီးလှမ်းရိုက်ကွာ။ မင်းက မီးအားအကောင်းဆုံးပဲ...”

ဆန်းထူးအရှေ့ဘက်ကွင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ဓာတ်မီးကို တင်လိုက်ချလိုက် (၁၀) ကြိမ်ခန့်လုပ်သည်။ တစ်ဖက်မှ သိရှိ ကြောင်း ပြန်အချက်ပြသည်။

ထိုနေ့က ရွာသို့ပြန်ရောက်တော့ ညဉ့် (၁) နာရီ။ နားများ ဆွဲကာဝင်လာသော လင်ယောက်ျားနှင့်သားများကို ဒေါ်ရီတစ်ယောက် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ဖွာရင်း စောင့်နေသည်။

* * *

ဘကျော်ငြိမ်းတစ်ယောက် အဖန်ရည်သောက်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းက ကြည်လင်လန်းဆန်းမှုမရှိ။ ယခင်ညများကဲ့သို့ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ခဲ့ရခြင်းမရှိ။ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ခဏတာအချိန်လေးတွင် မြင်မက်သော အိပ်မက်နှင့် ညက လယ်တဲတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တို့ကို ဆက်စပ်တွေးခေါ်နေမိ၏။

ညက အိပ်မက်အတွင်းရောက်လာသော အဓိကဇာတ်ကောင်မှာ တခြားမဟုတ်။ နှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော်ကာလအတွင်း သူ၏

အိပ်မက်ဇာတ်ခုံတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားဖူးသော ဇာတ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ ဘကျော်ငြိမ်း သည် ထိုအိပ်မက်ဇာတ်ကောင်၏ လမ်းညွှန်မှုကို အစပထမတွင် နားမလည်။ ၃/၄ကြိမ်ထပ်မံလမ်းညွှန်သောအခါ စဉ်းစား၍ရလာ၏။ စဉ်းစား၍ရလာသည့်အခါ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သည်။ မကြာမီထူးထူးကဲကဲ အောင်မြင်သည်ချည်းသာ။ ဤသို့ဖြင့် ဘကျော်ငြိမ်းတို့ ခံစားပွားရေး ဒီရေအလား တိုးတက်ခဲ့သည်။ ကျရောက်မည့် ဘေးအန္တရာယ်တို့ကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ညက အိပ်မက်ထဲတွင် ထိုဇာတ်ကောင် ပါဝင်လာပြန်သည်။ သို့သော် ယခင်ကဲ့သို့ တက်ကြွမှုမရှိ။ ညှိုးလျော့နေသည်။ နှိမ့်နယ်နေပုံရသည်။ ထိခိုက်နာကျင်မှု ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရသည့်ပုံစံမျိုး။ အသေအချာ ဂရုစိုက်ကြည့်မိတော့မှ သူ၏ရင်ဝတွင် ရရှိထားသောဒဏ်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် မြင်၊ ဂွင်းက ပြောင်းသွား၏။ သူ၏လယ်တဲ၊ လယ်ကွက်၊ သူရင်းငှားအုပ်စု၏ လှုပ်ရှားမှုများ၊ ၎င်းနောက် ညမြင်ကွင်းလှုပ်ရှားပေါ်လာသည်။ ဘကျော်ငြိမ်း ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးပြီး ပြန်၍ အိပ်မရတော့။ နံနက်အရုဏ်တက် အဖန်ရည်သောက်ရင်း စဉ်းစားရာမှ အိပ်မက်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်နားလည်လာသည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် ရောင်နီပျိုးစပြုလေပြီ။ ခြံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော လူရိပ်နှစ်ရိပ်ကို ဝိုးတဝါးတွေ့ရ၏။ အာရုံစိုက်၍ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ပေါ်လေးတို့လင်မယား။

“ဟေ့...ပေါ်လေးတို့ လာကြ။ အဖန်ရည်သောက်ကြဦး

လေကွာ..."

"သောက်ထားပြီးပြီ အဘရေ။ ဒီနေ့ခင်သန်းတို့ ကောက်စိုက်မအုပ်စု ဝင်မှာလေ။ ဒါကြောင့် လယ်တဲကို စောစောသွားမလို့"

"အေး...ဟုတ်လား။ ငါမေ့နေလိုက်တာ။ ညက ကိစ္စကိုပဲ စိတ်ထဲစွဲနေတာ။ ဒါထက် ဟိုနှစ်ကောင်သတင်း ဘာကြာသေးလဲ"

ဟု ဘကျော်ငြိမ်းမေးလိုက်သည်။

ပေါ်လေးက...

"ဆရာတော်ရေမန်းတိုက်။ ဆေးတိုက်လုပ်လို့ တော်တော် ကောင်းနေပြီ အဘ။ နက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် လယ်တဲဆင်း နိုင်မှာပါ..."

"အေး...ကောင်းရင်လည်း ပြန်ဆင်းစရာမလိုတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်။ သူတို့ဟာ ငါ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ တားမြစ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် ငါလက်မခံတော့ဘူး။ သူတို့လုပ်အားခတွေ့ မရီဆိုမှာ အချိန်မရွေး လာထုတ်နိုင်တယ် ပြောလိုက်။ ကဲ...ကဲ မင်းတို့လင်မယားသွားနှင့်ကြ။ ငါ အဆာခံစားပြီးရင် လိုက်ခဲ့မယ်..."

ဘကျော်ငြိမ်း၏စကားအဆုံးဝယ် ပေါ်လေးတို့လင်မယား ထွက်ခွာသွား တော့၏။ လယ်တောသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် ပေါ်လေးတို့ စဉ်းစားလာသည်။ ဟိုနှစ်ကောင် အာပြစ်မှုများ ကျူးလွန်ခဲ့သနည်း။

သို့သော် စဉ်းစား၍မရ။

* * * *

သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၄ ရက်။ အဖိတ်နေ့ညဖြစ်၏။

ရှမ်းတောရွာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံး ပရိသတ်များနှင့် စည်းကားပြည့်နှက်နေသည်။ ရန်ကုန် စိန်ကြည်မိုးမင်္ဂလာဆိုင်အဖွဲ့က လက်စွမ်းပြတီးမှုတ်နေ၏။ ခေတ်ပေါ်သီချင်း၊ ရော့ဒီယိုသီချင်း၊ သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခန့်များကို အကန့်လိုက် လက်စွမ်းပြနေသည်။ ဆိုင်းနောက်ထများ၏ ပြောင်မြောက်သော ဟာသကြောင့်လည်း ပရိသတ်ကြီးများ တဝါးဝါးဖြစ်ကုန်၏။ စိန်ကြည်မိုးမှာ ယနေ့ဆိုင်းလောကတွင် ထိတ်ထိတ်ကြဲ ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပရိသတ်ကြီးမှာ ရွာခံပရိသတ်တင်မဟုတ်။ ရွာနီးချုပ်စက်များက လှည်းဖြင့်လာကြည့်သော ပရိသတ်ကပင်မနည်းလှ။

ဘကျော်ငြိမ်းကား ဘုန်းတော်ကြီးအပေါ်ထပ် ပြတင်းဝမှ ထိုင်ကာ ပွဲခင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ၏အလှူပွဲတွင် မိမိရွာသူရွာသားများပါမက ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ပရိသတ်အပေါင်းကို စိတ်ကျေနပ်မှုပေးနိုင်သဖြင့် ကြည်နူးမှုကို တစ်မိမိခံစားနေသည်။

အရိုးလေးဒေါ်ရီကား ကျောင်းမကြီးအောက်ထပ်၌ အရုဏ်ဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်းများအတွက် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသော ဆွေမျိုးတစ်စုအား ပြောင်းဖူးဖတ်ဆေးပေါ့လိပ်ကိုခံကာ စီမံခန့်ခွဲနေသည်။ သမီးဖြစ်သူ မဌေးကား အလှူအတွက် ကျောင်းဖျက်၍ ပြန်လာသူ ဖြစ်သဖြင့် ရွာမှသူငယ်ချင်းများနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ သားကြီးဆန်းထူးနှင့် သားငယ်ဇော်မိုးမှာမူ ကာလသားတစ်သိုက်နှင့် တဟေးဟေး တဟားဟား ဖြစ်နေကြသည်။

ဆိုင်းမှ ဆိုင်းသိမ်းပြောခေါက်သည့်တိုင်အောင် ပရိသတ်က

ပြန်ချင်ပုံ မပေါ်သေး။ ပြောခေါက်တော့ နံနက် (၃) နာရီ။ အရုဏ် ဆွမ်းအတွက်ပြင်ဆင်ရန် တာဝန်ယူထားသူများက ဆွမ်းဆက်ကပ် ရန် ပြင်ဆင်သူက ပြင်ဆင်၊ ရေနွေးကြိုသူက ကြို၊ အချိုပွဲအတွက် မုန့်လှီးသူက လှီးနှင့် အသီးသီးပြင်ဆင်နေကြပေပြီ။

နံနက် (၅) နာရီအချိန်တွင် ဆရာတော်နှင့်တကွ ပင့်သံဃာ များ၊ ကျောင်းရှိ သံဃာကုန်၊ ကိုရင်ကုန်တို့အား ဘကျော်ငြိမ်းတို့ မိသားစုက တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း ဆက်ကပ်၏။ ရန်ကုန်ပုံစံ ချက် ထားသော မုန့်ဆွမ်းကို ဆရာတော်များ ခံတွင်းတွေ့ဟန်ရှိ၏။ ဆရာ တော်များ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဘုဉ်းပေးနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ဘကျော်ငြိမ်းတို့ မိသားစုမှာ ဝမ်းမြောက်ပီတိ ခံစားနေကြရသည်။ မုန့်ဆွမ်းအပြီး အချိုပွဲများ ဆက်ကပ်နေစဉ်တွင် ဘကျော်ငြိမ်းသည် မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ ကျောင်းပုရပုဏ်မှထွက်ကာ သူ၏ လယ်တော်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာတော့သည်။ လယ်တောအစပ် တာလမ်းပေါ်မှ ကန်သင်းရိုးအတိုင်းလျှောက်တော့ လယ်ကွင်း အတွင်းသို့ရောက်လျှင် လယ်ကွက်အစပ်၌ ပေါက်ရောက်နေသော ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီသို့ မျက်နှာလှည့်ပြီး...

“ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးခဲ့ရသော ငှက်ကြီးနှင့်တကွ ပရလောကသားများ ကျွတ်လွတ်ချိန်တန်၍ သာဓုခေါ်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော မြင်အပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ အားလုံး ယနေ့ ကျွန်ုပ်၏ ပိဋကတ်ကျောင်း ရေစက်ချ အလှူဒါန ပွဲသို့ ကြွရောက်တရားနာသာဓုခေါ်ပါရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါတယ်။”

ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်နှုတ်မှ ဖော်ထုတ်ဖိတ်ကြားပြီး ကျောင်း

သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ရွာအဝင်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ကျောင်းဝိုင်းအတွင်းသို့ အဝင်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ ကျောင်းစောင့်နတ်တို့အား မေတ္တာပို့ပြီး သူ၏အလှူပွဲ သို့ တရားနာရန် လာကြကုန်သော ပရလောကသားများအား ဟန့်တားသမျှ မပြုလုပ် ပါရန် ယုံကြားပြန်လေ၏။ ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း ပြန်ရောက်တော့လည်း ဘကျော် ငြိမ်းမှာ မအားလပ်။ နေ့ဆွမ်းဆက်ကပ်ရန်အတွက် စီမံခန့်ခွဲရပြန်သည်။

* * * *

ရှမ်းတောရွာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝိုင်းအတွင်း ပေါက် ရောက်နေသော ကံ့ကော်ပင်ထက်၌ တက်၍ ချိတ်ထားသော လောစဝီကာမှ စကားပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှမ်းတောရွာနေ သပ္ပရိသအနွယ်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်း တို့ခင်ဗျား။ ရှမ်းတောရွာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝိုင်းအတွင်း ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဒေါ်ရီမိသားစုမှ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားသော ပိဋကတ်တိုက်ကျောင်း ရေစက်ချအခမ်းအနားကို မကြာမီ ပြုလုပ် တော့မည်ဖြစ်ပါ၍ တရားနာ ကြွရောက်ကြပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်ခင်ဗျား...”

လောစဝီကာမှ ကြေညာသံထွက်ပေါ်၍ မကြာလှသောအချိန် မှာပင် ရှမ်းတောရွာသူရွာသားများ တရားနာယူရန် ကျောင်းမကြီး ပေါ်သို့ တက်ရောက်နေရာယူကြသည်။ တရားဟောပလ္လင်၏ ရှေ့တွင်မူ

ဘကျော်ငြိမ်းတို့မိသားစုက နေရာယူ၏။ သူတို့ဆွေမျိုး များက ဘကျော်ငြိမ်းတို့အနောက်မှ နေရာယူ၏။ ၎င်း နောက်မှ ဘကျော်ငြိမ်း၏ လယ်လုပ်သားများဖြစ်သော ပေါ်လေး၊ မိအေး၊ ခင်သန်း အစရှိသော အလုပ်သမားများနှင့် ရွာသူရွာသားများ စုဝေးနေရာယူကြ၏။ ကျောင်းမကြီး၏ ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် ရွာသားများနှင့် ရောနှောနေရာယူထားသူ နှစ်ဦးကတော့ ဝင်းထွန်း နှင့် မြင့်အောင်။

နေ့လယ် ၁:၃၀ နာရီတွင် ရှမ်းတောကျောင်းဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် တရားဟောပလ္လင်ထက်ဝယ် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ ငါးပါးသီလခံယူကြ၏။ ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် နေရာယူထားသော မြင့်အောင်က ဘေးတွင်ထိုင် နေသော ဝင်းထွန်းအား လက်တို့၍ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ မြင်နေရသော လက်ပံပင်ကြီးပေါ်သို့ မေးခေါ်ပြု၏။ လက်ပံပင်ကြီးပေါ်တွင်မူ သူတို့အင်မတန်ကြောက်ခဲ့ရသော ငှက်ကြီးက ငြိမ်သက်စွာ နားနေလျက်။

ငါးပါးသီလခံယူအပြီးတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကျောင်းဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသော အကျိုးများကို ပုံဝတ္ထုများနှင့် ဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူ၏။ ၎င်းနောက်တွင်တော့ ရေစက်ချတရား ဆက်လက်ချီးမြှင့်သည်။ ရေစက်ချအပြီးတွင် ဘကျော်ငြိမ်း အမျှဝေသည်။

“အားလုံး...ကြားကြားသမျှ...အမျှ...အမျှ...အမျှ...”

သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အမျှဝေ၏။ စိတ်တွင်းမှလည်း ငှက်ကြီး

အား အာရုံပြု၍ အမျှဝေသည်။ လာရောက်တရားနာ ယူကြကုန်သော ရွာသူရွာသားအားလုံး သာဝုခေါ်သည်။

ထိုစဉ် အသံတစ်သံက ပိပြင်ပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်”

ဘကျော်ငြိမ်း ကျောင်းပြတင်းဝမှ ကျောင်းရှေ့ လက်ပံပင်ကြီးပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လက်ပံပင်ပေါ်မှ ငှက်ကြီးသည် ဘကျော်ငြိမ်းအား နှုတ်ဆက်သည့်အလား ခေါင်းသုံးကြိမ်ညိတ်၍ အစ်ခနဲ အသံပြုကာ ကောင်းကင်ထံသို့ ပျံဝဲတက်သွားတော့၏။

ဘကျော်ငြိမ်းမှာကား မျက်ရည်များဝိုင်းလျက်။

ဤနေ့မှစ၍ ဘကျော်ငြိမ်း၏ အိပ်မက်ဇာတ်ခုံပေါ်မှ အဓိကဇာတ်ကောင်သည် ပေါ်မလာတော့ချေ။

နေပုည



ထူးတံတစ္ဆေ

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ကျွန်ုပ်၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ ကြီးကြီးမေသည် အသက်အရွယ် ကြီးလာတော့ လွန်စွာမုစကားပြောလေ၏။ အသက်ကြီးသူတို့အဖို့ အဖော်မဲ့နေလေရာ စကားပြောဖော် ရှာ၏။ နားထောင်သူရှိပါက စကားတွေ တစ်လှေကြီးပြောလေ၏။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ အပြောများလေ၏။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

သူတွေကြုံခဲ့ရသော ဂျပန်ခေတ်အခြေအနေကို အပြောများလေ၏။ ထိုခေတ်ထိုအခါက စားဝတ်နေရေးချို့တဲ့ပုံ၊ ဂျပန်တွေ လူမဆန်ပုံ၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်တို့ကို လုယူစားသောက်ကြပုံတွေကို ကြားခဲ့ရပေါင်း များလှ၏။ ဂျပန်ခေတ်ပြီးတော့ ရောင်စုံသူပုန် တွေအကြောင်း ပြောပြန်လေ၏။ သူတို့တွေသည်လည်း ရွာသူရွာ သားတွေကို ဒုက္ခပေးသည်ဆို၏။ ရွာပျက်လို့ ရန်ကုန်ပြေးခဲ့ရပုံတွေလည်း ပါ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ စုန်း၊ ကဝေအကြောင်းတွေလည်း ပြောလေ၏။ ဆောက်လမ်းဆရာတွေ၊ အထက်လမ်းဆရာတွေရဲ့ အကြောင်းတို့ ထည်းပြော၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြီးကြီးမေ ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးလေ၏။ စကားတွေက ဟိုရောက်လိုက် ဒီရောက် လိုက်ဆိုတော့ ဆက်စပ်နားထောင်ရလေ၏။ ကြားဖန်များလာ တော့ နားရည်ဝလာသလို ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တို့လည်း ရရှိ လေ၏။ ဆိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းသားအရွယ်ဖြစ်လေတော့ စာမေးဖြစ်သေး။ စာရေးဖြစ်သောအခါမှ ကြီးကြီးမေ ပြောစကား ဆွဲကို ပြန်လည် “ရီကောဒင်း” လုပ်၊ မှန်းဆ တွေးတောပြီး ဆူးသားခဲလေရာ လေးငါးဆယ်ပုဒ်ခန့်ရှိပြီတည်း။

ကြီးကြီးမေ ပြောပြခဲ့သည့် ဇာတ်ကြောင်းများထဲက ပရလော အသား သရဲသဘက်ကြီးတစ်ကောင်၏ အကြောင်းသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသလို ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာလည်း ကောင်းလေ၏။ ထိုဇာတ်ကြောင်းကို ဝတ္ထုသွားအတိုင်း ဖော်ပြ ရသော်..

* * * *

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ကျွန်ုပ်၏ ဘကြီးတော်စပ်သူ ဦးဩဘာသည် ငယ်စဉ်က အတော်ဆိုးသူမီးခဲ့သူ ဖြစ်လေ၏။ အလုပ်ကိုလည်း မည်မည်ရရ မလုပ်။ လုပ်စရာမလို၍ မလုပ်ခြင်းဖြစ်သည် ဆို၏။ သူ၏ မိဘ များက အတော်အသင့်ချမ်းသာ၏။

မိဘဘိုးဘွားပိုင် လယ်ယာ၊ ကိုင်၊ ကျွန်းတွေရှိ၏။ သူရင်း ငှား များစွာရှိ၏။ သူရင်းငှားတွေလုပ်နေမှတော့ အေးဆေးစွာ ထိုင်စား လို့ရသည် ဟူ၏။

ဦးဩဘာသည် တစ်နေ့ကုန် ထန်းရည်တဲတွင် ရှိနေလေ၏။ မိတ်ဆွေအချို့နှင့် တစ်နေ့ကုန်သောက်စားမှုးယစ်ပြီး ညနေ နေဝင် ရီတရောမှ အိမ်ပြန်လေ့ရှိသည် ဟူ၏။

တစ်နေ့သော် ဦးဩဘာသည် ထန်းရည်တဲတွင် သောက်စား ပြီး ညနေမှောင်ပြပြအချိန်တွင် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့လေရာ လမ်းတွင် လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လေ၏။

“နောင်ကြီး...ဒေါ်အေးမြတို့အိမ် ဘယ်လိုသွားရမလဲဗျ...”

ဟု လူစိမ်းမှ မေးလေရာ...

“ရွာလယ်မှာ ရှိတယ်။ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့...”

ဟု ဦးဩဘာမှ ပြော၍ ခေါ်ခဲ့လေ၏။

“ကျေးဇူးပဲ နောင်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ဆီ မရောက် တာ အတော်ကိုကြာပြီ။ နှစ် ၂၀ လောက်ရှိပြီ။ ဒေါ်အေးမြတစ်ယောက် ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားလို့တောင် ထင်မိ၊ တွေးမိတယ်ဗျ...”

ဦးဩဘာသည် ထန်းရည်ဖိမ်တက်နေသဖြင့် လူစိမ်းပြော သမျှကို ခေါင်းငိုက်စိုက် လျှောက်လှမ်းလျက်...

“အေးဗျာ။ ရှိပ...အေး...”

ဟုသာ မူးမူးနှင့် ဖြေပြောနေရလေ၏။

“ကျုပ်က မြို့ရွာအနံ့ လှည့်လည်သွားလာပြီး မျက်လှည့် ပညာနဲ့ စားသောက်နေတဲ့သူပါ။ နောင်ကြီးတို့ရွာမှာ ဘုရားပွဲ ကျင်းပမယ်လို့ ကြားမိတယ်။ အဲဒီဘုရားပွဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ မျက်လှည့်ပွဲ ထည့်ပြမလို့...”

မျက်လှည့်ဆို၍ ဦးဩဘာ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားလေ၏။ တကယ်တော့ ဦးဩဘာသည် မျက်လှည့်ပွဲကို လွတ်ကြိုက်သူဖြစ် ပေ၏။ မိမိရွာ၏ ဘုရားပွဲအပြင် မျက်လှည့်ပွဲရှိရာ အခြားရွာ၏ ဘုရားပွဲများဆီသို့လည်း တခုတ်တရပင် သွားရောက်ကြည့်လေ့ ရှိသူဖြစ်လေသည်။

မျက်လှည့်ပွဲတွင် ထူးဆန်းသော ပြကွက်များကို တွေ့ရပါက ရင်သိမ့်သည်းဖိုဖြစ်ရလေ၏။ တချို့က အောက်လမ်းနည်းတွေ သုံး၍ ပြသည်။ အစိမ်းသရဲတွေကို ကျွေးမွေးထိန်းကျောင်းပြီး ပြ သည်ဟု ဆိုကြလေ၏။

“ခင်ဗျားက မျက်လှည့်ဆရာကြီးလား...”

ဟု ဦးဩဘာက အကဲခတ်ပြီး မေးလေရာ...

“ဟုတ်ပဗျာ။ ကျုပ်က မျက်လှည့်ဆရာကြီးပါ။ နှစ်ပေါင်း

၂၀ ကျော်လောက် နယ်စုံလှည့်ပြခဲ့တာ။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ ပညာက မျက်လှည့်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကြည့်သူတွေကို မျက်စိလှည့်စားတဲ့ ပညာရပ်ပါ။ တချို့က အံ့သြလွန်းတာမို့ မယုံမကြည်ဖြစ်ကြပြီး ကျုပ်တို့ ကို သရဲမွေးထားတယ်။ အောက်လမ်းပညာတွေ သုံးထားတာမယ်လို့

ပြောဆို စွပ်စွဲကြတယ်ဗျာ...”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကံ...နောင်ကြီး၊ ကျုပ် အစမ်း သဘောမျိုး ပြမယ်။ နောင်ကြီး ကြည့်ချင်စိတ်ရှိရင်ပေါ့...”

အစကတည်းက မျက်လှည့်ပြကြိုက်တဲ့ ဦးဩဘာ၊ မျက်လှည့် ပြမယ်ဆိုတော့ ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်သွားကာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ကြည့်...ကြည့်ချင်ပါတယ်ဗျာ...”

ဟုတ်လည်း ဆိုလေ၏။

လပြည့်ညမို့ ရွာလမ်းက လင်းထိန်နေ၏။ လရောင်ဖြာကျ မှုကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ရွာ၏သွပ်ခေါင်းမိုးများ လင်း လက်နေမှုကို တွေ့ရလေ၏။ ခွေးဟောင်းသံသဲ့သဲ့ ကြားရလေ၏။ ခွေးဟောင်းသံသဲ့သဲ့ကြားရသည်မှအပ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ရွာထိပ်ရှိတလင်းပြင်တွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင် ကြလေ၏။

ဦးဩဘာသည် မျက်လှည့်ပြမည့် သူရှေ့ရှေ့တည့်တွင် နေရာ ယူ၏။ လာလမ်းတစ်လျှောက် သတိမထားမိသော ထိုလူစိမ်းကို အခုမှ သတိထားကြည့်မိလေ၏။

လူစိမ်း၏ မျက်နှာသွင်ပြင်သည် အတော့်ကို မည်းနက်နေ လေ၏။ လူမျိုးတစ်ယောက်၏ အသားမည်းပုံများမဟုတ်။ သပိတ် ကဲ့သို့ မည်းနက်နေလေ၏။ ထန်းရည်ရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးနေလို့လားဟု အထင်ဖြင့် မျက်လုံးပွတ်၍ ကြည့်လေ၏။ သပိတ်ရောင်လို မည်းနက်နေသော မျက်နှာသွင်ပြင်ကိုသာ တွေ့ရ

မြန်လေ၏။ ဒါကို လူစိမ်းကလည်း သတိပြုမိဟန်တူလေရာ...

“နောင်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့ အသားအရောင်ကိုကြည့်ပြီး သဘော ကျနေသလား မသိဘူး။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ သပိတ်ရောင်လို မည်းနက် နေတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်မျက်နှာကို မှန်ထဲမှာတောင် မကြည့် ဝံ့တော့ဘူးဗျာ။ အဲဒီလို မည်းနက်နေတာက ဆေးထိုးမှားလို့ဗျာ။ ဆေးထိုးမှားလို့ သေတောင်သေမလို့ဗျာ။ ကံကောင်းလို့ မသေ၊ သံချောင်းတို့ အဖေပေါ့ဗျာ။ မသေလို့ နောင်ကြီးတွေနေရတာလို့ပဲ ခုတ်တော့ဗျာ။ ကံ...မျက်လှည့်ပြမယ်...”

အသားအရောင်ပြသနာကို လူစိမ်းမှ ရှင်းပြလိုက်သည့် အတွက် ဦးဩဘာ ဘာမှမပြောတော့။ သူကြည့်ချင်တဲ့ မျက်လှည့် အကွက်အဆန်းလေးတွေ လွတ်သွားမှဖြင့်ဟု ကြည့်ချင်စိတ်စွဲနေ လေရာ...

“ကံ...ပြပါတော့ဗျာ...”

ဟု ဦးဩဘာမှ အရွန်းဖောက်လိုက်လေ၏။ ပွဲကြည့်ချင်သူ တွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပင်။

“ပွဲရုံကြီးတွေမှာက ကန်လန်ကာတွေရှိမယ်။ အကာအရံတွေ ခိုယေဆိုတော့ ကြည့်ကြသူတွေကိုလိမ်းပြီး ငွေယူသလိုဖြစ်နေမယ်။ အခု နောင်ကြီးကံကောင်းတယ် မှတ်၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ မျက်ဝါး ဆင်ထင်ကို တွေ့ရမှာ။ ဟုတ်ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ...”

လရောင်သည် ပို၍လင်းလာသည်သို့ ရှိလေ၏။ လရောင် ဆန်းထားသည့် သစ်ပင်ဝါးပင်များသည် လင်းလက်လေ၏။ ပတ်

ဝန်းကျင်တွင် ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့၏ အော်မြည်သံကား ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ရှိနေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူ လိုက်သော ခွေးအူသံသံသံကို ကြားရလေ၏။

“ကဲ...သေချာကြည့်၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ ဖြည်းဖြည်း လေး ပြမယ်...”

ဟု ပြောလေရာ ဦးဩဘာသည် မျက်တောင်စိုးစဉ်းမျှ မခတ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

လူစိမ်းသည် သူ၏လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလေ၏။ ထိုအရာမှာ လူရိုးခေါင်းကြီးဖြစ်လေ၏။ လူရိုးခေါင်းကြီး၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ထည့်ပြီး မီးညှိပေးလေရာ လူရိုးခေါင်းကြီးသည် ပကတိလူတစ်ဦးပမာ ဆေးလိပ်သောက်ပြုလေ၏။

“ထူးဆန်းမနေဘူးလား နောင်ကြီး။ အရိုးခေါင်းထဲမှာ စက်တစ်ခုထည့် ထားတာလေ။ လှည့်စားနည်းတစ်မျိုးပေါ့ ဟုတ်လား...”

လူစိမ်းသည် လူရိုးခေါင်းကြီးအား ပြန်လည်သိမ်းလိုက်ပြီး...

“နောက်တစ်မျိုးပြမယ်နော်၊ သေချာကြည့်...”

ဟု ဆိုပြီး သူ၏လက်ချောင်းလေးများကို တစ်ခုချင်း ဖြုတ်ပြလေရာ လက်ဝါးပြင်သည် ငုံးတိတိဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် လက်ချောင်းလေးတွေကို ပြန်လည်တပ်ဆင်၏။ ပြီးနောက် ဘယ်ဘက်လက်ကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ဖြုတ်ပြပြီး ပြန်တပ်ဆင်၏။ ပြီးနောက် သူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြုတ်၍ ပြ၏။ ခေါင်းတစ်ခြား ကိုယ်

တစ်ခြား ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ခေါင်းပြတ်ကြီးသည် လယ်ကွင်းဆီသို့ တလိမ့်လိမ့် ထွက်သွားလေ၏။

ဦးခေါင်းမရှိတော့သော ကိုယ်ထည့်ကြီးမှ...

“နောင်ကြီး...အံ့ဩလား။ နောင်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကိုလည်း ဖြုတ်ပြမယ်၊ ဟုတ်လား...”

ဟု ဆိုလေရာ ဦးဩဘာသည် ထိုအခါမှ ဝန်းခနဲ ထခုန်ပြီး ရွာဆိုသို့ တစ်ချိုးတည်း ပြေးလေ၏။ အမူးများ ပြေပျောက်သွားသော်ငြား ကြောက်စိတ်ကြောင့် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်နေလေ၏။

ဦးဩဘာ ပြေးခဲ့သည်မှာ သူ၏ နေအိမ်သို့မဟုတ်။ ရွာဦးကျောင်းဆီသို့သာ ဖြစ်လေ၏။ ကျောင်းဝင်းသို့ ရောက်ပြီး ကျောင်းလှေကားအစပ်တွင်...

“ဆရာတော်ဘုရား...ကွယ်...ကွယ်...”

ဟု ကယ်တော်မူပါဟူသော ဝါကျပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ လဲပြိုကျပြီး မေ့လဲသွားလေတော့၏။

ဆရာတော်သည် ပုံလဲကျသွားသော ဦးဩဘာကို ကြည့်ပြီး...

“ပုံစံကြည့်ရတာ ထူးတော့ ထူးတယ်။ ဧကန္တ ပရလောက သားတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့...”

ဟု တွေးဆကာ လိုအပ်သည်များကိုရွတ်ဆိုပြီး ပရိတ်ရေများကို ပက်ဖျန်းလေ၏။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဦးဩဘာနိုးထလာ၏။ ဆရာတော်အား ညက ဖြစ်စဉ်များကို တင်လျှောက်လေရာ...

“အိမ်... ဒကာ ဩဘာ၊ ဒကာဟာ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ ခန်း မူးယစ်သောက်စားနေလေတော့ ဘုရားမသိ တရားမရှိဖြစ်နေ တယ်။ လူ့တန်ဖိုးတွေလည်း နိမ့်ကျနေတယ်။ ဒီတော့ တန်ဖိုးနိမ့် ကျနေတဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာ အဆန်းလို့ မဆိုနိုင်ပေဘူး။ အသက်တောင်ပါသွားနိုင်တယ် ဒကာ။ ဒကာဟာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ မိမိရဲ့တန်ဖိုးကို မြှင့်တင်ပါ။ လူနဲ့တူအောင်နေပါ။ ဘုရားတရားလုပ်ပါ။ ဒါပဲ အကြံပေးမယ်၊ ဟုတ် လား...”

“တင်...တင်ပါ့ဘုရား...”

ဦးဩဘာသည် အသံတုန်လျက် ရှိနေသေး၏။ မိမိခန္ဓာ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကိုလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြန်ကြည့်မိလေ၏။ ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်းတို့ကိုလည်း ဖြန်ကြည့်မိလေ၏။ ဆရာ တော်၏ မိန့်ဆိုစကားတွေကိုလည်း ဆင်ခြင်နေမိလေ၏။

ထိုစဉ် ကျောင်းသို့ ဒကာ၊ ဒကာမအချို့နှင့်အတူ ဦးဩဘာ၏ မိဘများ ရောက်လာကြလေ၏။ ဦးဩဘာသည် သူ၏မိဘများ အား ညက သူတွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရသည်များကို ပြောပြလေ၏။ နီးစပ်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြေးဝင်အိပ်ခဲ့ရကြောင်းကိုလည်း ပြော လေ၏။

“မောင်ဩဘာ ပြောစမ်းပါဦး၊ ခုနက ငါ့နာမည်ပါသွား သလိုပဲ...”

ဟု နားအတန်ငယ်လေးသော ဒေါ်အေးမြက မေးလေရာ ဦးဩဘာမှ အသံမြှင့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်အေးမြ။ ဒေါ်အေးမြအိမ်ကို မေးလို့ ခေါ် လာတာ။ သူက မျက်လှည့်ဆရာ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုတော်လိုတုန်း”

“ဟဲ့...အဲဒါ ငါ့မောင်ဝမ်းကွဲတော်တယ်ဟဲ့။ သူသေတာ နှစ် ၂၀ လောက်ရှိ နေပြီပဲဟာ။ မဖြစ်နိုင်တာ မပြောနဲ့...”

ဟု ကြောက်ကြောက်နှင့် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

ထိုစဉ် ဆရာတော်မှ...

“ကဲ...ဇာတ်ရည်လည်အောင် ရှင်းပြမယ်”

ဟုဆိုကာ ရှင်းပြလေ၏။

ဖြစ်စဉ် ရှင်းလင်းပြပြီး...

“ဒကာ ဩဘာလည်း ပုံစံပြောင်းတော့။ မပြောင်းရင် အဲဒီ မျက်လှည့်ဆရာ ဒကာဆီ မချမသွေ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ ဒကာက ကံနိမ့်နေတယ်။ ကံနိမ့်တဲ့သူတွေဟာ သရဲတစ္ဆေတွေနဲ့ တွေ့ရတတ် တာပဲလေ။ ပြီးတော့ ဒေါ်အေးမြလည်း နားထောင်။ ဒကာမကြီးရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲဟာ မကျွတ်မလွတ်သေးဘူး။ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်း ဘာတွေများရှိလဲဆိုတာ စဉ်းစား။ ရှိရင်လည်း ထုခွဲပြီး အလှူလုပ်၊ အမျှပေးဝေ၊ ဟုတ်လား။ အဲဒီလို မလုပ်ရင် ဒကာမကြီး ဆီကို မောင်ဝမ်းကွဲဆိုသူဟာ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒကာဩဘာကို ဒကာမကြီးရဲ့အိမ် သူက မေးနေပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒကာမ ကြီးရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲဟာ ရွာအနီးအနားမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်...”

“တင်...တင်ပါ့ဘုရား။ သူ့အတွက် အလှူလုပ်ပေးပါမယ်

ခေါင်းထမ်းလာတဲ့ တစ္ဆေ

၁၅၈

ဘုရား။ သူ့ရဲ့ပစ္စည်း တပည့်တော်မမှာ ရှိနေပါတယ်။ ငါးမူးသား
လက်စွပ်တစ်ကွင်းပါ။ အဲဒါကို ရောင်းပြီး သူ့အတွက် အလှူလုပ်
ပေးပါမယ်။ ဒါ...ဒါဆို သူတပည့်တော် မဆီ မလာတော့ဘူးလား။
ကျွတ်သွားမှာလား။ မကျွတ်ရင် တပည့်တော်မတော့ ဒုက္ခရောက်
ပါပြီ”

ဟဲ့ ကြောက်စိတ်ဖြင့် စောင့်သော မျက်ရည်စများကို သုတ်ရင်း
ပြောလေ၏။

“စိတ်ချ ဒကာမ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကမကထပြုလုပ်ပြီး
လိုအပ်တာကို ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ ဒကာမက ဝမ်းကွဲမောင်ရဲ့ နာမည်
ကို ခေါ်ပြီး အလှူရေစက်ချ အမျှပေ။ ဒကာဩဘာရဲ့ မိဘများက
လည်း ဒကာဩဘာကို သင်္ကန်းစည်းပေးလိုက်။ သာသနာ့ဘောင်
မှာ ပျော်သလောက်နေပလေစေ။ ဟုတ်လား ဒကာတို့...”

အားလုံးမှ တက်ညီလက်ညီ ဝမ်းသာပီတိစိတ်တို့ဖြင့်
ဝန်ခံကတိ ပြု “တင်ပါ့ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်တင်ကြလေတော့၏။

အလှူပြုကြီးသည် စည်ကားလှပါဘိတောင်း။ ချမ်းသာသူ
မိသားစုနှစ်စုရဲ့အလှူမြို့ ထမင်းရည်ချောင်းစီးတစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်
အလှူကြီးဖြစ်လေတော့၏။

ထိုသည့်နေ့မှစ၍ လူစိမ်းမျက်လှည့်ဆရာဟု ဆိုသော တစ္ဆေ
ကြီးသည်လည်း ကျွတ်လွတ်သွားလေတော့၏။

ဦးဩဘာသည် ကား သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ကာ
စာစသက်လုံး ရဟန်းဝတ်ဖြင့်နေသွားမည်ဟု ဆိုပါသတည်း။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အောက်ပါစာအုပ်များ မှာယူရရှိနိုင်ပါသည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး

မှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မူရင်း-၀၉၇၃၁၇၁၃၈၃၊ ၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄



ကိုယ်တွေ့ မေ့ပါ

ဖေဝါရီလတွင်ကြားခဲ့ရသည့် သံသရာကြီး

ဖေဝါရီလတွင် ကြုံတွေ့ရသော သူကိုယ်တွေ့တွေကို ပြောပြလေပြီ။

တစ်ခုတော့ သတိပြုစေချင်သည်။ ကြောက်စိတ်လွှင့်စေတယ်။



ကဝေ ဆယ့်နှစ်ကြီး

အထက်လမ်းသုတေသနနှင့် ကလေးညာသည်တို့၏ အားပြိုင်ပွဲအကြောင်း

ဆယ့်နှစ်ကြီး အဆင့်ရောက်ကလေးတို့၏ ရက်စက်မှုကို ပြောပြလေပြီ။

တကယ့်ပြောပြသော ပညာသည်တို့၏ တိုက်ပွဲများအကြောင်း.....



သင်္ချိုင်းတစ်ရာ မေ့ပါ

ရန်ကုန်၊ တစ္ဆေကလေးတွေကြားထဲမှာ ပေါ်ထွန်းလာသော

တကယ့်တိုက်ပွဲလှုပ်ရှားမှုနှင့် သင်္ချိုင်းလွှတ် အပိုင်ရိုက်သော

မေ့ရဲရဲတတ်သော သတိပေးစာတို့ကို ပြောပြလေပြီ။